

**BILL CURTIS
MOGADISCIO
ÎN FLĂCĂRI**

**Colecția „WAR”
92**

BILL CURTIS

MOGADISCIO ÎN FLĂCĂRI

V.1.0
V.1.0

Traducere de RADU TIMNEA

**EDITURA BOGDANA
2001**

PARTEA ÎNTÂI

ASALTUL

1

La decolare, Matt Eversmann spuse un *Ave Maria*. Stătea ghemuit pe scaunul dintre cei doi șefi de echipaj, cu genunchii ridicați în dreptul umerilor. În fața lui, îngrămădiți pe ambele părți ale elicopterului Black Hawk, stăteau cei din echipa lui, doisprezece tineri îmbrăcați cu veste antiglonț, puse peste costumele de camuflaj pentru deșert.

— *Roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre, Amin.*

Era după-amiaza zilei de 3 octombrie 1993. Chalk Four, echipa lui Eversmann, făcea parte dintr-o forță de atac formată din trupe Rangers și Delta Force ale armatei americane, care urmau să năvălească, neinvitați, asupra unei adunări a conducătorilor clanului Habr Gidr, în mijlocul orașului Mogadiscio, Somalia. Acest clan, condus de căpetenia războinică Mohamed Farrah Aidid, se declarase inamic al Statelor Unite ale Americii și trebuia înfrânt. Țintele din această zi erau doi locotenenți ai lui Aidid. Ei trebuiau arestați și închiși alături de un număr tot mai mare de alți conducători ai clanurilor războinice, pe o insulă aflată la sud de orașul de coastă somalez Kismayo. Rolul lui Chalk Four în această acțiune era simplu. Fiecare dintre cele patru echipe de rangeri avea desemnat un colț al cvartalului din jurul casei-țintă. Oamenii lui Eversmann trebuiau să coboare pe corzi, din elicoptere, în colțul nordic, și să organizeze acolo o poziție de blocare. Cu rangeri în toate cele patru colțuri, nimeni nu avea să intre în zona în care acționa Delta și nimeni nu avea să iasă.

Făcuseră asta de zeci de ori, fără probleme, la antrenamente și în cele șase misiuni anterioare ale grupului de atac. Tiparul era clar în mintea lui Eversmann. Știa în ce parte să o ia când atingea pământul, știa exact unde aveau să se afle soldații lui. Cei de pe partea stângă a elicopterului urmau să se adune pe partea stângă a străzii. Cei de pe dreapta, pe partea dreaptă a străzii. Apoi urmau să se desfășoare în ambele direcții, cu

sanitarii și băieții mai tineri la mijloc. Soldatul clasa întâi Todd Blackburn era „bebelușul” din elicopterul lui Eversmann, un puști care abia terminase liceul în Florida și care nici măcar nu fusese încă la *Rangers School*. Puștiul trebuia urmărit. Sergentul Scott Galentine era mai vârstnic, dar nici el nu avea experiență acolo, în Mogadiscio. Era înlocuitorul altui om și abia venise din Benning. Responsabilitatea pentru acei tineri rangeri apăsa greu pe umerii lui Eversmann. De data aceasta, erau oamenii *lui*.

Ca șef al unei echipe, primise căști, în momentul când se așezase pe scaunul din cabină. Își scoase casca de protecție și își puse la urechi căștile de recepție, conectate la o mufa din tavan printr-un cordon negru, lung.

Unul dintre șefii de echipaj îl bătu pe umăr.

— Să nu uiți să ți le scoți, înainte să pleci, Matt.

— *Roger*¹.

Așteptaseră pe tarmacul fierbinte al pistei aproape o oră, respirând gazele înțepătoare și transpirând groaznic sub vestele antiglonț și restul echipamentului, pipăindu-și nervoși armele, în timp ce fiecare se gândea că misiunea urma să fie anulată, înainte să se ridice de la sol. Așa se întâmpla de obicei. Pentru fiecare misiune reală erau douăzeci de alarme false.

O adunare formidabilă de oameni și mașini așteptau cuvântul de cod pentru decolare, care în acea zi era *Irene*. Erau acolo patru AH-6 Little Bird uimitoare, elicoptere de atac cu un singur loc, care puteau zbura practic oriunde. Acum, pentru prima dată, aceste Little Bird erau înarmate cu rachete. Două dintre ele aveau să execute zborul de recunoaștere deasupra țintei, iar celelalte două să asigure protecție, din spate. Erau apoi patru MH-6 Little Bird, cu banchete montate pe ambele laturi, pentru transportarea capului de lance al forței de atac, Escadronul C Delta, unul dintre cele trei elemente operațională ale unității de comando ultrasecrete a armatei. În spatele acestei forțe de atac, se aflau opt elicoptere lunguiete, transportoare de trupe, Black Hawk. Două dintre ele îi duceau pe atacatorii din Delta și comandamentul lor de la sol, patru erau pentru transportul rangerilor (Compania Bravo din Batalionul 3 al Regimentului 75 de rangeri al armatei, din Ft. Benning, Ga.), unul pentru o echipă CSAR (de recunoaștere și prim ajutor în luptă) și în ultimul se aflau cei doi comandanți ai misiunii, locotenent-colonelul Tom Matthews, care îi coordona pe piloții din 160 SOAR (Regimentul

¹ Înțeles, recepționat, (lb. engl.).

de Aviație pentru Operațiuni Speciale, din Ft. Cambell, Ky.), și locotenent-colonelul Delta Gary Harrell, care avea responsabilitatea oamenilor de la sol. Convoiul de teren, care era aliniat, cu motoarele pornite, lângă poarta principală, era format din nouă Humvee-uri late și trei camioane de cinci tone. Camioanele trebuiau să-i recupereze pe prizonieri și forța de atac. Humvee-urile erau pline cu rangeri, operatori Delta și patru membri ai Echipei 6 SEAL, ramura de Forțe Speciale ale Marinei. Punând la socoteală și cele două elicoptere de supraveghere și avionul de spionaj care zburau la altitudine mare deasupra zonei, erau nouăsprezece aparate de zbor, douăsprezece vehicule și aproximativ o sută șaiszeci de oameni. Era o adevărată *armada* modernă.

Semnele că de data aceasta aveau să pornească apăruseră imediat. Comandantul Forței de Atac Rangers, generalul-maior William F. Garrison, venise să asiste la plecarea lor. Nu mai făcuse niciodată asta înainte. Era un bărbat înalt, zvelt, cu păr cărunt, îmbrăcat în pantaloni scurți, negri, de gimnastică, și un tricou cafeniu, cu o jumătate de trabuc neaprinș atârând în colțul gurii. Generalul trecuse de la elicopter la elicopter și se oprise lângă fiecare Humvee.

— Ai grijă, spuse el, pe tonul lui tăgănat de texan.

Apoi trecu la omul următor.

— Baftă.

Apoi la următorul.

— Ai grijă...

Vuietul tuturor acelor motoare ambalate făcea pământul să se cutremure și pulsurile oamenilor să o ia razna. Era tulburător să participi la așa ceva, să faci parte din elita celor mai buni militari ai Americii. Vai celor care le stăteau în cale!

Știau cu toții că misiunea era periculoasă. Era vorba de un atac îndrăzneț în timpul zilei, în „Black Sea”, inima teritoriului Habr Gidr, în centrul orașului Mogadiscio și al fortăreței căpeteniei Aidid. Ținta lor era o casă cu trei etaje, din piatră, văruiată și cu un acoperiș plat. O casă modulară, modernă, într-unul din cele câteva grupuri de clădiri mari rămase intacte din oraș, înconjurată de cvartale întregi de colibe cu pereți din pământ. În acel labirint de străzi murdare, întortocheate și poteci mărginite de cactuși trăiau sute de mii de membri ai clanului. Nu existau hărți corecte. Era un adevărat teritoriu indian.

La 3:32 p.m., comandantul echipei din elicopterul Black Hawk din frunte, *Super Six Four*, auzi prin intercom vocea plăcută a

pilotului, ofițerul subaltern Mike Durant, spunând, cu o plăcere evidentă:

— Blestemata de *Irene*.

Și *armada* pornise, decolând de pe aeroportul ponosit de lângă mare, pe fondul albastru al cerului și Oceanului Indian. Traversaseră o pistă acoperită de nisip alb și înaintaseră rapid și jos peste valurile cu creste mici, paralele cu țărmul. Viraseră apoi în formație strânsă și porniseră în lungul coastei, spre sud-vest.

În depărtare, Mogadiscio strălucea în soarele după-amiezii. De la acea distanță, orașul-port vechi avea o nuanță cafeniu-roșcată, cu străzile lui pline de nisip și acoperișurile de țiglă spaniolă și tablă ruginită. Singurele structuri înalte încă în picioare după anii de război civil erau turnurile albe ale moscheilor, Islamul fiind singurul lucru sacru în întreaga Somalie.

Când grupul de elicoptere ajunse deasupra lui, apropiindu-se dinspre ocean, virând la dreapta și accelerând spre nord-est, în lungul. Marginii vestice a orașului, Mogadiscio se întinse sub ei în întreaga lui realitate îngrozitoare – o adevărată catastrofa. Era ca și cum orașul ar fi fost distrus de o boală urbană fatală. Cele câteva străzi asfaltate erau pline de gropi și de munți de gunoaie, dărâmături și schelete ruginite ale mașinilor arse. Zidurile și clădirile care nu fuseseră transformate în grămezi de moloz erau marcate de gloanțe și obuze. Stâlpii de telefon erau înclinați în unghiuri ciudate, ca niște totemuri *voodoo*. În spațiile publice se vedeau platformele de piatră uriașe, pe care se aflaseră odată statui, în vremurile eroice ale dictatorului Mohamed Siad Barre. Cele câteva clădiri guvernamentale și universități rămase în picioare erau ocupate în mare parte de refugiați. Tot ce avea valoare fusese furat. Noaptea, la ferestrele de la etajele trei și patru ale Institutului Politehnic, ardeau focuri de tabără. Toate spațiile libere erau pline de sate improvizate, aglomerate, ale celor dezmoșteniți, colibe rotunde din bețe, acoperite cu straturi de zdrențe, și cocioabe făcute din lemne adunate din gunoaie și bucăți de tablă ruginită.

În elicopterul lui, *Super Six Severi*, Eversmann repeta planul în minte. În momentul când ajungeau la stradă, băieții din Delta aveau să atace deja casa-țintă, să-i prindă pe prizonierii somalezi și să împuște pe orice nebun care încerca să riposteze. Se spunea că în acea casă erau doi dintre oamenii importanți ai lui Aidid, care erau identificați de echipa de atac drept „personalități de rangul întâi”. În timp ce băieții din Delta își făceau treaba și rangerii îi țineau pe curioși la distanță, convoiul de camioane și

Humvee-uri trebuia să intre în oraș și să meargă direct la casa-țintă. Acolo, prizonierii urmau să fie urcați în camioane, iar echipa de asalt și forța de blocare săreau în spatele lor, după care își încheiau cu toții acea după-amiază frumoasă pe plajă. Totul urma să dureze aproximativ o oră.

În elicopterele Black Hawk, din care fuseseră scoase băncile, pentru a fi mai încăpătoare, oamenii stăteau în pragul ușilor, pe cutii de muniție sau pe panouri de kevlar așezate pe podea. Purtau cu toții uniforme de camuflaj pentru deșert, veste de kevlar și căști, precum și aproximativ douăzeci și cinci de kilograme de muniție și echipament prinse de harnașamentele de luptă fixate pe veste. Toți aveau ochelari de protecție și mănuși groase de piele. Toate acele straturi de echipament îi făceau chiar și pe cei mai zvelți să pară mătăhăloși, ca niște roboți impunători. Dacă ar fi rămas în tricourile maronii și în pantaloni scurți, așa cum își petreceau cea mai mare parte a timpului în hangar, majoritatea ar fi arătat ca niște adolescenți obișnuiți (vârsta medie era de nouăsprezece ani). Erau extraordinar de mândri de statutul lor de rangeri. Acesta îi scutise de rutina năucitoare, care-i înnebunea pe mulți dintre recruții din armată. Rangerii se antrenau numai pentru luptă. Ei aveau o condiție fizică mai bună, erau mai rapizi și erau întotdeauna primit. Motto-ul lor era: „Rangerii merg întotdeauna în frunte!”. Unii erau soldați de carieră, ca locotenentul Larry Perino, absolvent în 1990 la West Point. Alții se aflau acolo în căutarea provocării, ca specialistul John Waddell din Chalk Two, care se înrolase după ce terminase liceul, în Natchez, Mississippi. Unii erau aventurieri în căutarea solicitării fizice. Iar alții erau auto-perfecționiști, tineri care se treziseră în derivă la terminarea liceului sau avuseseră probleme cu drogurile, băutura, legea, sau cu toate trei. Mulți dintre ei avuseseră probleme în trecut, simțiseră gustul eșecului. Dar nu erau niște novici. Fiecare muncise ca să ajungă acolo, probabil, mai mult ca oricând în viață.

Rangerii se considerau superiori soldaților obișnuiți. Mulți dintre ei încercau să intre în Forțele Speciale, poate chiar să fie selectați în Delta unitatea de super-soldați secretă, care conducea acum atacul în această misiune. Numai unul din zece dintre cei selectați reușea să intre în Delta. În această veche ierarhic masculină, rangerii erau cu câțiva pași mai sus pe scară, dar băieții din Delta se aflau pe treapta cea mai de sus.

Rangerii știau că cel mai bun mod de a ajunge la acea înălțime

era experiența de luptă. Până atunci, Mogadiscio fusese mai mult o amăgire. Războiul era mereu pe punctul de a începe. *Pe punctul* de a începe. Somalezii, pe care ei îi numeau *skinnie*² sau *sammie* (din cauza asemănării vizibile cu răposatul Sammy Davis Jr.), trăgeau din când în când în ei focuri de armă răzlețe, care declanșau un adevărat torent de foc ca ripostă, dar nimic care să poată fi calificat drept o luptă adevărată.

Iar ei asta doreau. Toți. Mulți dintre ei începuseră cu aceeași teamă de război a oricărui om, dar frica fusese eliminată, depășită. Mai ales prin antrenamentul de ranger. Cam un sfert dintre cei ce se înrolau voluntari erau excluși pe parcurs. Cei slabi erau eliminați. Cei puternici mergeau mai departe. Apoi veneau săptămâni, luni, ani de antrenament continuu.

Ca băieții aceia din cărțile de istorie, care fuseseră testați și își dovediseră valoarea. Acum era rândul unei noi generații de rangeri. Era rândul *lor*.

Lui Eversmann îi plăcuse întotdeauna să fie ranger. Nu știa sigur dacă-i plăcea să fie și la comandă, chiar dacă asta era doar temporar. Sergentul lui de pluton fusese învoit din cauza unei boli în familie, iar apoi tipul care-l înlocuise avusese un atac de epilepsie. Și ei fusese trimis acasă. Eversmann era următorul în grad. Acceptase sarcina cu ezitare. În acea dimineață, la slujbă, se rugase.

Acum, în sfârșit, în aer, pieptul i se umfla de energie și mândrie, în timp ce privea acea adevărată *armadă*. Era o forță militară de elită. Deasupra țintei, la mare înălțime, se învârtea deja cel mai bun sprijin informațional pe care-l putea oferi America, superior chiar și sateliților – avionul de spionaj P3-17 Orion și cele trei elicoptere de observare OH-58D, care arătau ca niște aparate Little Bird cu un singur loc, dar aveau deasupra un polip de doi metri lungime. Elicopterele de observare erau echipate cu camere video și echipament radio care aveau să transmită acțiunea în direct generalului Garrison și celorlalți ofițeri superiori din Centrul de Operațiuni Reunit (JOC), aflat pe plajă. Creatorii de filme și autorii de romane se chinuiau să-și imagineze cele mai bune echipamente ale armatei SUA, dar în jurul lui se aflau cele reale, gata de lovitură. O mașină de luptă bine unsă și echipată complet, a sfârșitului de secol XX. Cei mai buni oameni ai Americii porneau la război, iar Matt Eversmann se afla în rândurile lor.

² Slăbănog, (lb. engl.), (n. tr.).

2

Erau la numai trei minute de zbor de țintă. Cu căștile la urechi, Eversmann putea auzi majoritatea frecvențelor folosite. Era rețeaua de comandă, care făcea legătura între comandanții de la sol și Matthews și Harrell, care se aflau în Black Hawk-ul de comandă și control (sau C-2), precum și cu Garrison și ceilalți ofițeri superiori din JOC. Piloții aveau o frecvență proprie de legătură cu comandantul aerian Matthews, iar cei din Delta și rangerii aveau fiecare frecvența lor radio internă. Pe durata misiunii, toate celelalte transmisii din oraș erau bruiate. Eversmann auzea în căști o suprapunere năucitoare de voci, toate elementele pregătindu-se pentru asalt.

Când elicopterele Black Hawk coborâră deasupra orașului pentru apropierea finală dinspre nord, aparatele Little Bird din față se apropiiau deja de țintă. Încă mai era timp ca misiunea să fie anulată.

Niște cauciucuri care ardeau pe o stradă, în apropierea țintei, erau gata să declanșeze alarma. Somalezii foloseau deseori focurile ca să semnalizeze pericolul și să alerteze trupele de ordine. Oare se îndreptau spre o ambuscadă?

— *Cauciucurile acelea ard demult sau abia au fost aprinse? Terminat!* întrebă unul dintre piloții de pe Little Bird.

— *Cauciucurile ard de azi-dimineață, de când am ajuns noi aici,* răspunse un pilot dintr-unul din aparatele de zbor de observare.

— *Două minute,* îl anunță pilotul lui *Super Six Seven* pe Eversmann.

Elicopterele Little Bird intrară în poziția de atac. Pregătindu-se pentru o ascensiune rapidă și apoi o coborâre care urma să-i ducă direct peste casa-țintă, cu rachetele și tunurile îndreptate în jos. Unul câte unul, unitățile repetară: *Lucy*, cuvântul de cod pentru începerea atacului: în *Romeo Six Four*, colonelul Harrell, în *Kilo Six Four*, căpitanul Scott Miller, comandantul Forței de Atac Delta, în *Barber Five One*, pilotul veteran ofițer subaltern Randy Jones, aflat în primul elicopter de luptă AH-6, în *Juliet Six Four*, căpitanul Mike Steele, comandantul ranger din elicopterul lui Durant, iar în *Uniform Six Four*, locotenent-colonelul Danny McKnight, care comanda convoiul de la sol ce urma să-i

recupereze pe toți. Convoiul opri se la câteva străzi depărtare.

Era 3:43 p.m. Pe ecranul din JOC. Comandanții văzură cartierul aglomerat din Mogadiscio, aflat într-o stare mai bună decât majoritatea celorlalte. Cel mai vizibil reper era hotelul „Olimpic”, o clădire albă, cu cinci etaje, care semăna cu niște cvartale rectangulare stivuite unul peste celălalt, cu balcoane la fiecare nivel. Mai exista o clădire similară, pe aceeași parte a străzii, cu un cvartal mai la sud. Amândouă aruncau umbre mari peste Hawlwadig Road, strada largă, asfaltată, care trecea prin fața lor. La intersecțiile unde aleile murdare traversau Hawlwadig, pământul fusese aruncat de vânt peste strada asfaltată. Clădirea-țintă era pe cealaltă parte a lui Hawlwadig față de hotel, cu un cvartal mai la nord. Era construită în același stil de cvartale stivuite, în formă de L, și avea trei etaje în partea din spate și un acoperiș drept, deasupra celor două etaje din față. Încercau o curte sudică mică, în partea din spate, și era mărginită de un zid înalt de piatră. Prin fața ei, pe Hawlwadig, treceau mașini, oameni și căruțe trase de măgari. Era o după-amiază normală de duminică. Zona țintei era la câteva străzi depărtare de marea Piață Bakara, cea mai aglomerată din oraș. Obișnuiți deja cu elicopterele, oamenii nici măcar nu ridicară privirile, când primele două Little Bird apărură deasupra lor, dinspre nord, și apoi virară brusc spre est și dispărură de pe ecran.

Nici unul dintre elicoptere nu trase.

— *Un minut*, îl informă pilotul lui *Super Six Seven* pe Eversmann.

Cei din Delta trebuiau să intre primii și să atace clădirea. Rangerii veneau în spatele lor, coborând pe corzi din Black Hawk-uri, ca să formeze un perimetru în jurul cvartalului-țintă.

Delta se afla pe lateralul celor patru elicoptere MH-6 Little Bird, fiecare aparat ducând câte o echipă de cinci oameni. Purtau veste antiglonț negre, mari, și căști de hochei din plastic, peste casca de recepție din ureche, și un microfon prin care păstrau în permanență legătura vocală unii cu ceilalți. Uniformele lor nu aveau nici un fel de însemne.

Primele două Little Bird aterizară exact la sud de clădirea-țintă, pe o alee îngustă, ridicând în aer nori groși de praf. Praful era atât de des, încât piloții și oamenii de pe bănci nu vedeau nimic dedesubt. Unul dintre elicoptere își găsi locul inițial de aterizare ocupat de primul elicopter, așa încât viră la stânga, execută un ocol rapid spre vest și ateriză exact în fața țintei.

Sergentul clasa întâi Norm Hooten, conducătorul echipei din al

doilea Little Bird, avu senzația că elicea aparatului de zbor răzuia efectiv zidul clădirii. Presupunând că elicopterul se deplasa la mică înălțime, Hooten și echipa lui de pe partea stângă își împinseră corzile afară și soriră, vrând să coboare pe ele restul drumului. A fost cea mai rapidă coborâre pe coardă din lume. Erau la numai jumătate de metru de pământ.

În câteva secunde erau în casă. Asta era specialitatea celor din Delta. Viteza era esențială. Când o casă aglomerată se umplea brusc cu explozii, fum și fulgere luminoase, cei din interior erau înspăimântați și dezorientați, pentru câteva clipe. Experiența arată că cei mai mulți se aruncă la pământ și se târăsc spre colțuri. Dacă Delta îi prindea în acele momente de năuceală, majoritatea se supuneau comenzilor simple și hotărâte fără să comenteze. Dar era o problemă de secunde. Cu cât cei dinăuntru aveau mai mult timp ca să realizeze ce se întâmpla, cu atât erau mai greu de învins.

Cei din echipa de atac ce aterizaseră pe aleea sudică, conduși de sergentul clasa întâi Matt Rierson, aruncară în curte grenade de panică inofensive și deschiseră o poartă de metal ce conducea înăuntru. Urcară în fugă treptele din spate și se năpustiră în casă, strigându-le celor dinăuntru să se arunce la pământ. Echipa de cinci oameni a lui Hooten, împreună cu cea condusă de sergentul clasa întâi Paul Howe, năvăliră pe ușile deschise de pe partea vestică a clădirii, care dădeau în Hawlwadig Road. Echipa lui Hooten intră într-un magazin plin cu afișe cu mașini de scris, creioane, stilouri și alte articole de birou, magazinul de papetărie „Olimpic”. Înăuntru erau șase sau șapte somalezi, care se aruncară imediat la pământ și își întinseră brațele în față, când li se ordonă asta. Hooten auzea deja afară focuri sporadice de armă, mult mai multe decât auzise în misiunile precedente. Echipa lui Howe pătrunse pe următoarea ușă de pe stradă. Sergentul seceră picioarele unui somalez năucit de lângă ușă, trântindu-l la pământ. Howe acoperi toată camera, rotind carabina CAR-15, o armă neagră, cu aspect futurist, cu o carabină ce avea atașată o baionetă în capăt. Era important să prea imediat controlul. Se afla într-un depozit plin cu saci și cu alte nimicuri.

Amândouă echipele căutau o reședință, așa că se întoarseră rapid pe stradă. Alergară spre sud pe Hawlwadig și cotiră la stânga, îndreptându-se spre curtea în care camarazii lor pătrunseseră deja. Elicopterele Black Hawk se apropiau.

Primul, în care se aflau comandantul de la sol al Delta și un

grup de sprijin, rămase în aer la o distanță de un cvartal nord față de țintă, pe Hawlwadig, în timp ce căpitanul Miller și ceilalți luptători de comando de la bord coborau pe corzi. Ei, împreună cu un alt Black Hawk plin de atacatori, reprezentau al doilea val ce urma să se năpustească asupra casei-țintă. În spatele lor, veneau rangerii, în patru Black Hawk-uri, coborând în poziție în cele patru colțuri ale cvartalului-țintă, pentru a forma perimetrul exterior al asaltului.

Din Black Hawk-ul *Super Six Six*, care se afla deasupra colțului sudic, Chalk Three aruncă corzile și începură să coboare pe stradă în perechi, câte un om pe fiecare parte a elicopterului. Un șef de echipaj striga: „Fără teamă!” fiecărui om care ieșea pe partea lui. Sergentul Keni Thomas îi replică în gând, în timp ce prindea coarda cu mâna: „Să te ia dracu’, amice! Nu tu ești cel care intră în luptă.”

În timp ce zburau la înălțime deasupra străzii Hawlwadig, cu două cvartale mai la nord, pilotul lui *Super Six Seven* îi spuse lui Eversmann:

— Pregătiți-vă să aruncați corzile!

Chalk Four se afla cam la două sute de metri înălțime, distanța cea mai mare pe care o coborâseră pe coardă până atunci, și totuși praful străzii ajungea la ușile deschise. Așteptau ca celelalte patru Black Hawk să ajungă în poziție, iar Eversmann avea senzația că stătea pe loc de prea mult timp. Chiar și peste sunetul elicei și motoarelor, puteau să audă răpăitul carabinelor. Un Black Hawk care stă pe loc, la înălțime, este o țintă perfectă. Corzile de trei țoii grosime erau bobinate lângă uși, în ambele părți. Specialistul Dave Diemer aștepta la ușa din dreapta, alături de sergentul Casey Joyce. La capătul liniei de pe partea stângă, era puștiul, Blackburn. La comanda pilotului, lăsară corzile să cadă, dar una ajunse pe o mașină. Asta îi întârzie și mai mult. Elicopterul Black Hawk se smuci în față, încercând să desprindă frânghia.

— Suntem puțin deviați față de poziția dorită, îl informă pilotul pe Eversmann.

Se aflau cam la un cvartal nord față de ținta lor. Sergentul consideră că aveau să fie mai în siguranță la sol.

— Nici o problemă, spuse el.

— Suntem cam la o sută de metri distanță, îl avertiză pilotul.

Sergentul îi făcu semn cu degetul mare ridicat.

Oamenii începură să sară. Trăgătorii de la uși strigau:

— Acum! Acum! Acum!

Eversmann era ultimul. Își scoase căștile și pentru o clipă, fu asurzit de zgomotul elicopterului, al exploziilor și focurilor de armă de dedesubt. De obicei, purta astupătoare de urechi în misiuni, dar de această dată nu și le pusese, pentru că știa că urma să poarte căști de recepție. Le prinse de bidon și întinse mâna după dispozitivul de vedere. Depăși orice senzație de incitare și confuzie, toate mișcările lui devenind controlate. Trebuia să-și pună ochelarii la ochi și apoi, amintindu-și de instrucțiunea șefului de echipaj, să lase căștile pe scaun, înainte să plece. Dar blestemata de curelușă a ochelarilor de protecție plesni. Eversmann umblă la ei câteva clipe, încercând să-i fixeze cumva, în timp ce ultimul dintre oamenii lui cobora. Văzând că era rândul lui să coboare pe coardă, aruncă ochelarii și sări, rupând cordonul din tavan și luând căștile din elicopter cu el.

Nu realizase cât de sus erau. Alunecarea pe coardă era mult mai lungă decât erau obișnuiți de la antrenamente. Frecarea îi arse mânușile groase de piele și îi roase palmele. Se simțea extrem de vulnerabil, atârând pe coardă un timp parcă de două ori mai lung decât de obicei. Când se apropie de pământ, îl văzu pe unul dintre oamenii lui întins pe spate, la capătul corzii. Își simți inima sărind. „Cineva fusese împușcat deja!” Strânse coarda mai tare, ca să nu aterizeze peste el. Era puștiul. Picioarele lui Eversmann atinseră strada chiar lângă el, și șefii de echipaj aruncară jos corzile. Când elicopterul se îndepărtă, zgomotul și praful se reduceră și simțiră duhoarea orașului.

Blackburn sângera la nas și urechi. Soldatul clasa întâi Mark Good, sanitarul, se ocupa deja de el. Puștiul avea un ochi închis și unul deschis. Din gură îi curgea sânge și scotea un șuierat din gât. Era inconștient. Good făcuse un curs de intervenție de urgență, dar asta îl depășea. Era cea mai gravă rană suferită de forța de atac în Somalia.

Blackburn nu fusese împușcat, căzuse. Nu prinsese coarda. O cădere de douăzeci de metri, până în stradă. Tocmai fusese desemnat ajutor al trăgătorului cu mitraliera-60 a echipei și căra multă muniție, așa că era mai greu ca oricând. Asta, incitarea, înălțimea mare de la care coborau... indiferent care ar fi fost motivul, nu se prinsese de coardă. Eversmann se îndepărtă de el. Își numără rapid oamenii.

Hawlwadig avea cincisprezece metri lățime și era plină de dărâmături, ca întregul Mogadiscio. Norul de praf se risipi și îi văzu pe oamenii lui răspândindu-se, conform planului, pe lângă zidurile de pe ambele părți ale străzii. Eversmann rămăsese în

mijlocul drumului, cu Blackburn și Good. Se trăgea asupra lor, dar imprecis. Gloanțele care treceau pe lângă ei scoteau un pocnet puternic. Eversmann nu mai fusese niciodată sub foc inamic până atunci. „Deci, așa este.” Se gândi că ar fi fost bine să se adăpostească. Împreună cu Good. Îl luară pe Blackburn de subsuori și cap, încercând să-i țină gâtul drept, și îl traseră spre partea vestică a intersecției, unde se ghemuiră în spatele a două mașini parcate.

Eversmann îl strigă pe operatorul lui radio, soldatul clasa întâi Jason Moore, și îi ceru să ia legătura cu căpitanul Mike Steele, pe rețeaua companiei. Steele și doi locotenenți, Larry Perino și Jim Lechner, coborâseră pe coardă cu restul lui Chalk One, în colțul sud-estic al țintei. Chalk Four era la colțul nord-vestic. Minutele treceau. Moore strigă că nu reușea să ia legătura cu Steele.

— Cum adică nu reușești să iei legătura?

Moore ridică din umeri. Tipul dur din Princeton, New Jersey, purta o cască de recepție sub cască de protecție, și asta îi permitea să vorbească fără să-și ocupe mâinile. Înainte să coboare, prinsese comutatorul microfonului pe carabină – o idee bună, după părerea lui. Dar, în timp ce cobora pe coardă, prinsese în palmă, din greșeală, cordonul care lega comutatorul de cască. Acesta arse, din cauza frecării. Moore însă nu observase și se întreba de ce nu erau auzite apelurile lui.

Eversmann încercă din nou cu *walkie-talkie-ul* lui. Steele nu răspunse, dar după câteva încercări îl auzi pe locotenentul Perino. Sergentul știa că acesta se afla pentru prima dată în luptă, așa că făcu un efort ca să vorbească rar și clar. Explică cum căzuse Blackburn și că era rănit grav. Trebuiau să-l scoată de acolo. Eversmann încercă să sugereze că era o stare de urgență, dar nu o alarmă.

— *Repetă*, spuse Perino.

Vocea sergentului se auzea cu întreruperi. Eversmann repetă. Apoi auzi din nou vocea lui Perino.

— *Repetă totul, terminat.*

Eversmann începu să strige.

— *Om căzut, TREBUIE SĂ-L EXTRAGEM CÂT MAI RAPID POSIBIL!*

— *Calmează-te*, spuse Perino.

Asta îl scoase din sărite pe Eversmann. „Al naibii moment ai găsit să mă pui la punct.”

În urma apelului radio, doi sanitari din Delta veniră în fugă pe Hawlwadig. Sergenții clasa întâi Kurt Schmid și Bart Bulloch. Cei

doi, mai experimentați, începură imediat să-l ajute pe Good. Schmid introduse un tub pe gâtul lui Blackburn, ca să-l ajute să respire. Bulloch înfipse un ac în brațul puștiului și prinse de el un tub IV³.

Focul creștea în intensitate. Ofițerii care priveau ecranele din centrul de comandă aveau senzația că înfipseseră un băț într-un cuib de viespi. O mulțime de somalezii ridicau baricade și aprindeau focuri în zonă, ca să cheme ajutoare. Mii de oameni ieșeau pe străzi, înarmați până în dinți. Alergau din toate direcțiile spre Piața Bakara, unde grupul mare de elicoptere semnalase faptul că se dădea lupta principală. Din părțile mai îndepărtate ale orașului veneau mașini pline cu oameni înarmați. Se părea că cei mai mulți veneau din nord, direct spre poziția lui Eversmann și a lui Chalk Two, care coborâseră în colțul nord-estic.

Oamenii lui Eversmann se răspândiră și trăgeau în toate direcțiile, cu excepția celei a clădirii-țintă. Peste drum de locul în care era îngrijit Blackburn, sergentul Casey Joyce își îndreptase mitraliera M-16 spre o mulțime din ce în ce mai numeroasă, din nord. Somalezii se apropiau în grupuri de peste zece oameni fiecare. Rangerii trebuiau să respecte regulile stricte ale luptei. Trebuiau să tragă numai spre cei care îndreptau arma spre ei, dar asta părea deja ceva imposibil. Era clar că se trăgea în ei și vedeau pe stradă somalezii cu arme, dar printre cei înarmați erau amestecați alții fără arme, inclusiv femei și copii. Somalezii erau ciudați, din acest punct de vedere. Majoritatea necombatantilor care aud focuri de armă și explozii fug. În Mogadiscio, de câte ori se trăgea, oamenii se rezeau grămadă în acel loc. Bărbați, femei, copii, chiar și bătrâni și invalizi. Părea un imperativ național să fii de față, să vezi totul.

Lucrurile nu mergeau conform scenariului clar din mintea lui Eversmann. Echipa lui era încă la un cvartal nord de poziția corectă. El se gândise că puteau ajunge rapid acolo, după ce coborau la sol, dar căderea lui Blackburn și volumul neașteptat de focuri de armă împiedicaseră acest lucru. Timpul le juca renghiuri. Era greu de explicat asta cuiva care nu era acolo. Nu avea idee cât timp trecuse. Două minute? Cinci? Zece?

Știa că băieții din Delta lucrau repede. Se uita mereu în spate ca să vadă dacă apărea convoiul de camioane. Era prea devreme pentru asta, dar el se uita oricum, sperând, pentru că acela ar fi

³ Dispozitiv de transfuzie intravenos, (n. tr.).

fost un semn că lucrurile mergeau bine. Se uită poate pentru a douăsprezecea oară, când văzu primul Humvee apărând de după colț. La trei cvartale depărtare. Ce ușurare! „Poate că băieții din Delta au terminat și putem pleca de aici!”

Schmid, sanitarul Delta, îl examinase pe Blackburn mai atent și era alarmat. Puștiul avea cel puțin o rană gravă la cap și o umflătură mare la ceafă.

— Este urgent, sergent. Trebuie să-l scoatem chiar acum, altfel moare.

Eversmann luă din nou legătura cu Perino.

— Trebuie să-l luăm de aici pe tipul ăsta, altfel moare. Nu puteți trimite pe cineva?

Nu, Humvee-urile nu puteau înainta. Eversmann îi spuse vestea sanitarului Delta.

— Trebuie să-l scoatem de aici, sergent, repetă Schmid.

Așa că Eversmann îi chemă pe doi dintre sergenții din echipa lui, Casey Joyce și Jeff McLaughlin, care veniseră în fugă. Eversmann îi strigă lui McLaughlin, peste zgomotul din ce în ce mai puternic al luptei:

— Trebuie să-l duceți pe Blackburn la Humvee-uri, în direcția clădirii-țintă.

Despachetară o targă pliantă și îl puseră pe Blackburn pe ea. Cinci oameni plecară cu el, cu Joyce și McLaughlin în față, Bulloch și Schmid în spate și Good alergând pe lângă targă și ținând tubul IV conectat la brațul puștiului. Alergau încovoiați. McLaughlin nu credea că Blackburn va supraviețui. Strigau cu toții la el:

— Rezistă! Rezistă!

Dar, după cum arăta, puștiul era deja pierdut.

Erau obligați să lase mereu targa jos, ca să riposteze la focurile de armă.

— Trebuie să facem Humvee-urile să vină la noi, spuse Schmid. Dacă îl mai ridicăm și îl lăsăm jos de multe ori, o să-l omorâm.

Joyce se oferă voluntar să aducă un Humvee și o luă la fugă singur spre convoi.

3

Pe ecranele și difuzoarele din JOC, totul părea să meargă bine.

Centrul de comandă era o clădire de două etaje adiacentă hangarului din baza aeriană a Forței de Atac Ranger. Era atât de plină de antene și fire, încât oamenii îi opuneau „porcul spinos”. La primul etaj era centrul de comandă, trei camere pe un coridor lung, unde stăteau ofițerii superiori, purtând căști și privind ecranele TV. Generalul Garrison stătea în partea din spate a camerei de operațiuni, mestecându-și trabucul și observând totul. Imaginile color ale luptei veneau de la camerele video din avionul de spionaj Orion și din elicopterele de observare. Garrison și statul lui major aveau probabil mai multe informații despre lupta care se desfășura decât oricare alți comandanți din istorie, dar nu puteau face altceva decât să se uite și să asculte. Cât timp lucrurile mergeau normal, deciziile trebuiau luate de oamenii din teren. Sarcina generalului era să mențină controlul situației și să încerce să gândească cu un pas sau doi înainte, dacă lucrurile mergeau prost. În caz de urgență, putea chema Divizia 10 Montană din partea cealaltă a orașului, de la complexul ONU, trei companii de armată regulată. Dar deocamdată nu era nevoie, în afară de acel ranger rănit, misiunea mergea bine.

Fusese riscant să pătrundă în cartierul „Black Sea” al lui Aidid, la lumina zilei. Piața Bakara, aflată în apropiere, era centrul lumii Habr Gidr. Garrison avertizase Washington-ul, cu câteva săptămâni înainte:

— Dacă intrăm în vecinătatea Pieței Bakara, sunt sigur că vom câștiga lupta, dar s-ar putea să pierdem războiul.

În plus, forța de atac a lui Garrison prefera să acționeze noaptea. Elicopterele erau pilotate de ofițeri din Regimentul de Aviație pentru Operațiuni Speciale 160, care se autointitulaseră „invadatorii nopții” („*Night Stalkers*”). Erau experți ai zborului pe întuneric. Totodată, întunericul făcea viteza și precizia celor din Delta și a rangerilor și mai mortale. Pe lângă faptul că era mediul lor de luptă preferat, noaptea le mai oferea un avantaj. Mulți bărbați somalezi, mai ales tinerii, erau dependenți de *khat*, o amfetamina care semăna cu măcrișul de baltă. Mijlocul după-amiezii era momentul de vârf ai ciclului zilnic. Cei mai mulți începeau să o mestece la prânz și, până seara, erau agitați, nervoși și gata de acțiune. Noaptea era exact invers. Consumatorii de *khat* se prăbușeau. Așa că misiunea din acea zi se desfășura în cel mai rău loc din Mog și în cel mai prost moment posibil.

Totuși, șansa de a prinde doi dintre oamenii importanți ai lui

Aidid în același timp era prea bună ca să fie ratată. Executaseră alte trei misiuni în timpul zilei, fără probleme deosebite. În plus, riscul era o parte a meseriei. Ei erau oameni îndrăzneți. De aceea se aflau acolo.

Somalezii văzuseră șase raiduri până atunci, așa că știau oarecum cam la ce să se aștepte. Forța de atac făcuse tot posibilul ca să-i deruteze.

Garrison avusese grijă să varieze tacticile. De obicei, veneau cu elicoptere și plecau cu vehicule, dar uneori veneau în vehicule și plecau în elicoptere. Alteori veneau și plecau în elicoptere sau în vehicule. Așa că tiparul se schimba mereu. Și, în primul rând, soldații erau buni. Erau experimentați și bine antrenați. Cam în același timp în care aflaseră de căderea lui Blackburn, băieții din Delta din clădire transmisese că-i găsiseră pe oamenii pe care-i căutau. Misiunea aceasta avea să fie un succes.

4

Ali Hassan Mohamed alergă la ușa din față a magazinului de hamburgeri și dulciuri al tatălui său, când auzi elicopterele coborând și primele focuri de armă. Era student, un adolescent înalt și zvelt, cu pomeți proeminenți și o bărbie rară. Studia engleza și comerțul, diminețile, iar după-amiaza servea în magazin, care se afla chiar lângă hotelul „Olimpic”. Ușa din față se afla vizavi de Hawlwadig Road, în diagonală față de casa lui Hobdurahman Yusef Galle, unde se părea că atacau rangerii.

Uitându-se pe ușă, Ali îi văzu pe rangeri coborând pe corzi în aleea care pornea din Hawlwadig spre vest. Magazinul lui era în colțul acelei străzi, iar poarta spre casa familiei lui era puțin mai jos. Americanii începură să tragă cum atinse pământul, în toate direcțiile. Erau și somalezi care trăgeau în ei. Ali știa că acei soldați erau diferiți de cei care veniseră ca să-i hrănească pe somalezi. Aceștia erau rangeri. Erau oameni cruzi, care purtau veste antiglonț și armele prinse la piept, iar atunci când veneau noaptea, fețele lor vopsite îi făceau să arate și mai înspăimântători. Mai sus, pe Hawlwadig, în stânga lui, la vreo două cvartale distanță, un alt grup de rangeri era prins într-o luptă încrâncenată. Văzu cum doi dintre ei îl trăgeau din stradă pe un al treilea, care părea mort.

Rangerii de vizavi intrară într-o curte și începură să tragă de

acolo. Apoi un elicopter coborî mai jos și o mitralieră din el începu să tragă rafale nimicitoare. Arma pulveriză partea străzii pe care se afla el. Fratele mai mic al lui Ali, Abdulahi Hassan Mohamed, căzu mort lângă poarta casei familiei lui, cu capul zdrobit. Abdulahi avea cincisprezece ani. Ali văzu totul. Apoi rangerii ieșiră în fugă din curte și traversară Hawlwadig spre casa lui Hobdurahman Yusef Galle, unde se aflau majoritatea celorlalți.

Ali o luă la fugă. Se opri ca să se uite la fratele lui și văzu că avea capul despicat ca un pepene. Apoi începu să alerge cât de repede putea. Fugi spre stânga, pe stradă, departe de rangeri și de casa pe care o atacau aceștia. La capătul aleii murdare o luă la stânga și alergă în spatele hotelului „Olimpic”. Peste tot, oamenii luptau. Străzile erau pline cu femei și copii care urlau, și văzu oameni morți și animale moarte. Unii alergau spre luptă, alții fugeau de ea. Unii păreau să nu știe în ce parte să meargă. Văzu o femeie alergând dezbrăcată, fluturându-și mâinile și strigând.

Miliția lui Aidid ieșise deja pe străzi cu megafoane, strigând:

— *Kasoobaxa guryaha oo iska celsa cadowga!* (Ieșiți și apărați-vă casele!).

Ali nu era un luptător. Existau războinici, ei le spuneau *mooryan*, care trăiau pentru orez și *khat* și făceau parte din armatele private ale oamenilor bogați. Ali era un simplu student și vânzător care intrase în miliția din cartier ca să-și protejeze magazinul de *mooryan*. Dar acești rangeri îi invadau casa și tocmai îi ucisese frățiorul. Alergă în spatele hotelului, furios și îngrozit, și apoi coti la stânga, întorcându-se pe Hawlwadig Road, la casa prietenului lui, Ahmed, unde își ascunsese carabina AK-47. După ce își recuperează arma, se întâlnește cu câțiva dintre prietenii lui. Alergară înapoi la hotelul „Olimpic”. Ali le spuse de fratele lui și îi conduse înapoi la casa lui, hotărât să se răzbune.

Se ascuseră după un zid, în spatele hotelului, și începură să tragă în rangerii de la colț. Apoi o luară spre nord, adăpostindu-se după mașini și clădiri. Ali țâșnea afară și trăgea spre rangeri, după care alerga la adăpost. Apoi, unul dintre prietenii lui făcea la fel. Uneori împingeau doar țevile puștilor după colț și trăgeau fără să se uite. Nici unul dintre ei nu era luptător experimentat.

Rangerii trăgeau mai bine. Prietenul lui Ali, Adan Warsawe, ieși în față să tragă și fu lovit în stomac de glonțul unui ranger, care-l doborî pe spate. Ali și un alt prieten își riscară viețile și ieșiră să-l tragă pe Adan la adăpost. Glonțul îi făcuse o gaură în stomac, iar

prin rana mare din spate țâșnea sângele, împrôșcând praful de pe drum. Când îl târâră mai departe, lăsară o dâră roșie în urma lor, pe stradă. Adan părea atât mort, cât și viu, ca și cum s-ar fi aflat undeva între cele două hotare.

Ali se duse pe strada următoare, lăsându-l pe Adan cu prietenii lui. Trebuia să împuște un ranger sau să moară încercând. De ce făceau ei asta? Cine erau acești americani care veneau în cartierul lui, ca să împrăstie în jur gloanțe și moarte?

5

După ce năvăliseră în depozitul de lângă Hawlwadig, sergentul Paul Howe și echipa lui de patru oameni din Delta alergară după colț și intrară în clădirea-țintă pe ușa sudică din curte. Erau ultimii membri ai forței de asalt care intrau în clădire. O echipă condusă de un amic al lui Howe, Matt Rierson, prinsese deja douăzeci și patru de somalezi la primul etaj, printre care și pe cei doi căutați: Omar Salad, ținta principală, și Mohamed Hassan Awale, purtătorul de cuvânt la lui Aidid (nu Abdi „Qyebdid” Hassan Awale, așa cum se raportase, dar un șef de clan de aceeași importanță).

Somalezii erau înținși pe jos, docili, și echipa lui Rierson le lega încheieturile cu cătușe de plastic.

Howe îl întrebă pe sergentul Mike Foreman dacă urcase cineva la etaj.

— Nu încă, spuse Foreman.

Howe își luă cei patru oameni și merseă la etajul al doilea.

Era o casă mare, după standardele somaleze, cu ziduri văruițe și ferestre fără geamuri. În capul scării, Howe îi strigă unuia dintre oamenii lui să arunce o grenadă de panică în prima cameră. Aceasta explodează și echipa țâșni înăuntru, așa cum era antrenată, fiecare om acoperind o direcție diferită de foc. Nu găsiră decât o saltea, pe podea, în timp ce se învârteau prin cameră, o rafală de mitralieră izbi tavanul și zidul, trecând milimetric pe lângă capul unuia dintre oamenii lui Howe. Se aruncară cu toții la pământ. Gloanțele intraseră pe fereastra dinspre sud-est, și era clar că veneau dinspre poziția de blocare a rangerilor, aflată exact sub fereastră. Unul dintre soldații tineri de afară văzuse ceva mișcându-se și trăsesese. În mod evident, pentru unii dintre acei puști nu era clar care clădire era ținta.

De asta se temuse. Howe era dezamăgit de rangeri. Ei erau elita infanteriei americane? În ciuda renumelui, îi considera pe tineri slab antrenați și potențial periculoși în luptă. Mulți dintre ei abia terminaseră liceul! În timpul exercițiilor de antrenament, avusese impresia că ei întorceau mereu capul ca să-i vadă pe el și pe oamenii lui, în loc să fie atenți la partea lor din misiune, care era la fel de importantă.

Iar în misiune erai solicitat cu adevărat. Trebuia să dai tot ce puteai și chiar mai mult... pentru că prețul eșecului era deseori moartea. De aceea iubeau asta Howe și, ceilalți soldați din Delta. Asta îi diferenția de alți oameni. Războiul era ceva urât și drăcesc, bineînțeles, dar încă era modul în care se rezolvau problemele în cea mai mare parte a planetei. Statele civilizate aveau moduri neviolente de rezolvare a disputelor, dar pentru asta era nevoie ca toți cei implicați să o dorească. Aici, în Lumea a Treia, oamenii nu învățaseră să fie raționali, cel puțin nu înainte să curgă sânge. Victoria aparținea celor dispuși să lupte și să moară. Intelectualii puteau să-i țină oricâte teorii voiau, dar, în lumea reală, puterea se câștiga încă prin țeava armei. Dacă voiai ca masele înfometate din Somalia să mănânce, atunci trebuia să-i anihilezi pe oamenii de genul celui Aidid, cărora le convenea *înfometarea*. Puteai să-ți trimiți binefăcătorii cu inimi sângerânde, puteai să strângi mâini, să te rogi și să cânti la petreceri, să invoci marii zei CNN și BBC, dar singurul mod ca să deschizi un viitor acelor copii cu ochi mari era să le arăți că ai arme mai multe. Și, în această lume reală, nimeni nu avea arme mai multe sau mai bune ca America. Pentru ca idealurile umanității să învingă, era nevoie de oameni care să facă acest lucru posibil. De cei din Delta.

Ei operau întotdeauna în secret. Armata nu rostea niciodată cuvântul „Delta”. Dacă se referea la ei, le spuneau *operatori* sau *temutul D*. Rangerii, care-i venerau, le spuneau *băieții D*. Secretul, sau cel puțin aparența acestuia, era esențial pentru scopul lor. Dacă trebuia să moară vreun terorist din Lumea a Treia sau vreun boss al drogurilor columbian, și asta se întâmpla brusc, ce coincidență fericită! Soldații întunericii dispăreau înapoi în umbre. Dacă-i întrebai cum se întâmplase asta, nu spuneau nimic. Ei nici nu existau, nu? Ei erau nobili, tăcuți și invizibili. Ei făceau cele mai importante treburi ale Americii și, totuși, refuzau recunoașterea oficială, faima și averea. Ei erau adevărații cavaleri moderni.

Howe nu se chinua prea mult să-și ascundă disprețul față de

celelalte tipuri de soldați, ceea ce însemna, de fapt, față de aproape întreaga armată americană. El și restul operatorilor trăiau ca civili, și asta spuneau că sunt, dacă erau întrebați, chiar dacă nu era greu să-i vezi la Fort Bragg. Se strigau unii pe alții pe numele mic și nu țineau la saluturi sau la alte reglementări ale vieții militare obișnuite. Ofițerii și subofițerii din Delta se tratau unii pe ceilalți ca egali. Ei erau mai presus de grade. Aveau părul mai lung decât reglementa armata. În unele misiuni trebuiau să se dea drept civili, și era mai ușor să facă asta dacă aveau tunsori normale, dar era și un punct de mândrie pentru ei. Li se permitea un grad de libertate personală și inițiativă neuzitate în altă parte în armată, mai ales în luptă. Prețul plătit pentru aceasta erau, bineînțeles, pericolul la care erau supuși și faptul că se aștepta de la ei să facă ceea ce soldații obișnuiți nu puteau să realizeze.

Howe nu era deloc impresionat de armata regulată. Ei și alți oameni din unitatea lui se plânseseră căpitanului Steele, comandantul, referitor la nivelul de pregătire al soldaților lui. Nu le folosiseră la nimic. Steele avea propriul lui mod de a trata astfel de lucruri, și anume stilul tradițional al armatei. Howe considera că masivul căpitan, un fost jucător de fotbal american din Georgia, era un bufon arogant și incompetent. Howe fusese și el la *Rangers School* și o absolvise, dar trecuse peste statutul de ranger, când se calificase pentru Delta. Din cei o sută douăzeci de oameni din clasa lui care fuseseră propuși pentru Delta (o sută douăzeci de soldați excepționali și extrem de motivați), numai treisprezece trecuseră de selecție și antrenament. Howe avea statura și alura unui culturist și o minte analitică. Mulți dintre rangeri îl considerau înfiorător.

Acum, lipsa de încredere a lui Howe față de trupele de sprijin mai tinere era confirmată. Rangerii trăgeau în oamenii lui! Howe și echipa lui ieșiră din camera cu salteaua și apoi înaintară, ca să verifice acoperișul plat din partea din față a casei. Partea din spate avea trei etaje, așa că acel acoperiș era, de fapt, o terasă la etajul al doilea. Era încercuit de un zid de beton de un metru înălțime, cu șipci verticale decorative. Când cei din echipa Delta ieșiră în lumina soarelui, văzură mingea de foc mică și portocalie a unei AK-47 erupând de pe un acoperiș de la nord. Doi dintre oamenii lui Howe ripostară cu focuri de armă, adăpostindu-se după zidul mic.

Apoi se auzi o altă rafală de mitralieră. În zidul împrejmuitoare erau niște despicături de doi centimetri lățime. Howe și oamenii

lui se ghemuiră în spatele lui, rugându-se ca nici un glonț să nu pătrundă printr-o astfel de deschizătură sau să ricoșeze din peretele exterior al casei. Urmară alte câteva rafale lungi. După sunetul și impactul gloanțelor, își dădură seama că erau trase de o mitralieră M-60, de data aceasta din poziția de blocare de la nord-est. Rangerii erau sub foc inamic, erau agitați și speriați, așa că trăgeau în toți oamenii înarmați pe care-i vedeau. Howe era furios.

Luă legătura prin radio cu căpitanul Scott Miller, comandantul la sol al echipelor Delta, aflat în curte. Îi spuse să-l apeleze imediat pe Steele prin stație și să-i spună să-și oprească rangerii să mai tragă în oamenii lui!

6

Specialistul John Stebbins începu să alerge imediat ce picioarele îi atinseră pământul. Chiar înainte să se urce în elicopter, căpitanul Steele îl bătuse pe umăr.

— Cunoști regulile luptei, Stebbins?

— Da, domnule, să trăiți...Le cunosc.

— OK. Vreau să știi că voi fi pe coardă chiar în spatele tău, așa că ar fi bine să te grăbești.

Perspectiva ca masivul comandant, încărcat cu tot acel echipament de luptă greoi, să-i cadă în cap, îl bântui pe Stebbins tot timpul zborului. După ce coborâse pe coardă, se îndepărtă atât de repede de baza acesteia, încât se izbi de mitraliorul lui Chalk One și căzură amândoi. Stebbins rămase întins o clipă, așteptând ca praful să se așeze, și apoi zări restul echipei lui lipită de un zid, în dreapta.

Era speriat, dar incitat. Nu putea scăpa de senzația că totul era prea frumos ca să fie adevărat. Iată-l acolo, un veteran în Compania Rangers, la cei douăzeci și opt de ani ai lui, după ce își petrecuse ultimii patru ani din viață încercând să intre în luptă, să facă ceva interesant sau important, și acum, nu știa cum, printr-un lanț incredibil de rugăminți, manevre și capricii ale sortii, ajunsese efectiv în luptă - el, Johnny Stebbins, cafegiul-șef al companiei și omul care plimba hârtiile prin sala de antrenament, la război!

Călătoria lui până pe aleea din Mogadiscio începuse dintr-o brutărie de acasă, din Ithaca, New York. Stebbins era un puști

îndesat și solid, cu ochi albaștri, păr blond și o piele palidă și pistruiată. Mersese la Universitatea St. Bonaventure, își luase diploma în comunicații, sperând să lucreze ca reporter radio, ceea ce și făcuse, pentru un salariu minim, la câteva stații Mom & Pop, în New York. Când brutăria îi oferise postul de brutar-șef, salariul zilnic era suficient ca să-l facă să renunțe la cariera de reporter. Așa că făcea pâini și visa aventuri. Acele reclame „Fii ceea ce vrei să fii”, din timpul meciurilor de fotbal, îi mergeau direct la suflet. Stebbins mersese la colegiu la un curs de ofițeri în rezervă, dar armata era atât de plină de locotenenți când terminase el, încât nu reușise să fie numit în serviciul activ. La izbucnirea Furtunii Deșertului, în 1990, contractul lui cu Garda Națională se încheiase. Începuse să caute un mod de a scăpa din bucătărie și a intra în luptă. Se înscrișese pe trei liste de voluntari pentru serviciul militar în Golf și nu primise niciodată răspuns. Apoi se căsătorise, soția lui născuse și, brusc, salariul zilnic de la brutărie nu mai acoperea cheltuielile. Avea nevoie de un plan nou. Și de acțiune. Armata le oferea pe amândouă. Așa că se înrolase ca soldat.

— Ce vrei să faci în armată? îl întrebase cel de la centrul de recrutare.

— Să sar din avioane, să trag o mulțime de gloanțe și să cumpăr de la magazinele armatei, îi răspunsese Stebbins.

Îl trecuseră din nou prin instructajul de bază - pe care îl făcuse și în cadrul programului de rezerviști. Apoi fusese nevoit să facă programul RIP (Programul de îndoctrinare Ranger) de două ori, pentru că se rănise la una dintre săriturile din final și fusese reciclat. Când absolvise, crezuse că va ajunge să sară, să se antreneze și să coboare pe coardă din elicoptere, alături de băieții mai tineri, numai că cineva de sus observase că în dosarul lui personal erau trecute o diplomă de colegiu și, mai important, faptul că știa să scrie la mașină. Fusese trimis într-un birou, în camera de instructaj a Companiei Bravo. Stebbins devenise secretarul companiei.

Îi spusese că va fi numai pentru șase luni. Rămăsese blocat acolo timp de doi ani. Ajunsese să fie cunoscut ca un ranger bun pentru „camera de instructaj” și căzu pradă tuturor tentațiilor muncii de birou, în timp ce ceilalți rangeri escaladau stânci, săreau din avioane și încercau să-și depășească propriile recorduri la marșul forțat prin teren inamic, bătrânul Stebby stătea în spatele unui birou, fumând țigară de la țigară, mâncând gogoși și, practic, inhalând cafea. Era cel mai avid băutor de

cafea al companiei. Ceilalți făceau glume pe seama lui: „Oh, da, specialistul Stebbins, el ar arunca cu cafea fierbinte în inamic”. Ha! Ha! Când compania fusese solicitată pentru Somalia, nimeni nu fusese surprins că bătrânul Stebby era unul dintre cei lăsați în urmă, în Ft. Benning.

— Vreau să știi că nu e vorba de ceva personal, îi spusese sergentul, deși nu putea să ascundă insulta nerostită. Pur și simplu, nu putem să te luăm. Avem un număr limitat de locuri în elicopter și avem nevoie de tine aici.

Cum ar fi putut declara mai clar că, atunci când era vorba de război, Stebbins era cel mai puțin valoros om din regiment?

Era din nou ca în Furtuna Deșertului. Cineva de acolo, de sus, nu voia ca John Stebbins să meargă la război. Își ajută prietenii să-și facă bagajul și, când se anunță că în ziua următoare compania ajunsese la Mogadiscio, se simți și mai mult lăsat pe dinafară decât cu doi ani înainte, când urmărise la CNN reportajele din fiecare noapte despre acțiune. Măcar acum avea companie. Sergentul Scott Galentine fusese lăsat și el în urmă. Asta dură câteva zile. Apoi veni un fax din Somalia.

— Stebby, ar fi bine să-ți strângi lucrurile, îi spuse ofițerul comandant. Pleci la război.

Galentine primise aceeași veste. Niște rangeri suferiseră câteva răni minore într-un atac cu mortiere și trebuiau înlocuiți.

În drum spre aeroport, Stebbins se opri acasă să-și ia la revedere în fugă de la soția lui. Urmase scena plină de lacrimi care era de așteptat. Apoi, când ajunse la aeroport, îi spuseră că putea să se întoarcă acasă, plecau abia a doua zi. O jumătate de oră după despărțirea lor lacrimogenă, domnul și doamna Stebbins erau din nou împreună. El petrecuse toată noaptea temându-se de un telefon care să schimbe ordinul.

Dar nu se întâmplase asta. A doua zi, stătea împreună cu Galentine pe pista din Mogadiscio. În onoarea sosirii lor, li se ordonă să facă cincizeci de flotări, un ritual de bun venit la intrarea într-o zonă de război. Stebbins era în al nouălea cer. Reușise!

Nu erau suficiente veste kevlar (vestele antiglonț ale rangerilor), așa că primi una dintre vestele negre, mari, ale băieților din Delta. Când și-o puse, se simțea ca o broască țestoasă. Fu avertizat să nu iasă afară fără armă. Amicii lui îl puseră la punct pe scurt cu situația. Îi spuseră să nu-și facă probleme în privința mortierelor. Somalezii nimereau foarte rar ceva. Ei mai fuseseră în cinci misiuni în acel loc, și toate fuseseră

o nimica toată. „Pătrundem în forță, îi spuseră ei, ne mișcăm rapid, elicopterele spulberă practic totul în jur, îi lăsăm pe *băieții D* să intre și să-și facă treaba. Noi nu facem altceva decât să asigurăm protecție.” Îi spuseră să fie atent la somalezii care se ascundeau în spatele femeilor și copiilor. Stebbins era nervos și agitat.

Apoi primise vestea. Da, erau bucuroși să-l aibă acolo, dar el nu mergea efectiv cu restul băieților în misiune. Sarcina lui era să rămână la hangar și să-l păzească. Să mențină siguranța perimetrului. Era esențial. Cineva trebuia să o facă.

Cine altcineva?

Apoi, în acea dimineață, chiar în clipa în care un mesager de la JOC apăruse strigând: „Pregătiți-vă!”, unul dintre conducătorii echipelor veni cu o veste nouă:

— Stebbins. Specialistul Sizemore are un cot infectat. Tocmai s-a întors de la biroul doctorului. Tu îi iei locul.

Urma să fie ajutorul soldatului clasa întâi Brian Heard, care deservea mitraliera M-60. În sfârșit, reușise. Ceea ce își dorise tot acest timp. Toți băieții știau că mergeau într-o parte deosebit de rea a orașului. Probabil avea să fie una dintre cele mai grele misiuni ale lor de până atunci, iar pentru el era prima! Avea în stomac aceeași senzație ca înaintea primului salt cu parașuta. „O să trec cu bine prin asta, își spuse. Nu o să mor.”

Acum, stând pe stradă, lângă clădirea-țintă, asculta focurile îndepărtate de armă și știa că totul era real. Se dezmetici după ciocnirea cu mitraliorul dinaintea lui și alergă spre zid. I se desemnase un colț spre sud, paza unei alei ce părea goală. Era doar o cărare de pământ îngustă, atât cât să încapă o mașină, care cobora pe ambele părți spre zidurile de piatră pătate de noroi. Din când în când, auzea niște pocnituri în aer și presupuse că era sunetul focurilor de armă de la câteva cvartale depărtare, deși zgomotul părea mai apropiat. Poate că aerul îi juca feste. Mai auzi și un sunet deosebit, un fel de țuit... Brusc, înțelese că era sunetul gloanțelor care zburau pe stradă. Iar pocniturile? Acelea erau gloanțe care treceau suficient de aproape de el ca să audă micul bubuit sonic produs de ele.

Mai sus de Stebbins, pe aceeași stradă, căpitanul Steele reperă sursa majorității gloanțelor care țiuiau prin poziția lor. Un cvartal mai la vest, pe hotelul „Olimpic”, se afla un lunetist. Era cea mai înaltă clădire din zonă.

— Smith! urlă Steele.

Caporalul Jamie Smith veni în fugă. Era cel mai bun trăgător din Chalk. Steele îi arătă lunetistul inamic și îl plesni pe Smith pe spate, încurajator. Ochiră amândoi. Ținta era departe, la peste o sută cincizeci de metri. Nu puteau să vadă dacă-l nimeriseră, dar, după ce traseră, somalezul de pe acoperiș nu mai fu auzit.

Dincolo de alee, sergenții Mike Sergeant și Aaron Williamson stăteau ghemuiți, ascunși în spatele carcasei răsturnate a unui vehicul ars. Își țineau armele sprijinite pe aceasta. Toate aleile erau mărginite pe ambele părți de zidurile curților și de case mici de piatră. În spatele lor erau copaci mici și chiar la nord se profila silueta casei-țintă cu trei etaje. Goodale simțea mirosul și gustul colbului, amestecat cu cel al prafului de pușcă. Auzi împușcături în cealaltă parte a cvartalului, dar colțul lor era relativ liniștit.

Goodale nu se simțise niciodată mai departe de țară și avu câteva clipe liniștite. În care, stând ghemuit în acea poziție, se întrebă cum ajunsese acolo. Chiar înainte să plece spre Somalia, se logodise cu o fată numită Kira. Pe care o cunoscuse la Universitatea din Iowa. Evadaseră amândoi din micul Pekin, Illinois. Pentru unul dintre marile campusuri din Midwest, fuseseră exmatriculați după scurt timp și apoi hotărâseră să se îndrepte. Mike se înrolase în armată, Kira își luase o slujbă la o agenție de publicitate. Se vedeau des când Mike era în Benning, dar, cum rangerii plecaseră la antrenamente în Texas înainte să fie convocați în Somalia, nu se mai văzuseră de peste două luni. Din ziua în care hotărâseră să-și petreacă viața împreună. Cu o zi înaintea declanșării misiunii, reușise să-i telefoneze pentru prima dată după plecarea din Ft. Benning, dar îi răspunsese robotul telefonic. Avea să o sune din nou în acea seară, și îi lăsase mesaj ca ea să-i aștepte telefonul.

„Kira, te iubesc atât de mult”, îi scrisese chiar în acea dimineață, „îmi vine greu să te sun din nou, pentru că știu că asta mă va face să-ți simt și mai mult lipsa. Pe de altă parte, vreau mult de tot să-ți aud vocea”.

Un somalez scoase capul din spatele unui zid, la vreo o sută de metri depărtare pe stradă, și trase o rafală cu o AK-47. Praful țâșni în sus, în jurul lui Goodale și Williamson. Acesta din urmă ocoli carcasa prin partea ei nordică. Goodale, care era cel mai aproape de trăgător, se neliniști pentru o clipă, sări în sus și alergă departe de mașină, topăind, în timp ce gloanțele mușcau pământul în jurul lui, și încercând să găsească o poziție mai bună. Nu avea unde să se adăpostească. Se aruncă în spatele

unei conducte care ieșea din drum. Avea cam optsprezece centimetri lățime și cincisprezece înălțime și se simțea ridicol ascunzându-se în spatele ei, dar nu exista alt loc. Când împușcăturile se opriră pentru o clipă, sări în sus și se duse din nou lângă Williamson, în spatele mașinii arse, chiar în clipa în care somalezul începuse să tragă din nou.

Goodale văzu o rafală de gloanțe măturând marginea mașinii, trecând peste patul armei lui Williamson și retezând în drum degetul prietenului lui. Sângele țâșni pe fața lui Williamson, și acesta începu să urle și să înjure. Goodale se aplecă, cercetând mai întâi sângele de pe fața lui Williamson și apoi mâna acestuia.

În ciuda durerii, Williamson părea mai mult furios, decât rănit.

— Dacă scoate iar capul, îl lichidez, zise el.

În ciuda degetului retezat, Williamson își ridică cu calm carabina M-16 și așteptă nemișcat minute întregi.

Când omul de pe alee scoase capul, Williamson trase, și capul somalezului păru să explodeze. Apoi își plesni palma nerănită de a lui Goodale și scoaseră amândoi câteva strigăte de victorie.

Câteva clipa mai târziu, împușcară mortal un alt somalez. Omul țâșnise pe alee și se îndepărta în fugă de ei. În timp ce alerga, cămașa i se umflase la spate și văzuseră o AK, așa că îl împușcară. Alți cinci rangeri traseră în același timp. Omul era acum întins pe stradă la numai jumătatea distanței față de cvartal și Goodale se întrebă dacă-l ucisese. Îl întrebă pe sanitar dacă n-ar trebui să vadă dacă era mort sau să-l ajute dacă era doar rănit, dar acesta clătină din cap și zise:

— Nu, e mort.

Asta îl uimi pe Goodale. Ucisese un om sau, oricum, contribuise la moartea lui. Gândul îl deranja. Somalezul nu încercase să-i ucidă, atunci când trăseseră, așa că, practic, nu fusese autoapărare. Așa că în ce fel putea justifica ceea ce făcuse? O viață, ca și a lui, se încheiase. „Era oare corect?”

În colțul lui, la vreo zece metri est de Goodale și Williamson, locotenentul Perino se uita la niște copii somalezi care se apropiau pe stradă de oamenii lui, indicând pozițiile lor unui trăgător ascuns după un alt colț, mai departe. Oamenii lui aruncară grenade de panică și copiii se împrăștiară.

— Hei, domnule, se întorc! strigă mitraliorul sergent Chuck Elliot.

Perino era la stația radio, vorbind cu sergentul Eversmann despre Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter.

Locotenentul transmitea informațiile și întrebările lui Eversmann căpitanului Steele, care se afla pe cealaltă parte a străzii. Îi spuse lui Eversmann să aștepte o clipă, ieși pe stradă și trase o rafală spre copii, țintind la picioarele lor. Aceștia fugiră din nou.

Câteva clipe mai târziu, o femeie începu să se strecoare pe alee, spre mitralieră.

— Hei, domnule, văd un individ în spatele femeii, cu o armă trecută pe sub brațul ei, strigă Elliot.

Perino îi spuse să tragă. Mitraliera M-60 scoase un sunet jos, răgușit. Oamenii o numeau „porcul”.

Bărbatul și femeia căzură amândoi, morți.

7

Când coborî pe coardă din elicopter, în colțul nord-estic al cvartalului-țintă, specialistul John Waddell își întârzie suficient de mult mișcările ca să nu dea peste specialistul Shawn Nelson, mitraliorul de 60 al lui Chalk Two, care de obicei pierdea o secundă sau două în plus ca să se descâlcească pe sine și arma masivă. La antrenamente, Waddell se prăvălise peste tipul de sub el și apoi fuseseră loviți amândoi de tipul care venea după ei. Își mușcase zdravăn limba atunci.

De data aceasta, merse bine. Waddell ajunse cu amândouă picioarele pe pământ și apoi se replie spre un zid de pe partea stângă a străzii, exact așa cum stabilise locotenentul Tom DiTomasso. Chalk Two era la o distanță de un cvartal de locul unde ar fi trebuit să coboare Chalk Four al sergentului Eversmann. Locotenentul era îngrijorat pentru că nu putea să vadă Chalk Four. Reuși să ia legătura prin stație cu sergentul și Eversmann îi raportă că ei coborâseră la un cvartal nord de poziția lor. DiTomasso trimise o echipă să vadă dacă putea să-i zărească pe oamenii lui Eversmann de pe acea alee. Dar, aceștia se întoarseră repede și raportară că un grup mare de somalezi se strângea în acea direcție.

În timp ce alerga ca să-și ocupe poziția lângă zidul nordic, Waddell descoperi cu surprindere că tot echipamentul lui, arme și muniție, nu-l încetinea. Avea mult echipament, incomod și greu, și în plus căra și o armă mare, o M-249 sau SAW (armă automată de echipă). Dar, spre surprinderea lui, în timp ce alerga, constată că brațele și picioarele păreau puțin amorțite,

dar asta era tot. Presupuse că era din cauza adrenalinei, declanșată de frică și surescitare, și privi situația cu detașarea lui obișnuită.

După ce toată lumea ajunsese la sol, coarda fu aruncată și Black Hawk-ul plecă, echipa lui Waddell primi ordin să ajute la acoperirea lui Nelson, care își plasase „porcul” pe un bipod, în vârful unei mici ridicături a drumului, și începuse deja să tragă. Cele două mitraliere ale echipei atrăgeau aproape toate focurile inamice.

Nelson trăgea din greu încă de când părăsise elicopterul. Privind în jos, din ușa acestuia, văzuse un om cu o AK în mâini ieșind în mijlocul străzii și țintind prin norul de praf spre elicopter. Nelson trăsesese șase gloanțe în individ și nu observă că-l nimerise decât când îl văzu întins la pământ.

În timp ce cobora pe coardă, în jurul capului lui vâjâiau gloanțe. Nu multe, dar și unul era de ajuns. Asta îl enervă. Era întotdeauna greu să-ți încetinești coborârea cu mitraliera M-60 legată în spate, și Nelson căzu, când ajunsese, la bază. Sergentul de stat-major Ed Yurek alergă să-l ajute să se ridice și îl împinse spre un perete.

— Omule, dar repede s-a împrăștiat treaba! spuse Nelson.

Se poziționează aproape de centrul drumului, cu fața spre vest. În dreapta lui, era o alee, unde văzu niște somalezi care-și îndreptau armele în direcția lui. Mitraliera lui Nelson îi împrăștie, dar unul dintre ei, un bătrân cu o barbă albă, lungă, părea atât de hotărât să tragă, încât nu sesiză mitraliera masivă care apăruse pe alee în stânga lui. Era încă puțin prea departe ca să tragă, dar Nelson observă că se îndrepta spre el. Mitraliorul înțelese ce încerca bătrânul să facă. DiTomaso le spusese deja că Chalk Four era blocat la nord-vest de poziția lor. Era clar că bătrânul căuta un loc mai bun din care să tragă în Eversmann și în oamenii lui.

— Împușcă-l, împușcă-l! îl îndemnă ajutorul lui.

— Nu, uite, spuse Nelson. Vine direct spre noi.

Într-adevăr, bătrânul inconștient venea direct spre ei. Se ascunse în spatele unui copac mare, la vreo cincizeci de metri distanță, ferindu-se de rangerii lui Eversmann, dar fără să observe amenințarea din stânga lui, din spate. Tocmai își încărca din nou arma, când Nelson trase vreo douăsprezece gloanțe în el. Se văzu cum treceau prin individ, dar, cu toate acestea, bătrânul se ridică, își recuperează arma și chiar trase un foc sau

două în direcția lui Nelson. Mitraliorul era șocat. Trase altă rafală lungă în somalez, care totuși reuși să se târască în spatele copacului, dar, de data aceasta, nu mai trase.

— Cred că l-ai terminat, spuse ajutorul lui Nelson.

Dar Nelson îl vedea mișcându-se în spatele copacului. Omul stătea în genunchi și era clar în viață. Trase încă o rafală lungă și văzu așchii sărind din baza copacului. Bătrânul se prăbuși în stradă. Corpul lui zvâcnea încă, dar omul părea, în sfârșit, mort. Lui Nelson nu-i venea să creadă cât de greu era să ucidă un om.

În acest timp, Waddell urcă cu prudență panta, paralel cu Nelson. Stăteau amândoi întinși pe burtă. Lângă ei, Waddell văzu corpul somalezului care fusese împușcat din elicopter. Căutând un loc mai bun din care să-l acopere pe Nelson, Waddell se duse la un zid de pe partea sudică a aleii. Văzu un somalez care apărură de după un colț dinspre vest și trase în Nelson, care era absorbit de duelul lui cu bătrânul. Waddell trase în individ. În cărți și filme, atunci când împușcă un om pentru prima dată. Un soldat trece printr-un moment în care își cercetează propriul suflet. Waddell nu se gândi la asta nici o clipă. El reacționa, pur și simplu. Surprins de împușcătura lui Waddell, Nelson nu-l văzuse pe somalez căzând. Waddell îi arată unde căzuse acesta și mitraliorul se ridică, își luă mitraliera și trase alte câteva cartușe în corpul somalezului, ca să fie sigur. Apoi alergară amândoi spre un adăpost mai bun.

Se opriră în spatele unei mașini arse. Uitându-se pe sub aceasta, spre nord, Nelson văzu un somalez cu o armă, întins pe stradă, lângă două femei în genunchi. Trăgătorul își băgase țeava armei printre picioarele femeilor, și pe el stăteau efectiv patru copii. Era complet protejat de necombatantși, profitând cu cinism de bunul-simț al americanilor.

— Ia uite, John, spuse Nelson.

Waddell se aplecă să vadă și el.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu pot să ajung la tipul ăla printre toți ceilalți.

Așa că aruncă o grenadă de panică și grupul fugi atât de repede, că omul își lăasă arma în praf.

Pe alee căzură câteva grenade. Erau vechiul tip sovietic, care semănau cu niște conserve de supă în vârful unui băț de lemn. Decât una sau două dintre ele explodară. Nelson îl strigă pe DiTomasso și îi arată zidul de cărămidă de pe marginea estică a drumului.

Apoi îl privi pe locotenent cum traversa, împreună cu alți trei rangeri, spre o poartă parțial deschisă, dincolo de care era o parcare. DiTomasso aruncă o grenadă spre acel loc, după care năvăli înăuntrul, împreună cu ceilalți rangeri, găsiră patru somalezi, care stăteau pe capotele mașinilor și trăgeau peste zid, și îi luară prizonieri.

Focurile de armă nu erau prea intense încă, dar sergentul Yurek era uimit. La cei douăzeci și șase de ani ai săi era un veteran călit în luptă, cu un simț sec al umorului și o mare slăbiciune pentru animale, în special pentru pisici. Nu-i plăcea ideea să tragă în ceva sau în cineva, dar îi accepta necesitatea. Când oamenii trăgeau în el, era necesar.

Schimbările de focuri din acea zi erau mai îndârjite ca de obicei. Yurek presupuse că în casa-țintă se aflau niște oameni cu adevărat importanți. Poate chiar Aidid în persoană! Chalk Two trăgea în trei direcții în același timp, spre vest, spre est și mai ales spre nord. Yurek reperase un om care trăgea dintr-un turn jos, din nord-est. Apoi, unul dintre sanitarii echipei strigă de pe partea cealaltă a străzii, arătând spre o colibă dărăpănată, aflată la est de perimetrul lor, la intersecție.

— Hei, avem oameni în coliba aceea!

Ceea ce era o veste foarte proastă. Yurek sprintă spre colibă și năvăli pe ușa din față, împreună cu sanitarul.

Era gata să se împiedice de un grup de copii îngroziți și de o femeie, evident învățătoarea lor.

— Toată lumea jos! strigă Yurek, cu arma ridicată și gata să tragă.

Copiii începură se plângă de teamă, și Yurek înțelese rapid că trebuia să calmeze situația.

— Liniștiți-vă, îi rugă el. Liniștiți-vă!

Dar vaietul continuă. Așa că Yurek se aplecă și puse arma pe pământ, încet și cu grijă. Îi făcu semn învățătoarei să se apropie. Fata avea vreo șaisprezece ani.

— Întinde-te la pământ! îi spuse el, vorbind calm și făcându-i semne cu mâna. Întinde-te jos!

Femeia ezită, dar făcu ceea ce i se spusese.

Apoi Yurek arătă spre copii, făcând aceleași semne. Aceștia se întinseră la pământ. Yurek își luă arma și îi spuse învățătoarei că trebuia să rămână acolo, indiferent ce se va întâmpla.

Ea clătină din cap și Yurek speră că asta însemna „da”. La plecare, îi spuse sanitarului să stea lângă ușa colibeii și să se

asigure că nu mai intra nimeni să o verifice sau chiar să o arunce în aer.

Din poziția lui din spatele mașinii răsturnate, uitându-se pe una dintre străzile ce porneau din intersecția lor, Nelson văzu un om cu o armă, călare pe o vacă. În jurul vacii erau vreo opt alți bărbați, unii cu arme, alții fără. Era cea mai ciudată bătălie pe care-o văzuse vreodată. Nu știa dacă să râdă sau să țintească în ei. Începu să tragă în același timp cu restul rangerilor. Omul de pe vacă se prăbuși și ceilalți o luară la fugă. Vaca rămase pe loc.

În clipa aceea, un Black Hawk trecu pe deasupra lor și deschise focul cu minitunul lui. Vaca fu făcută bucăți. Apoi minitunul se opri și umbra elicopterului trecu mai departe.

Oricât de oribil era. Prezența acelor arme deasupra capetelor lor era extrem de liniștitoare pentru toți soldații de pe străzi. Erau într-un oraș ciudat și ostil, cu oameni care încercau să-i ucidă, călărind pe animale, cu mitraliere în mână. Grupându-se din toate direcțiile. Gloanțele le țiuiau pe la urechi, mirosul de sânge și de carne arsă se amesteca cu duhoarea prafului și băligarului... Apoi, apropierea calmă a unui Black Hawk mare, cu bătaia ritmică a elicelor și puterea teribilă a armelor lui, le amintea forța invincibilă care era în spatele lor. Le amintea de întoarcerea lor iminentă acasă.

Somalezii continuau să se grupeze la nord. De la depărtare, păreau mii de oameni. Grupuri mai mici înaintau spre sud, spre poziția lui Chalk Two. Un grup ajunsese la numai un cvartal și jumătate distanță. Vreo cincisprezece oameni. Nelson încercă să-și îndrepte mitraliera numai spre cei înarmați, dar erau atât de mulți, încât avu câteva momente de ezitare: să-i lase să tragă sau să tragă el însuși? În cele din urmă, alegea a doua variantă. Grupul se dispersă, lăsând în urmă cadavre pe stradă, dar apărură un alt grup și mai mare. Păreau să vină dinspre nord, ca și cum ar fi fost hăituiți de cineva. De data aceasta, Nelson nu mai avu timp să cântărească alternativele. Începu să tragă cu mitraliera direct în mulțime. Un Little Bird se apropie și aruncă și el un val de plumb spre somalezi. Cei care nu căzură fugiră. Acolo unde cu un minut în urmă era o mulțime, acum era o grămadă sângerândă de răniți și morți.

— La naiba, Nelson! spuse Waddell. La naiba!

8

La ușa din față a casei-țintă, sergentul de stat-major Jeff Bray, un CCT (tehnician de control al luptei) din Forțele Aeriene, împușcă un somalez care se apropia în fugă de el, trăgând cu o AK-47. Bray făcea parte dintr-o unitate de patru oameni a forțelor speciale ale Forțelor Aeriene, formată din experți în coordonarea comunicațiilor sol/aer, ca el, și PJ – parașutiști, sanitari îndrăzneți, specializați în salvarea piloților doborâți. Celălalt CCT din unitate, sergentul Dan Schilling, era în convoiul de la sol. Cei doi PJ erau la bordul Black Hawk-ului CSAR, împreună cu o duzină de rangeri și băieți din Delta. Bray fusese numit în unitatea de comandă Delta care coborâse pe coardă la un cvartal vest de casa-țintă. Omul pe care-l împușcase țâșnise spre el de pe o alee. Ce avea în cap? Cum putea cineva să fie atât de prost?

În spatele lui Bray, în casa-țintă, operatorii Delta strângeau prizonierii somalezi. Aceștia erau întinși pe jos, în curte, și li se puneau cătușe. Printre ei erau și țintele principale din acea zi, Omar Salad și Mohamed Hassan Awale, „ministrul de Externe” al lui Aidid, precum și Abdi Yusef Hersi, un locotenent al lui Aidid. Era o pradă mai bună decât speraseră. Cercetând celelalte camere din casă, sergentul Paul Howe trase într-un computer de la primul etaj. Sergentul Matt Rierson, ai cărui oameni luaseră prizonierii, era responsabil cu transportarea acestora la vehicule. Howe. Sergentul Norm Hooten și echipele lor se întoarseră la etajul doi. Ca să-i acopere, de la ferestre și de pe acoperiș.

La JOC, privind prin intermediul camerelor aeriene, generalul Garrison și statul lui major înțeleseră că sarcina echipei Delta fusese îndeplinită când văzură echipa lui Howe apărând pe acoperiș. În afară de rangerul care căzuse, lucrurile merseseră ceas. Rangerii rezistau în pozițiile lor de blocare. Era 3:50 p.m. și toată forța urma să pornească spre bază în maximum zece minute.

9

După ce elicopterele decolaseră din baza rangerilor, sergentul Jeff Struecker rămăsese câteva minute în Humvee-ul lui,

împreună cu restul convoiului de la sol, cu motoarele pornite. Mașina lui era prima dintr-o coloană de douăsprezece vehicule, nouă Humvee-uri și trei camioane de cinci tone. Ei trebuiau să meargă până în spatele hotelului „Olimpic” și să aștepte ca băieții din Delta să rezolve lucrurile în casa-țintă.

Struecker, un creștin renăscut din Ft. Dodge, Iowa, avea mai multă experiență decât majoritatea băieților, în ceea ce privea orașul. Participase la invazia din Panama, așa că mai văzuse Lumea a Treia. Dar nimic nu-l pregătise pentru Somalia. Era greu de înțeles de ce Statele Unite erau interesate de un astfel de loc. Dar Struecker avea doar douăzeci și patru de ani și era soldat, așa că nu era rolul lui să pună astfel de întrebări. Sarcina lui din acea zi era să meargă în forță pe Hawlwadig Road, să încarce prizonierii și forțele de atac și de blocare și să-i aducă înapoi la bază. Exact în spatele lui, era al doilea Humvee al echipei lui, condus de sergentul Danny Mitchell. În spatele acestuia, era un Humvee pentru încărcătură, în care se aflau băieți din Delta și SEAL, care avea să înainteze direct spre clădirea-țintă, ca să ajute echipa de asalt ce se afla deja acolo. În spatele vehiculului SEAL, erau trei camioane și apoi alte trei Humvee-uri, inclusiv cel în care se afla locotenent-colonelul Danny McKnight, care era comandantul aceluia convoi. Pe scaunul din față al mașinii, alături de Struecker, era șoferul, soldatul clasa întâi Jeremy Kerr. În spate erau mitraliorul sergent Dominick Pilla, un favorit al companiei, soldatul clasa întâi Brad Paulson. Care deservea mitraliera de calibru 0,50 din turelă, și specialistul Tim Moyniha, ajutorul de mitralior.

Dom Pilla era un tip puternic și solid din New Jersey, care își folosea mult mâinile când vorbea. Îi plăceau la nebunie glumele. Adusese cu el mici pocnitori pe care le înfigea în țigările băieților, așa încât să explodeze la jumătate, cu un *pop* șocant. Unii oameni care încercau astfel de lucruri erau enervanți. Dar nu și Pilla. Oamenii râdeau *cu* Pilla. Cele mai faimoase poante erau scenetele pe care le juca cu Nelson, imitându-i pe ofițerii lor comandanți. Una dintre favoritele lor era cea în care-l imitau pe Steele.

Struecker și restul coloanei își sincronizară plecarea așa încât să nu ajungă în spatele hotelului „Olimpic” înainte ca echipa de asalt să-și înceapă treaba. Priviseră *armada* avansând peste ocean și părăsiseră baza numai după ce elicopterele se întorseseră. Struecker, care ar fi trebuit să conducă convoiul, luă greșit o curbă. Studiase harta fotografiată în hangar și credea că

o reținuse, dar, ajuns în oraș, lucrurile deveniseră confuze. Toate străzile arătau la fel și nu erau nici un fel de indicatoare. Se mișcau rapid. Merșeră spre nord-est, pe Via Gesira, până la cercul de trafic K-4, și apoi la nord, pe Via Lenin, spre vechea expoziție. Apoi trebuiau să cotească la dreapta, pe Național Street, să continue spre est și apoi să cotească spre nord, pe o stradă ce mergea paralel cu Hawlwadig, îndreptându-se spre casa-țintă. Dar, când Struecker o luă mai devreme decât trebuia la stânga și vehiculul lui Mitchell îl urmă, restul convoiului nu apărură în spatele lor. Cele două Humvee-uri reușiră să se descurce prin labirint și găsiră Național Street cam în același timp când restul convoiului ajungea la hotel.

— Hei, unde naiba sunteți, băieți? se auzi vocea sergentului de pluton Bob Gallagher în stația de emisie-recepție.

— Venim, spuse Struecker. Am cotit greșit. Suntem pe drum. Era jenat.

Înainte ca întreg convoiul să ajungă la punctul de așteptare, semnalizatorul-șef John Gay, un SEAL aflat pe scaunul din spate al celui de-al treilea Humvee, auzi o împușcătură și simți un impact puternic în șoldul drept. Șocat și simțind deja o durere puternică, strigă că fusese rănit. Merșeră direct spre clădirea-țintă, așa cum era planul, iar acolo, sergentul-major Tim „Griz” Martin, operatorul Delta care stătea lângă Gay, sări jos și ocoli mașina ca să arunce o privire la rana acestuia. Ceilalți din echipă se răspândiră în jurul vehiculelor. Martin rupse pantalonii lui Gay și îi examină șoldul, apoi îi dădu vestea cea bună. Glonțul se lovise de cuțitul Randall. Zdrobise lama, dar cuțitul îl deviase. Martin scoase câteva fragmente de lamă din șoldul lui Gay și îl bandajă rapid. Acesta coborî schiopătând, se adăposti și începu să riposteze la focurile de armă.

Struecker, care în acest timp găsisese drumul spre convoiul principal, fu desemnat să-l evacueze pe Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter. Sergentul Joyce adusese ajutor pentru Blackburn și oamenii îl cărau pe targă. Humvee-ul SEAL, condus de subofițerul clasa întâi Chuck Esswein, trase pe Hawlwadig și rangerul rănit fu urcat prin trapa din spate. Doi sanitari urcară alături de el. Sergentul Delta John Macejunas se așeză lângă Esswein, ca să asigure foc de protecție. Humvee-ul lui Struecker, cu mitraliera de 0,50 în turelă, preluă conducerea, iar cel al lui Mitchell, care avea în turelă un lansator de grenade cu foc rapid Mark-19, rămase la coadă.

— *Aici* Uniform Six Four, transmite McKnight din elicopterul de

comandă. *Avem un rănit grav. O să trimit trei mașini, una de transport, cu rănitul în ea.*

Struecker îi spuse lui McKnight:

— Ajungem acolo în cinci minute.

Locotenent-colonelul îi răspunse că ceilalți aveau să-i urmeze curând. Misiunea era aproape încheiată.

Cele trei vehicule începură să se îndrepte în viteză spre bază, pe străzile acum animate de focuri de armă și explozii. De data aceasta, Struecker știa pe unde să meargă. Găsise o rută de întoarcere simplă. Câteva cvartale mai încolo era Național Street. Puteau să meargă pe ea până la cercul de trafic K-4 și de acolo să o ia la dreapta, spre plajă.

Numai că lucrurile se înrăutățiră. Începuseră să apară baraje rutiere și baricade. Le ocoleau sau treceau prin ele. Unul dintre sanitari, soldatul clasa a doua Marc Good, ținea tubul IV pentru Blackburn cu o mână și trăgea cu carabina CAR-15 cu cealaltă. În Humvee-ul lui Struecker, mitraliorul din turelă Paulson încerca înnebunit să învârtă arma masivă de calibru 0,50 ca să poată trage în inamicii de pe ambele părți. Așa că Struecker îi spuse omului cu mitraliera M-60, Pilla, să-și concentreze focul spre dreapta, lăsând tot ce era pe stânga lui Paulson. Nu voiau să meargă prea repede, pentru că o călătorie prea accidentată nu i-ar fi făcut nici un bine lui Blackburn.

Pilla fu împușcat când coteau pe Național Street. Muri instantaneu. Glonțul îi intrase prin frunte, iar prin rana de ieșire țâșniră sânge și bucăți de creier. Corpul lui căzu în poala lui Moynihan, care urlă îngrozit:

— Pilla e rănit! strigă el.

Chiar atunci, în stație se auzi vocea sergentului Gallagher.

— *Cum merg lucrurile?*

Struecker ignoră emițătorul și îi strigă peste umăr lui Moynihan.

— Calm! Ce s-a întâmplat cu el?

Nu vedea nimic în spate.

— E mort!

Moynihan era speriat.

— De unde știi că e mort? Ești doctor?

Struecker se întoarse și aruncă o privire rapidă în spate. Văzu că toată mașina era plină de sânge. Pilla era în poala lui Moynihan.

— E împușcat în cap! E mort! spuse acesta.

— Calmează-te! insistă Struecker. Trebuie să continuăm să

luptăm până ajungem la bază.

La naiba cu condusul cu prudență! Struecker îi spuse șoferului să accelereze, sperând că Esswein le va urma exemplul. Acum auzea grenade zburând pe stradă. Parcă tot orașul trăgea în ei.

Vocea lui Gallagher se auzi din nou:

— *Ce se întâmplă?*

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lui Gallagher nu-i plăcu răspunsul.

— *Aveți răniți?*

— Da, unul.

— *Cine e și care e starea lui?* întrebă Gallagher.

— E Pilla.

— *Care e starea lui?*

Struecker ținu în mână microfonul pentru o clipă, gândindu-se dacă să spună sau nu, știind că operatorii radio de pe întregul câmp de luptă le auzeau conversația. Apoi, zise, șovăielnic:

— E mort.

La acel cuvânt, traficul radio, destul de intens, se opri brusc. Urmără secunde lungi de tăcere.

10

Ali Hussein păzea farmacia „Labadhagak Bulal”, situată mult la sud față de împușcături.

Se duse pe treptele din față ale magazinului și văzu niște bărbați cu puști, alergând spre luptă. Unii erau din miliția lui Aidid, alții erau doar niște vecini care își luaseră și ei armele.

Hussein voia să vadă ce se întâmpla, dar îi era teamă că magazinul va fi jefuit, dacă îl lăsa nepăzit. Așa că rămase pe loc și ascultă focurile de armă. Din ce în ce mai aproape de strada lui.

Apoi, trei vehicule de armată americane apărură în viteză pe stradă. Tunurile mari din spate trăgeau. Sări în magazin și trânti ușa de metal în spatele lui, chiar în clipa în care niște gloanțe ricoșară din ea. Se lipi de un zid lateral despre care știa, de la luptele precedente, că era cel mai sigur loc, și gloanțele începură să intre pe ferestre în magazin, în timp ce mașinile treceau în viteză pe lângă el.

Apoi dispărură și împușcăturile se opriră.

Micul convoi accelerează spre drumul principal și, pentru o vreme, focurile de armă încetară, iar în depărtare se vedea oceanul. Dar, când se apropiară de zona portului, pe străzi erau mii de somalezi. Struecker își simți inima în gât. Nu se mai trăgea mult în ei, dar cum avea să treacă cu trei vehicule pe acolo?

Șoferul lui încetini și apăsă continuu pe claxon, când intrară în mulțime. Struecker îi spuse să nu oprească. Aruncă câteva grenade de panică în fața mașinii, care îndepărtară o parte dintre oameni, și apoi îi spuse mitraliorului din turelă să deschidă focul deasupra capetelor mulțimii. Oceanul era în cealaltă parte.

Struecker încercă să ia legătura cu doctorii prin stația radio, dar nu reuși, așa că trecu pe rețeaua de comandă.

— Am nevoie imediat de un doctor, zise el.

Sunetul armei mari îi sperie pe majoritatea somalezilor și vehiculele prinseră din nou viteză. Humvee-ul trecu peste câțiva oameni, sau poate că era vorba doar de pietrele și grohotișul de pe drum. Struecker nu întoarse capul ca să vadă. Apoi ajunse în spatele unui camion care înainta încet. Nu se dădea la o parte din fața lor și nu aveau loc să-l ocolească, așa că Struecker îi spuse șoferului să-l tamponeze din spate. Un om al cărui picior atârna afară urlă de durere la lovitura Humvee-ului și apoi se rostogoli în camion, care până la urmă coti de pe drum.

— Puteți să aranjați să fim așteptați de un doctor la poartă? transmise Struecker.

Intrară în bază cu un sentiment uriaș de ușurare și epuizare. Câțiva rangeri din Humvee-uri fuseseră răniți. Pilla era mort. Dar măcar pentru ei se terminase.

Struecker fu uimit de ceea ce văzu în bază. Se așteptase să dea de calm și siguranță. În loc de asta, toți cei din jur păreau înnebuniți.

Auzi vocea comandantului în difuzoare, strigând la cineva:

— Fiți atenți și ascultați ordinele mele!

Se întâmplase ceva.

Echipele medicale se apropiară de vehiculele lor. Unul dintre doctori îl întoarse pe Pilla cu fața în sus.

— Lasă-l pe el, spuse Struecker. E mort.

Așa că medicul trecu la Humvee-ul lui Esswein, ca să-l ia pe Blackburn. Struecker îl prinse de mână pe unul dintre sanitarii care treceau pe lângă el.

— Este un mort în partea din spate a mașinii mele. Trebuie să-l luați de acolo.

Sergentul îi privi cum îl scoteau pe Pilla din mașină. Partea de sus a capului lui dispăruse. Avea fața albă, distorsionată și extrem de umflată. Nu mai semăna cu Pilla.

12

Soldatul Clay Othic împușcă un pui de găină. Când veni momentul ca toate vehiculele să înainteze și să înceapă să încarce prizonierii, un adevărat iad izbucni pe Hawlwadig. Oamenii alergau în toate direcțiile, cei cu carabine AK-47 trăgeau în ei, grenadele RPG vâjâiau prin aer, cu cozile lor de fum, și detonau asurzitor... Iar în mijlocul acestei nebunii, un cârd panicat de găini sări drept în fața puștii lui Othic. Una dintre păsări fu transformată într-un amestec de pene, când fu lovită de un glonț din arma lui de calibru 0,50. „Micul vânător” făcuse o nouă victimă.

Othic era cel mai scund om din companie și părea de vreo treisprezece ani, așa că (prin procedura standard de operare) primise cea mai mare armă, un „Ma-Duce”, mitraliera Browning M-2 de calibru 0,50, care era montată în turela de pe Humvee-ul lui. Othic își făcuse un adevărat renume la începutul misiunii, furând Humvee-ul personal al generalului Garrison. Turela vehiculului lui se bloca mereu și sergentul îi spusese s-o schimbe cu alta. „Acolo”, zisese el, arătând spre parcul de mașini. Așa că Othic o alesese pe cea care era cea mai curată. O duseseră înapoi înainte să afle generalul.

Acum, aflat în turela unui alt Humvee. În spatele mitralierei de 0,50, Othic aștepta după colț, un cvartal mai la sud de clădirea-țintă, ascultând focurile de armă tot mai dese și abia așteptând să participe la luptă. Dar vehiculul lui era ultimul din convoiul de la sol, așa că el se ocupa de acoperirea din spate, unde nu era nimic. Era foarte îngrijorat că nu va apuca să tragă. Apoi, convoiul începu să se miște. Când Humvee-ul lui coti pe Hawlwadig, împușcă găina.

Confuzia era atât de mare, încât lui Othic îi venea greu să se orienteze. Pe străzi era o mulțime de oameni neînarmați, așa că mai întâi începu să tragă selectiv. Lovi un somalez înarmat, care stătea în pragul ușii hotelului. Doborî un altul aflat pe o alee de la

vest de hotel. Omul se oprișe în mijlocul străzii și se uitase peste umăr, stabilind pentru o clipă contactul vizual cu Othic. Gloanțele de calibru 0,50, care puteau să facă găuri de mărimea unui pumn într-un zid subțire, îl făcură bucăți. Othic trase alte câteva gloanțe spre arma omului, căzută pe jos, încercând să o facă inutilizabilă. Mai jos, pe stradă, văzu niște oameni care târau cauciucuri și bolovani pentru un baraj rutier, așa că își întoarse turela spre ei și trase câteva gloanțe în acea direcție. Somalezii o luară la fugă.

Se împușca prea mult și din toate direcțiile, ca Othic să poată înțelege ce se întâmpla. Începu să tragă în tot ce vedea. Așa cum spunea o zicală veche a rangerilor, „Când lucrurile se încing, la fel să se încingă și arma”.

Amicul din Missouri al lui Othic, specialistul Eric Spalding, era într-unul din camioanele de cinci tone din convoi. Vehiculul avea saci cu nisip în partea din spate, pentru a-i proteja pe cei de acolo de mine, dar, în rest, nu era blindat. Pe scaunul de lângă șofer, Spalding își spuse că cea mai bună apărare era atacul, așa că începu să tragă imediat ce convoiul dădu colțul spre clădirea-țintă. Împușcă un om care trăgea de pe treptele hotelului „Olimpic”, și după aceea țintele începură să apară atât de repede, încât abia putea să le ochească. Nu avea timp să reflecteze la ce se întâmpla. Lupta începuse rapid și accelerat.

Sergentului John Burns, care mergea într-un Humvee în spatele camionului lui Spalding, îi veni greu la început să înțeleagă adevărata intensitate a schimbului de focuri. Ca și restul rangerilor, se așteptase la ceea ce întâlneau de obicei în astfel de misiuni, unul sau doi somalezi înarmați, care să tragă câteva focuri și apoi să o ia la fugă. Așa că, atunci când văzu un somalez care trăgea cu un tub RPG din spatele unui grup de femei, Burns sări din Humvee ca să-l urmărească, se împiedică de baza ușii și căzu cu fața în praf. Se ridică și alergă spre bărbatul cu tubul RPG și, când avu direcție de foc liberă spre el, se lăsă într-un genunchi și îl împușcă. Somalezul căzu, iar Burns, prins de mica lui urmărire, alergă și-l prinse de cămașă pe individul rănit, gândindu-se să-l arunce în spate, alături de ceilalți prizonieri. Când începu să-l târască după el însă, deveni conștient de cât de mult se trăgea și, spre groaza lui, reperă un grup de zece somalezi înarmați, după colțul hotelului.

În clipa aceea înțelese că era în mijlocul unei bătălii mult mai mari decât credea. Dădu drumul cămășii și alergă înapoi la

Humvee-ul lui, unde restul oamenilor, care stăteau ghemuiți și trăgeau, îl priveau uimiți.

În Humvee-ul următor, soldatul Ed Kallman simți o accelerare a adrenalinei, când coti cu vehiculul lui după colț și intră în vârtej. Se înrolase în armată în căutarea acțiunii, după ce se plictisise de liceul lui din Gainesville, Florida. În armată, la început te temi de perspectiva luptei efective, dar, puțin câte puțin, antrenamentul dur și disciplina rangerilor te fac să începi să ți-o dorești. Și, dintr-odată, războiul. Cel adevărat. Din spatele volanului mașinii, Kallman fu nevoit să-și repete că acesta nu era un film, și gândul îl umplu de o veselie copilăroasă. Prinse cu coada ochiului dâra de fum a unei grenade RPG și o urmări cum trecu pe lângă vehiculul lui. Și explodează în camionul de cinci tone din față. Când fumul se împrăștie, îl văzu pe sergentul de stat-major Dave Wilson, unul dintre cei doi negri din Compania Ranger, sprijinit de zidul unei case, lângă camion. Avea picioarele întinse drept în față, pline de sânge. Kallman fu îngrozit. „Unul dintre ai lui.” Strânse mai tare volanul și se concentrează pe vehiculul din față, brusc nerăbdător să pornească din nou.

Din turela lui din Humvee-ul din spate, Othric văzuse explozia tubului RPG. Roti mitraliera de 0,50 și trase în direcția respectivă, secerând un grup mic ce stătea în fața trăgătorului.

Apoi simți o lovitură ca a unei băte de baseball în antebrațul drept. Auzi un *crac!* și simți lovitura. Când se uită în jos, văzu o gaură mică în braț. Osul era rupt.

— Sunt rănit! strigă el. Sunt rănit!

Apoi se încinse de-a binelea, trăgând continuu timp de aproape un minut, secerând copaci, ziduri și pe oricine era în fața sau în jurul lor, până când sergentul Lorenzo Ruiz se ridică în turelă și preluă arma.

13

La intersecția sergentului Eversmann, lucrurile mergeau prost pentru cei din Chalk Four. Mai întâi, Blackburn căzuse din elicopter, apoi coborâseră pe coardă departe de obiectiv, după care fuseseră ținuiți la pământ, așa că nu reușiseră să ajungă în poziția corectă.

Eversmann trimisese patru oameni cu targa care îl transportase pe Blackburn și nici unul dintre ei nu se întorsese încă.

Apoi, sergentul Galentine fu rănit.

Galentine se simțise zdrobit atunci când, împreună cu Stebbins, fusese lăsat în spate în această misiune. Dar acum, în sfârșit, era în bătlăie. Și aceasta avea un efect ciudat asupra lui. Parcă era beat. Nu se simțea înspăimântat. Nu conștientiza faptul că putea fi ucis. Îndrepta carabina M-16 spre cineva de pe stradă, ochea în centrul de greutate al țintei și apăsa pe trăgaci. Omul cădea. La fel ca la un exercițiu de trageri, numai că mai palpitant.

Când începu să se tragă în ei dintr-o altă direcție, Galentine alergă împreună cu Telscher pe o alee. Acolo, se trezi față în față cu o femeie somaleză. Aceasta alesese tocmai acel moment ca să traverseze aleea și acum îl privea îngrozită pe Galentine, încercând să deschidă o ușă ca să intre. Primul lui impuls fu s-o împuște, dar nu o făcu. Ochii femeii erau mari de groază. Momentul acela îl trezi. Nu era un joc. Fusese atât de aproape să o ucidă pe acea femeie. Ea deschise ușa și intră în casă.

Apoi, Galentine se adăposti după o mașină, pe drumul principal, cu arma ridicată la umăr. Alegea ținte din sutele de oameni care se strânseseră pe drum și se îndreptau spre poziția lor. Când trase, simți o lovitură puternică în mâna stângă, care îi atinse arma atât de puternic, încât o roti complet în jurul corpului. Primul gând fu să-și îndrepte arma, dar, când întinse mâna, văzu că degetul mare atârna de încheietură, prins numai de o bucată de piele.

Ridică degetul și îl presă la locul lui.

— Ai pățit ceva, Scotty? Ești rănit? îl întreabă Telscher.

Eversmann văzuse totul, carabina M-16 învârtindu-se și stropi roșii țâșnind din mâna stângă a lui Galentine.

— Nu traversa! strigă el.

Pe drum se trăgea masiv.

— Nu traversa!

Galentine îl auzi pe sergent, dar, cu toate acestea, începu să alerge. Din cine știe ce motiv, conducătorul grupului, aflat pe cealaltă parte a drumului, însemna pentru el siguranță. Alergă, dar avea impresia că nu ajungea nicăieri, ca într-un vis. Picioarele îi erau grele, ca de plumb. Cu ultimii pași se aruncă în față, se rostogoli și se sprijini de perete, lângă Eversmann.

În stânga acestuia, soldatul Anton Berendsen stătea întins la

pământ, trăgând cu un M-203 un tub lansator de grenade, montat sub țeava carabinei lui M-16. La câteva secunde după ce Galentine se aruncă lângă ei, Berendsen se prinse de umăr.

— Oh, Dumnezeuule, sunt rănit, zise el, ridicând privirea spre Eversmann.

Berendsen se lungi lângă zid alături de Galentine, cu un braț căzut moale pe lângă corp, scoțându-și așchiile din față.

Eversmann se ghemui lângă cei doi, întorcându-se întâi spre Berendsen, care era încă preocupat, privind spre aleea din est.

— Ber, spune-mi unde ești rănit? zise Eversmann.

— Cred că am primit unul în braț.

Berendsen începu să umble cu mâna teafără la pârghia lansatorului de grenade. Nu reuși să îl deschidă. Eversmann, neliniștit, îl ajută.

— E un tip acolo, zise Berendsen.

Eversmann era prea preocupat cu rana ca să se uite. În timp ce se chinuia să ridice vesta lui Berendsen și să-i deschidă cămașa, soldatul trase cu 203, cu o singură mână. Sergentul întoarse capul. Se gândi că probabil ar fi trebuit să tragă el, în loc să-l lase pe Berendsen să încerce cu o mână. Văzu grenada zburând prin aer spre o colibă aflată la vreo patruzeci de metri depărtare. Împușcăturile dinspre acel loc încetară.

Rana lui Berendsen nu părea gravă. Eversmann se întoarse spre Galentine, care îl privea cu ochii mari, ca și cum ar fi fost în stare de șoc. Degetul mare îi atârna, moale.

Sergentul îl prinse și i-l puse în palmă.

— Ține-l, Scott, zise el. Ridică mâna și ține-l, amice.

Galentine strânse degetul mare cu celelalte degete.

— Ține-l bine. Totul o să fie în regulă.

Un sanitar se apropie în fugă ca să se ocupe de rană. Când văzu degetul tăiat, scăpă bandajele pe drum. Galentine căută în trusa sanitarului cu mâna lui teafără, scoase un bandaj curat și i-l întinse. Mâna rănită îl durea groaznic.

— Nu-ți face griji, sergent Galentine, te vei face bine, spuse Berendsen.

Acum, Eversmann îl mai avea numai pe specialistul Dave Diemer, cu mitraliera lui SAW, îndreptată spre est. Diemer îndeplinea sarcina a trei oameni, așa că sergentul se duse să-l ajute. Eversmann înălță carabina, găsi un somalez înarmat pe stradă și trase. În clipa aceea realizează că era primul foc de armă tras de el. De când coborâse pe coardă din elicopter.

Era o nebulie, dar lucrurile nu erau încă foarte grave, își spuse

Eversmann. Se strădui să rămână calm. Să țină socoteala evenimentelor care se succedau rapid. Se lăsă într-un genunchi în spatele unui vehicul, lângă Diemer. Avea trei rangeri răniți, numai unul grav, și pe acela reușise să-l scoată de acolo. Viața lui Galentine nu era în pericol, și nici a lui Berendsen.

Se sparse un geam, bucățile de sticlă căzând peste el și Diemer. Un somalez alergase în mijlocul străzii, la numai câțiva metri depărtare, și trăsese în mașină. Diemer se aplecă lângă roata din spate de pe partea șoferului și îl împușcă cu o rafală scurtă. Somalezul fu aruncat în spate, pe stradă, unde se prăbuși, mort.

Eversmann luă legătura prin radio cu locotenentul Perino, spunându-i că avea încă doi răniți, dar că aceștia nu aveau nevoie urgentă de evacuare.

— Sergent Eversmann, strigă Telscher, care se afla pe cealaltă parte a drumului. Snodgrass a fost împușcat.

Specialistul Kevin Snodgrass, mitraliorul, se ghemuise în spatele unei mașini, și un glonț trecuse pe lângă mașină sau ricoșase de pe drum. Eversmann îl văzu pe Telscher aplecându-se deasupra lui Snodgrass. Mitraliorul nu țipa. Nu părea grav.

În clipa aceea, Diemer îl bătu pe umăr.

— Sergent?

Eversmann se întoarse, obosit. Diemer avea o expresie panicată.

— Cred că tocmai am văzut cum a fost doborât un elicopter.

PARTEA A DOUA

ELICOPTER DOBORÂT

1

Mohamed Hassan Farah auzi elicopterele apropiindu-se dinspre sud. Veneau la fel ca întotdeauna, la joasă înălțime și zgomotoase. De obicei, veneau noaptea. Atunci se auzea numai vuietul motoarelor. Nu le vedeai decât dacă se opreau deasupra cvartalului tău. Coborau atât de jos, încât zgomotul te asurzea, iar curentul produs de elice smulgea copacii din pământul nisipos și ridica acoperișurile caselor, făcându-le să zboare prin aer. Chiar și atunci, elicopterele se zăreau doar ca niște siluete neclare pe cerul întunecat. Zburau nevăzute, ca moartea.

De data aceasta, era altfel. Afară era lumină. Era mijlocul după-amiezii. În clipa în care le auzi, Farah simți un val de panică și furie. Ieși afară și le privi trecând repede pe deasupra lui, agitând copacii și făcând acoperișurile să vibreze. Știa că erau rangeri, pentru că aceștia stăteau întotdeauna cu cizmele atârinate afară, peste pragurile ușilor. Numără vreo doisprezece, dar se mișcau prea repede ca să fie sigur. Pământul moale și uscat de sub sandalele lui vibra.

Farah avea răni adânci, care nu se vindecaseră complet, în urma unui atac american cu elicoptere ce avusese loc cu trei luni înainte, pe 12 iulie. Farah și ceilalți din clanul lui priviseră favorabil intervenția ONU din decembrie precedent. Aceasta promitea să aducă stabilitate și speranță. Dar misiunea se deteriorase treptat în ură și vărsare de sânge. Farah credea că americanii fuseseră păcăliți să acorde sprijin secretarului general al ONU, Boutros Boutros-Ghali, un vechi inamic al lui Habr Gidr și al șefului clanului, generalul Mohamed Farrah Aidid. El credea că Boutros-Ghali încerca să aducă la putere un clan rival, Darod. Începând cu acea zi de 12 iulie, Habr Gidr era în război cu America.

Rănilor se vindecaseră aproape total în cele trei luni care trecuseră de atunci. Acum, în timp ce *armada* de elicoptere americane trecea pe deasupra lui, își aminti șocul, durerea și

groaza acelor clipe. Acea imagine îl umplea de mânie pe el și pe prietenii lui. Una era ca lumea să intervină ca să-i hrănească pe cei flămânzi, și chiar și ca ONU să ajute Somalia să formeze un guvern pacifist. Dar era cu totul altceva să trimită rangeri americani în orașul lor, ca să-i ucidă și să-i răpească pe conducătorii lor.

Bashir Haji Yusuf auzi elicopterele în timp ce se relaxa împreună cu prietenii lui în casă, mestecând *khat* și savurând *fadikudirir*, tradiționalele ore somaleze de după-amiază dedicate discuțiilor între bărbați, argumentelor și glumelor. În această zi vorbeau despre *situație*, singurul lor subiect de conversație din ultima vreme. Fără guvern, fără judecătorii, fără lege și universități, avocații din Mogadiscio nu aveau de lucru, dar Yusuf era oricând gata să-și susțină părerea.

Leșiră cu toții afară, ca să vadă elicopterele. Yusuf văzu și el picioarele atârând peste praguri și știu că erau rangeri. Îi disprețuiau cu toții pe rangeri și elicopterele lor, care acum parcă se aflau în permanență deasupra orașului. Zburau în grupuri, ziua și noaptea, trecând atât de jos, încât distruseseră tot cartierul, dărâmând tarabele din piață și terorizând animalele. Femeile care mergeau pe străzi se trezeau cu fustele colorate ridicate în sus. Unii copii erau smulși din brațele lor de curentul de aer puternic. La un raid, o mamă uriașă înnebunită, cu cătușe la mâini, timp de jumătate de oră, înainte să sosească un translator, care o ascultase și explicase că fiul ei fusese dărâmat pe drum de elicopterele care aterizau. Locuitorii se plângeau că piloții se opreau în mod deliberat deasupra toaletelor și băilor lor rămase fără acoperișuri.

Yusuf era dezamăgit de americani. Fusese educat parțial în Statele Unite și avea mulți prieteni acolo. Ceea ce-l deranja cel mai mult era faptul că știa că ei aveau intenții bune. Știa că prietenii lui din Carolina de Sud, unde făcuse universitatea, priveau această misiune în Somalia ca pe un efort de a pune capăt foametei și vărsărilor de sânge. Ei nu vedeau niciodată ce făceau soldații lor în oraș. Cum puteau schimba lucrurile aceste blestemate raiduri ale rangerilor? *Situația* era veche și complicată, de când lumea. Războiul civil distrusese orice rămășiță din vechea ordine a lucrurilor. În această Somalie nouă, haotică, alianțele schimbătoare ale clanurilor și subclanurilor erau ca niște dâre săpate în nisip. Deseori, nici Yusuf nu înțelegea ce se întâmpla. Și totuși acești americani, cu

elicopterele lor, cu armele lor cu laser și cu trupele lor de șoc, voiau să rezolve totul în câteva săptămâni? Să-l aresteze pe Aidid și să îmbunătățească situația? Ei încercau să suprimă un clan, cea mai veche și mai eficientă organizație socială cunoscută de om. Oare americanii nu înțelegeau că pentru fiecare conducător pe care-l arestau existau zeci de frați, veri, fii și nepoți care să-i ia locul? Represiunile nu făceau altceva decât să întărească hotărârea clanului. Chiar dacă clanul Habr Gidr era distrus parțial sau total, asta nu ar fi dus decât la trecerea pe primul loc a clanului următor, ca putere. Sau americanii se așteptau ca Somalia să adere dintr-odată la democrația lui Jefferson?

Yusuf văzu *armada* încetinind la doi kilometri depărtare spre nord, deasupra Pieței Bakara. Dacă intrau în Bakara, aveau să fie probleme mari. Elicopterele se învârtteau în jurul hotelului „Olimpic”.

Chiar în clipa aceea auzi împușcăturile.

2

Majoritatea rangerilor văzură prăbușirea lui *Super Six One*.

Mitraliorul lui Chalk Two, specialistul John Waddell, începuse să se relaxeze puțin, în colțul de nord-est. Auzea focurile de armă din celelalte localii ale echipelor de rangeri, în jurul cvartalului-țintă, dar, după ce doborâseră acea mulțime de somalezi, lucrurile se mai liniștiseră în poziția lor. Waddell îl auzi pe locotenentul DiTomasso transmițând prin stație că erau gata să se deplaseze la vehicule, ceea ce însemna că băieții din Delta își terminaseră treaba, în casă.

În clipa aceea, pe cer se produse o explozie. Waddell ridică privirea și văzu un Black Hawk răsucindu-se ciudat în zbor.

— Hei, elicopterul acela se prăbușește! strigă unul dintre oamenii de pe partea cealaltă a străzii.

— Elicopter lovit! strigă Nelson. Elicopter lovit!

Nelson văzuse totul. Văzuse fulgerarea lansatorului RPG și urmărise cu privirea coada de fum a rachetei, care se înălțase spre partea din spate a lui *Super Six One*, aflat exact deasupra.

Auziră cu toții explozia. Longeronul de la coadă al elicopterului crăpă și elicea își opri rotațiile cu un scrâșnet oribil. Elicopterul continuă să înainteze, dar clătinându-se și învârtindu-se. La

Început, încet, apoi din ce în ce mai repede.

3

Ray Dowdy simți o zguduitură, nu alarmantă, dar suficient de puternică, încât să-l facă să sară pe scaunul lui, din spatele minitunului de pe partea stângă a lui *Super Six One*. Dowdy zburase pe elicoptere ale armatei și se ocupase de întreținerea lor aproape o treime din viață. Cunoștea la perfecție modelul Black Hawk, iar acea lovitură nu i se păruse că răsunase, sau se simțise prea rău. Probabil fusese o grenadă RPG.

Subofițerul subaltern Cliff Wolcott, pilotul lui *Super Six One*, nu era genul de om care să se plângă de ceva. Calmul lui permanent îi adusese porecla de „Elvis”, la asta contribuind și modul în care-l imita pe răposatul idol al rock-ului. Pe ușa carlingii lui era un desen grosolan al profilului lui Presley, sub care era scris „Velvet Elvis”. Wolcott era un pilot foarte popular în rândul celorlalți. Era genul care se plângea șefilor lui de echipaj că ar fi vrut să schimbe locul cu ei:

— Eu trebuie să pilotez elicopterul, în timp ce voi, băieți, în spate, aveți parte de toată distracția.

Realizările lui erau legendare. Zburase în misiuni secrete sute de kilometri în spatele liniilor inamice în Irak, în timpul războiului din Golf, realimentând din zbor, ca să infiltreze trupele ce căutau amplasamentele rachetelor SCUD ale lui Saddam Hussein.

În momentul impactului grenadei, *Super Six One* era pe o orbită joasă deasupra zonei țintei, variind viteza între cincizeci și șaptezeci de noduri, în încercarea de a evita să treacă peste aceleași străzi la fiecare rotație.

În spate, erau Dowdy și celălalt șef de echipaj, sergentul de stat-major Charlie Warren, împreună cu patru lunetiști din Delta, așezați pe cutii de muniții. Aceștia erau ocupați cu selectarea țintelor de jos, șefii de echipaj cu minitunurile lor, iar lunetiștii cu carabinele lor obișnuite. La început, împușcaseră numai somalezii înarmați care se îndreptau spre zona țintei, dar, odată cu creșterea volumului de focuri de armă, începuseră să țintească în toți cei care aveau arme. Cum mulți dintre oamenii înarmați erau în mijlocul unei mulțimi, în scurt timp Dowdy începuse să secere întreaga mulțime de *sammies*.

Se simțea îndreptățit să facă asta. În urmă cu o săptămână,

când fusese doborât un Black Hawk al QRF, grupurile de somalezi mutilaseră trupurile șefilor de echipaj morți. Cum aceasta era prima ocazie de a riposta de la acel incident. Dowdy simțea că trebuia să se răzbune, în calitate de camarad. De câte ori vedea un somalez căzând sub focul lui, urla numele unuia dintre oamenii morți în acea prăbușire. Băieții din Delta din spatele lui îl priveau uimiți, întrebându-se ce-l apucase. Dowdy presupunea că toți cei care se îndreptau spre luptă nu o făceau ca să ducă flori.

Doborî un somalez cu cel mai bun foc pe care-l trăsesese vreodată. Un glonț îl lovi pe om în fesa stângă și un altul îl izbi în partea dreaptă superioară a pieptului. Individul alergia, dar apoi se împletici, scăpă arma și se prăbuși în drum.

— Frumoasă lovitură, Ray, spuse pilotul Wolcott la intercom. Al naibii de frumoasă!

Când mai aveau puțin ca să-și termine muniția, Dowdy întinse mâna în partea dreaptă a elicopterului, unde stătea Warren, și pescui un încărcător nou dintr-una din cutiile partenerului lui.

— Hei, văd un tip cu un tub RPG, spuse Warren. Direcție - ora cinci, îndreptându-se spre ora șase.

Ceea ce însemna, ținând cont că elicopterul era într-o rotație spre stânga, că tipul trebuia să apară în orice clipă pe partea lui Dowdy.

Acesta nu reușea să-l repereze.

— Poți să-mi spui dacă este lângă o clădire sau altceva?

Warren începu să răspundă, când simțiră smucitura. Dowdy crezu, pentru o secundă sau două, că totul era în regulă, dar, când elicopterul începu să se învârtă pe loc, își dădu seama că aveau probleme. Se prinse de scaun și se uită în față, în carlingă. Știa că procedura corectă de urgență în cazul unei lovituri în elicea de la coadă era să tragă în spate manetele de control al puterii, oprind alimentarea motoarelor. Această manevră elimina cuplul de torsiune, care făcea elicopterul să se învârtă în sens invers direcției de rotație a elicelor.

Îl auzi pe Elvis spunându-i copilotului lui, ofițerul subaltern Donovan „Bull” Briley:

— Hei, Bull, ai de gând să oprești alimentarea PCL-urilor sau nu?

Wolcott spusese acea frază cu calmul lui tipic. Briley trăgea deja de manete. Le smuci în spate atât de puternic, încât tot corpul elicopterului se cutremură.

Rotația continuă. Toate acestea se întâmplară în numai câteva secunde, dar lui Dowdy i se părea că trecuse mult mai mult.

Elvis făcu o ultimă transmisie radio:

— Super Six One *se prăbușește*.

Dowdy și Warren strigară la băieții din Delta din spate să se lase pe podea și să se țină bine. Șefii de echipaj erau așezați pe scaune, care puteau absorbi o parte din forța impactului, dar lunetiștii stăteau în spate, fără protecție. Impactul le putea zdrobi șira spinării. Oamenii din Delta coborâră de pe cutiile de muniție și se întinseră cu picioarele depărtate. Când rotația deveni mai rapidă; întinseră mâinile să se prindă de ceva. Unul dintre ei, sergentul clasa întâi Jim Smith, se prinse cu o mână de o bară din spatele scaunului lui Warren, chiar în clipa în care rotația accelerată îi făcu picioarele să zboare afară, pe ușa laterală. Smith simți cum brațul era să-i fie smuls din umăr, dar reuși să se țină în continuare.

Dowdy se uită în jos și observă că nu-și legase centura de siguranță.

Elicopterul șterse acoperișul unei case, apoi se poticni și se izbi în alee, cu botul înainte, după care se înclină pe partea stângă.

4

Nelson privi năucit. Căderea elicopterului.

— Oh, lisuse, uitați-vă la asta, băieți! strigă Nelson. Uitați-vă!

— Dumnezeuule! icni Waddell, înfrânându-și cu greu impulsul de a se ridica în picioare ca să vadă căderea elicopterului.

Își întoarse din nou capul, ca să nu scape din ochi colțul lui.

— S-a prăbușit! S-a zdrobit! urlă Nelson.

— Ce s-a întâmplat? strigă locotenentul DiTomasso, apropiindu-se în fugă.

— S-a prăbușit un elicopter! spuse Nelson. Trebuie să mergem acolo. Trebuie să mergem chiar acum!

Vestea se răspândi repede prin stațiile radio. Acum nu mai exista nici o urmă a calmului militar, acel ton monoton, care însemna: *totul este sub control*. Vocile se auzeau tare, surprinse și pline de teamă:

— *Avem un Black Hawk care s-a prăbușit! Avem un Black Hawk care s-a prăbușit!*

— *Un Black Hawk s-a zdrobit în oraș! Six One!*

— *A fost lovit de o grenadă RPG!*

— *Six One a căzut!*

— *Avem un elicopter doborât, la nord-est de țintă. Trebuie să vă duceți să asigurați poziția!*

— *Recepționai, elicopter prăbușit!*

Era mai mult decât prăbușirea unui elicopter. Zdrobea sentimentul de invulnerabilitate al forței de atac. Elicopterele Black Hawk și Little Bird erau atu-ul lor, în acel loc uitat de Dumnezeu. Ele erau cele care țineau mulțimea sălbatică la distanță, mai mult decât carabinele și mitralierele celorlalți. Nu era posibil ca somalezii să le doboare!

Dar văzuseră asta cu ochii lor, elicopterul învârtindu-se, căzând, în timp ce unul dintre băieții din Delta stătea agățat într-o mână, cu picioarele în aer.

5

Super Six One retezase acoperișul casei lui Abdiaziz Ali Aden, atunci când se prăbușise. Aden era un adolescent slab, cu o claie de păr răvășită și piele măslinie, unul din cei unsprezece copii ai familiei, dintre care opt încă locuiau în casa aflată la șase cvartale est de Piața Bakara. În acea după-amiază de duminică, majoritatea erau acasă, dormind sau relaxându-se după o masă târzie, stând ascunși de soarele fierbinte.

Aden auzise elicopterele zburând atât de jos, încât copacul mare care se afla în curtea centrală a casei lui de piatră fusese smuls din rădăcini. Apoi auzise focuri de armă în vest, aproape de Hawlwadig, drumul mare care trecea prin fața hotelului „Olimpic”, aflat la trei cvartale depărtare. O luă la fugă în direcția gălăgiei, traversând Freedom Road și apoi Mareexaan Road, stând aproape de zidurile nordice ale aleii. Alergă cu capul aplecat, lipit de zid, până când văzu camioanele și Humvee-urile americane, cu mitraliere montate pe ele, trăgând în toate direcțiile.

Rangerii purtau veste antiglonț și căști cu dispozitive de vedere. Aden nu observă nimic care să arate uman la ei. Erau ca niște războinici ai viitorului, dintr-un film american. Oamenii alergau înnebuniți, ascunzându-se. Un șir de somalezi cu cătușe la mâini erau urcați în camioanele mari. Pe stradă erau oameni morți și un catâr căzut într-o parte, mort și el, căruța pentru apă pe care o trăgea fiind încă legată de el, răsturnată.

Imaginea îl îngrozi. Când porni înapoi spre casa lui, unul dintre elicopterele Black Hawk trecu pe deasupra, la nivelul acoperişurilor. Prin norul de praf, Aden văzu un somalez, cu un tub RPG pe umăr, ieşind în alee şi lăsându-se într-un genunchi.

Omul aşteptă ca Black Hawk-ul să treacă pe deasupra lui. Apoi, îndreptă tubul spre el şi trase în elicopter. Aden văzu un fulger puternic în partea din spate a tubului şi apoi explozia grenadei în coada elicopterului. Aparatul de zbor începu să se învârtă, atât de aproape, încât Aden putea să-l vadă pe pilot, care se lupta cu comenzile. Se înclină puţin spre Aden, când lovi acoperişul casei lui, cu o bufnitură puternică, după care se prăbuşi pe alee, cu un scrâşnet asurzitor şi într-un nor mare de praf.

O luă la fugă înapoi, temându-se că elicopterul îi zdrobise casa şi îi ucisese familia. Îi găsi pe părinţii, fraţii şi surorile lui prinşi sub o bucată mare de tablă din acoperiş. Nu erau răniţi grav. Aden trecu pe lângă corpul negru, uriaş, al elicopterului prăbuşit şi ajută la ridicarea acoperişului de deasupra familiei lui. Temându-se ca aparatul de zbor să nu explodeze, alergară cu toţii pe partea cealaltă a lui Freedom Road, drumul larg din faţa casei lor, şi se duseră în casa unui prieten.

Văzând că trecuseră câteva minute fără flăcări şi explozii, Aden se întoarse să-şi păzească casa. În Mogadiscio, dacă îţi laşi casa descuiată şi nepăzită, poţi fi sigur că va fi jefuită. Intră pe uşa din faţă şi se opri în curte, lângă copacul scos din rădăcini. Văzu un soldat american ieşind din epava elicopterului şi apoi un altul, cu o carabină M-16 în mâini. Se întoarse şi ieşi în fugă pe uşă, alergând spre un Volkswagen verde, parcat lângă zid, pe aleea pe care căzuse elicopterul. Se târî sub el şi se ghemui acolo.

Când soldatul american cu arma în mână apăru după colţ, îl văzu pe Aden, îl privi cu atenţie, probabil căutând o armă, şi apoi merse mai departe. Se opri aproape de partea din spate a maşinii – Aden ar fi putut să-i atingă cizmele cu mâna – şi îşi îndreptă arma spre un bărbat somalez care avea o carabină M-16, aflat pe partea cealaltă a străzii largi. Cei doi traseră în acelaşi timp, dar nici unul dintre ei nu căzu. Apoi arma somalezului se blocă şi americanul nu trase. Alergă spre zidul de pe cealaltă parte a lui Freedom Road, mai aproape, şi abia apoi îl împuşcă. Glonţul trecu prin fruntea somalezului. Americanul alergă spre el şi îl împuşcă încă de trei ori, în locul în care căzuse, pe stradă.

În clipa aceea, o femeie somaleză apăru în fugă de pe o alee îngustă de lângă casă, chiar în fața soldatului. Surprins, acesta trase repede. Femeia căzu ca un bolovan, fără să ridice brațele ca să amortizeze izbitura.

Acum se apropiau și alți somalezi, înarmați, trăgând în american. Acesta se lăsă într-un genunchi și trase în ei, dar și gloanțele somaleze îl nimeriră pe el.

Atunci ieșiseră și alții din ascunzători și se îndreptară spre locul prăbușirii. Un elicopter ateriză exact pe Freedom Road și somalezii se împrăștiară din nou. Părea aproape imposibil ca elicopterul să încapă într-un spațiu atât de mic. Era unul dintre cele mici. Palele elicei lui trecură la numai câțiva centimetri de zidul casei lui Aden și al celei de peste drum. Mugetul elicopterului era asurzitor și praful se ridica în vârtejuri. Aden nu mai putea să respire. Apoi împușcăturile se întetiră.

Unul dintre piloți se aplecă în afară, cu arma îndreptată spre sud, spre culmea dealului. Un altul ieși în fugă și alergă spre elicopterul prăbușit. Împușcăturile deveniră atât de puternice, încât zgomotul elicopterului și al armelor părea o explozie continuă. Aden se făcu ghem, dorindu-și să fie în altă parte.

6

Camerele de filmare din cele trei elicoptere de observare prinseră de aproape și în color dezastrul. Generalul Garrison și statul lui major îl urmăriră pe ecranele din JOC.

Nu aveau timp să se gândească la toate implicațiile acelei prăbușiri, dar senzația de scufundare care îi cuprinsese pe ofițerii care priveau ecranul se datora faptului că vedeau mult mai departe de soarta imediată a oamenilor de la bord.

Pierduseră inițiativa. Singurul mod de a o recâștiga era trimiterea unei forțe hotărâte la locul prăbușirii, dar asta putea consuma timp și mișcări, adică morți și răniți. În elicopterul prăbușit erau deja răniți. Nu era timp să se gândească la cauze și consecințe. Dacă elicopterul lui Elvis lua foc, generalul putea să retragă pe toată lumea, cu prizonierii luați, și să organizeze o a doua misiune pentru recuperarea cadavrelor și ca să se asigure că elicopterul era distrus total – la bordul lui se aflau câteva echipamente speciale, iar armata nu voia să pună mâna oricine pe ele.

Dar, în clipa în care văzu oameni ieșind din epavă și urmări lupta care se desfășura acum în jurul acesteia, Garrison simți cum pământul i se cutremura sub picioare. Următoarele mișcări făceau parte dintr-un scenariu de luptă repetat. Un alt Black Hawk avea să ia locul lui *Super Six One* deasupra țintei, iar elicopterul CSAR trebuia să se apropie și să-și lanseze echipa. Acei cincisprezece oameni urmau să asigure tratamentul medical de urgență și să ofere protecție pentru supraviețuitorii prăbușirii, dar ei nu puteau rezista prea mult. O mulțime de somalezi se îndreptau deja spre acel loc, din aproape toate direcțiile. Pentru apărarea poziției ar fi fost nevoie de toți oamenii de la sol. Misiunea fusese prevăzută să se desfășoare în viteză: pătrundere rapidă, retragere rapidă. Acum, se blocaseră. Toată forța de la clădirea-țintă și din convoi trebuia să se apropie prin luptă de locul prăbușirii. Trebuiau să se miște rapid, înainte ca forțele lui Aidid să-l înconjoare și să-l cucerească. Dacă se întâmpla asta, supraviețuitorii prăbușirii și echipa de salvare CSAR nu mai aveau nici o speranță. Delta Force și rangerii erau cei mai buni oameni ai armatei. Acum era momentul în care aveau să fie testați.

Era greu să-ți imaginezi orice altă forță de o sută cincizeci de oameni, prinsă într-un oraș ostil, asediată din toate părțile de populația înarmată, care să aibă o șansă rezonabilă de supraviețuire. Erau în ochiul furtunii. Multe mii de somalezi înarmați se îndreptau din toate direcțiile, cu mașina sau pe jos, spre focurile de semnalizare aprinse rapid. Oamenii ridicau baricade și săpau tranșee pe drumuri, punând capcane pentru vehiculele americane, încercând să-i blocheze înăuntru. Străzile din jurul casei-țintă și ai locului prăbușirii erau deja pline de oameni. Puteai să vezi cercul închizându-se.

Trupele Diviziei 10 Montane, din cealaltă parte a orașului, primiră ordin de mobilizare imediată. Avea să fie o bătălie îndrăcită.

7

— Trebuie să mergem, îi spunea Nelson locotenentului DiTomasso. Trebuie să mergem chiar acum.

Din poziția de blocare a lui Chalk Two, în colțul nord-estic al cvartalului țintei, Nelson văzuse destul de clar unde căzuse

Super Six One. Și vedea deja o mulțime de somalezi alergând în direcția aceea.

— Nu, trebuie să rămânem aici, zise locotenentul.

— Sunt o mulțime de somalezi acolo, argumentă Nelson, dezastrul iminent făcându-l să uite de deferența datorată gradului.

— Stai pe loc, spuse DiTomasso.

— Eu mă duc, replică Nelson.

Pe o fereastră de vizavi apărură arme și în clipa aceea zări doi băieți somalezi alergând, unul dintre ei având ceva în mână. Nelson se lăsă într-un genunchi și trase o rafală de M-60. Băieții căzură. Unul avea în mână un băț. Celălalt se ridică și alergă șchiopătând să se adăpostească.

DiTomasso îl opri pe Nelson. Luă legătura prin stație cu căpitanul Steele.

— *Știu unde este. Ne ducem acolo,* zise locotenentul.

— *Nu, așteaptă,* spuse Steele.

Înțelegea impulsul de a ajuta, da, dacă Chalk Two pleca, perimetrul clădirii-țintă devenea vulnerabil. Încercă să ia legătura pe rețeaua comandamentului, dar aceasta era atât de ocupată, încât nu auzea nimic.

Așteptă cincisprezece secunde.

— Trebuie să mergem! striga Nelson la DiTomasso. Acum!

Chiar în clipa în care el începu să alerge, Steele le răspunse.

— *OK, mergeți. Dar vreau să rămână cineva pe loc.*

— În regulă, Nelson, strigă DiTomasso. Dă-i drumul!

Câțiva dintre oamenii lui alergau deja pe urmele lui Nelson, așa că locotenentul fugi spre sergentul Yurek. Trebuia să lase în urmă jumătate din Chalk.

— Voi continuați lupta aici, îi spuse el lui Yurek.

Opt rangeri porniră în pas alergător. DiTomasso îl ajunse din urmă pe Nelson și rămase în față, alături de acesta și de mitraliera lui M-60, în timp ce Waddell stătea la coadă, cu o SAW. Somalezii trăgeau în ei de la ferestre și uși, dar nimeni nu fu lovit. De două ori, Nelson se lăsă în genunchi și deschise focul spre mulțimea care mergea paralel cu ei, un cvartal mai la nord.

Când cotiră, după trei cvartale, ajunseră pe un drum de nisip, larg, care cobora în pantă spre intersecția cu alea pe care se afla *Super Six One.* Exact în fața lor, spre uimirea lui Nelson, aterizase un Little Bird. Elicele lui se învârteau la numai câțiva centimetri de zidurile de beton.

La câteva minute după prăbușirea lui Black Hawk, piloții lui Little Bird *Star Four One*, ofițerii subalterni Keith Jones și Karl Maier, începură să-l caute. După modul în care se încovoiasse coada aparatului de zbor, erau siguri că Elvis și Bull erau morți. Jones văzu un soldat, pe sergentul de stat-major Daniel Busch, stând sprijinit de un zid, cu o rană la stomac, și câțiva somalezi căzuți la pământ, în jurul lui.

Ar fi fost mai ușor să aterizeze la intersecție, lângă Busch, dar Jones nu voia să fie o țintă grasă pentru patru direcții diferite. Înaintă pe stradă, printre două case de piatră, și așază elicopterul pe pantă. Și el, și Maier simțiră o smucitură în spate, când atinseră pământul.

Imediat ce aterizară, *sammies* se apropiară de ei. Cei doi piloți deschiseră focul cu armele de mână. Apoi, sergentul Smith, operatorul care stătea agățat într-o mână la prăbușirea Black Hawk-ului și al doilea dintre soldații pe care Abdiaziz Ali Aden îi văzuse ieșind din epavă (Busch fusese primul), apăru lângă geamul, lui Jones. Pentru el, elicopterul aterizase la timp. După ce Busch fusese împușcat, Smith fusese atacat de cinci somalezi, trei bărbați și două femei. Unul dintre bărbați avea o pușcă. O femeie îl prinsese pe Smith de guler, în timp ce cu cealaltă îl ținea de mâna teafără. Se certau în privința lui.

Smith nu înțelegea ce spuneau.

— Ucide-l! îi strigă femeia bărbatului cu armă.

— Nu, trebuie să-l ținem, să-l arestăm, spuse acesta.

— Ucide-l! insistă ea.

— Nu vreau să-l mai văd în fața ochilor! spuse cealaltă femeie.

Speriați de aterizarea elicopterului Little Bird, somalezii îi dăduseră drumul lui Smith și fugiseră. Smith se apropie de elicopter și îi spuse lui Jones:

— Am nevoie de ajutor.

Un braț îi atârna neputincios. Jones sări jos și îl urmă pe Smith până la intersecție, lăsându-l pe Maier să controleze elicopterul și să le asigure acoperirea pe alee.

În clipa aceea, locotenentul DiTomasso și oamenii lui apărură de după colț, chiar în fața elicopterului. Maier era gata să-l împuște pe locotenent. Când pilotul își lăsă arma în jos, DiTomasso se bătu cu palma în cască, semn că voia să afle numărul pierderilor.

Maier îi făcu semn că nu știa.

Nelson și ceilalți rangeri înaintară pe pantă, trecând pe sub palele elicei. Nelson îl văzu pe Busch sprijinit de un zid, cu o rană gravă la stomac. Lunetistul Delta avea o SAW în poală și un pistol calibru 0,45 pe pământ, în fața lui. În apropiere, erau cadavrele a doi somalezii. Busch era alb ca o fantomă.

Nelson îl împușcă pe unul dintre somalezii de la pământ, care încă mai respira, și apoi se întinse în spatele lor, ca să se adăpostească. Luă revolverul lui Busch și îl băgă în buzunar. Somalezii care se cățărau pe epava Black Hawk-ului, în partea cealaltă a drumului lat, o luară la fugă când îi văzură pe rangeri dând colțul.

În timp ce restul echipei se răspândea ca să apere zona, Jones și Smith traseră corpul moale al lui Busch spre Little Bird. Jones îl ajută pe Smith să urce în spațiul mic din spatele carlingii, după care se aplecă și îl împinse spre ușă, punându-l pe genunchii lui Smith. Acesta îl cuprinse cu brațele pe lunetistul Delta, rănit mai grav decât el. În timp ce Jones încerca să-i acorde primul ajutor.

Busch fusese împușcat chiar sub placa de oțel de pe stomac a vestei. Avea ochii cenușii și dați peste cap. Jones înțelegea că nu mai putea face nimic pentru el.

Pilotul coborî și apoi urcă înapoi pe scaunul lui. Îl auzi în stație pe comandantul aerian Matthews, din elicopterul C-2:

— Four One, *retrage-te. Retrage-te acum.*

Jones luă manșa și îi spuse lui Maier:

— Mi-a ajuns.

Apoi, zise în stație:

— Four One *se retrage.*

9

Ofițerul subaltern Mike Durant auzise vocea prietenului lui, Cliff.

— Six One *se prăbușește.*

Atât. Vocea lui Elvis era ciudat de calmă, de indiferentă.

Durant și copilul lui, ofițerul subaltern Ray Frank, se învârteau în zona nordică a orașului, cu *Super Six Four*, un Black Hawk identic cu cel pilotat de Elvis. În spate, aveau doi șefi de echipaj, sergentul de stat-major Bill Cleveland și sergentul Tommie Field, care așteptau în spatele armelor tăcute. De ani de

zile nu făcuseră aproape nimic altceva decât să se antreneze pentru luptă, dar acum erau prinși în acel tipar de zbor calm pe deasupra nisipului, la patru minute bune de zbor de miezul acțiunii.

Durant își continuă metodic rotațiile. De fiecare dată când vira spre vest, avea senzația că zbură direct spre soare.

Să te prăbușești în Mogadiscio era rău, dar nu era o catastrofa. Era o situație pe care o repetaseră încă de la sosire, de fapt, chiar cu elicopterul lui Elvis – ceea ce era ciudat. Și nu era nici măcar șocant, cel puțin pentru piloți, care aveau un simț mai bun al riscurilor decât majoritatea celor care zburau în spate. Majoritatea rangerilor erau, practic, niște puști. Ei crescuseră în cea mai puternică națiune de pe pământ și vedeau acele elicoptere pline de tehnică de vârf ca pe niște simboluri ale măreției militare a Americii, total invulnerabilă deasupra unei gropi de gunoi din Lumea a Treia, ca Mogadiscio.

Era un mit care supraviețuise prăbușirii aceluia Black Hawk al QRF-ului. Acea fusese considerată o lovitură norocoasă. RPG-urile erau proiectate pentru lupta la sol. Era dificil și periculos, aproape sinucigaș, să îndrepti una spre cer. Suflul violent din spate putea să-l ucidă pe trăgător, iar grenada zbură numai pe o distanță de vreo trei sute de metri, cu un șuierat și o coadă de fum îndreptată spre trăgător. Așa că dacă suflul nu-l doboră, unul dintre tunurile rapide ale lui Little Bird ar fi făcut-o sigur. Erau practic inutile împotriva unui elicopter care zbură la altitudine mică și se mișcă rapid, așa că acea părere era logică.

Iar un Black Hawk era aproape indestructibil. Putea suporta o lovitură fără ca măcar să-și schimbe direcția. Era proiectat să rămână în aer indiferent ce se întâmpla.

Așa că majoritatea soldaților de la sol care mergeau cu aceste elicoptere priveau prăbușirea unui Black Hawk ca având o probabilitate de unu la un milion. Dar nu și piloții. De la prăbușirea aceluia prim Black Hawk, văzuseră tot mai multe dăre de fum și explozii aeriene bruște. Prăbușirea trecuse brusc de la calificativul de posibilă la probabilă, și le bântuia coșmarele. Însă asta nu-i făcea pe Durant și pe ceilalți piloți să dea înapoi. Asumarea riscului era meseria lor.

După prăbușirea lui Elvis, Durant știa că trei lucruri aveau să se întâmple rapid. Forțele de la sol urmau să se deplaseze imediat spre locul prăbușirii. *Super Six Eight*, elicopterul CSAR, avea să fie chemat să aducă o echipă de medici și lunetiști. Iar elicopterul lui, *Super Six Four*, avea să primească ordinul să

ocupe locul vacant al lui Elvis, zburând pe o orbită joasă deasupra acțiunii și asigurând foc de acoperire.

Pentru moment, așteptau și se roteau. Într-o astfel de misiune, cu atât de multe aparate de zbor în aer, încălcarea disciplinei însemna un risc mai mare decât inamicul. Pentru Durant, partea cea mai grea a misiunii lui trecuse. Să ducă echipa Chalk One, porția lui de cincisprezece oameni din forța de la sol, însemnase să coboare într-un nor compact de praf, până la nivelul acoperișurilor, evitând stâlpii și sârmele și încercând să stea cât mai nemișcat, cât timp oamenii de la bord coborau pe coardă la sol. Durant nu putea decât să stea pe loc și să se roage ca nici unul dintre elicopterele care zburau în jurul lui, în norul de praf, să nu iasă din tiparul de zbor. O astfel de misiune complexă avea o coregrafie la fel de minuțioasă ca un balet, numai că și al naibii de periculoasă. Mulți mureau numai antrenându-se pentru astfel de exerciții, fără să mai ia în socoteală grenadele RPG și armele de foc. Durant îi dusesese pe cei din Chalk One fără nici un incident. Restul ar fi trebuit să fie ușor.

Acum, însă, nimic nu avea să mai fie ușor.

10

Amiralul John Howles bănuia pentru prima dată că se întâmpla ceva în Mogadiscio atunci când controlorii de zbor din complexul ONU îi forțară avionul să se învârtă deasupra oceanului o vreme, înainte să aterizeze.

Howe se întorcea de la niște întâlniri în Djibouti și Addis Abbeba, căutând un plan de calmare pașnică a lui Aidid. Când li se permise aterizarea, Howe văzu elicoptere de atac realimentând și încărcând muniție pe pista de lângă hangarul Forței de Atac Ranger. După ce ateriză, îi telefonă șefului lui de stat-major. I se relată despre raidul rangerilor și despre elicopterul doborât. Aghiotantul îi spuse că în oraș se dădeau lupte grele și că probabil avea să rămână blocat pentru o vreme, pe aeroport.

După ce se învârtise deasupra apei aproape o oră, avionul lui Howe primise permisiunea să aterizeze lângă Baza Ranger, spre sfârșitul după-amiezii de duminică. Știa că se ducea o luptă, dar nu află tabloul complet decât la începutul serii, când se întoarse

la complexul ONU. Generalul Montgomery lucra acolo, strângând un convoi internațional enorm, care să pătrundă și să-i salveze pe rangerii și piloții doborâți.

Howe nu avea ce face decât să-și găsească un loc în care să stea și să observe. Montgomery era ocupat până peste cap. Malaiezii și pakistanezii, care aveau blindatele necesare, nu voiau să ia parte la lupta din Piața Bakara. Voiau să ajute, dar nu acceptau ideea de a trimite vehicule blindate mari în acel viespar. În acel cartier dens populat, unde nu puteau să înainteze decât încet pe străzile înguste, blindatele erau extrem de vulnerabile.

Italianii, a căror loialitate fusese cel mai mult suspectată în timpul intervențiilor anterioare, erau totuși gata să se implice acum, la fel ca și indienii, care aveau tancuri pe care le puteau arunca în luptă. Ar fi durat însă mai mult să-i ducă în poziții pe italieni și indieni, așa că Montgomery forța tonul asupra malaiezilor și pakistanezilor.

11

Vestea că în oraș existau probleme mari se răspândi repede în cadrul personalului somalez din complexul ambasadei americane. Abdi Karim Mohamed lucra ca secretar pentru Brown & Root. Una dintre companiile americane care asigura servicii de sprijinire a forței militare internaționale. El era un student de douăzeci și unu de ani, când regimul Barre fusese răsturnat. De atunci, își continuase educația pe cont propriu. Purta niște ochelari cu rame metalice subțiri, vorbea engleza fluent, purta cămăși Oxford călcate frumos și avea un aer de eficiență veselă, care îi adusese responsabilități din ce în ce mai mari. În același timp, reprezenta o pereche de ochi și urechi foarte atente pentru Habr Gidr, clanul lui.

Abdi își pusese multe speranțe în ONU, atunci când începuse misiunea umanitară. Își găsisese o slujbă, și acea acțiune părea bună pentru țara lui. Dar atunci când începuseră atacurile împotriva clanului lui și a generalului Aidid, și fiecare săptămână însemna tot mai mulți somalezi morți și răniți, o considerase un asalt nedrept asupra țării lui. Pe 12 iulie, ziua atacului asupra Casei Abdi, văzuse victimele bombardamentelor, care erau aduse la complexul Ambasadei SUA. Bărbați somalezi, bătrânii

clanului lui, erau plini de sânge și răni și aveau nevoie de asistența unui doctor. În loc de asta, americanii îi fotografiau și îi interogau, după care îi băgau în închisoare. Abdi își păstrase slujba, dar dintr-un motiv diferit, acum.

Știa că se lupta în apropiere de Piața Bakara. Auzea valurile de focuri de armă care răsunau în tot orașul.

La Brown & Root, toți angajații somalezi erau trimiși acasă.

— S-a întâmplat ceva, i se spusese lui Abdi.

Abdi trăia împreună cu familia lui între cercul de trafic K-4, care se afla exact la nord de baza rangerilor, și partea sudică a pieții. Autobuzele pline cu pasageri continuau să meargă pe Via Lenin. Zgomotul focurilor de armă crescuse și cerul era plin de elicoptere care zburau repede și jos, pe deasupra acoperișurilor, pe orbite mari, pe deasupra zonei pieței. Când ajunsese acasă, pe deasupra capului lui zburau gloanțe. Își găsi frații și sora în curtea casei, cu spatele lipit de un zid de beton, locul în care se duceau întotdeauna, când începea să se tragă.

Abdi avea senzația că pe cer erau o mie de elicoptere. Se trăgea încontinuu și parcă în toate direcțiile. Miliția lui Aidid lupta în sute de locuri ale cartierului dens populat, nu într-unul singur. Oricât de rău era. Abdi descoperi că după o vreme se obișnuise cu împușcăturile. Oricum, parcă toate treceau pe deasupra lui. După ce așteaptă aproape o oră împreună cu familia lui, lângă zid, deveni tot mai agitat și începu să se învârtă prin casă, uitându-se pe ferestre. Apoi se aventură afară.

Unii dintre vecinii lui spuneau că rangerii îl prinseseră pe Aidid. Mulți oameni alergau spre locul luptei. Abdi voia să vadă cu ochii lui, așa că se alătură mulțimii care mergea în acea direcție. Avea rude care locuiau la numai câteva cvartale de hotelul „Olimpic”, și voia să afle vești despre ei. Cu toate acele gloanțe și explozii, era greu de crezut că cineva aflat în piață scăpase fără să fie rănit.

Când se apropie de zona în care se trăgea, pe străzi era o confuzie îngrozitoare. Pe drum erau morți, bărbați, femei, copii. Abdi văzu un soldat american pe o alee, întins lângă drum, cu un picior sângerând și încercând să se ascundă. Când o femeie o luă la fugă, în fața lui Abdi, americanul trase. Femeia fu rănită, dar reuși să iasă de pe stradă. Abdi coti în fugă după colț, exact în clipa în care unul dintre elicopterele Little Bird apăruse deasupra aleii. Se lipi de un zid și văzu cum gloanțele măturau centrul aleii și apoi trecură de el. Nu fusese o idee bună să se aventureze așa afară. Nu își imaginase o astfel de nebunie. După trecerea

elicopterului, un grup de somalezii cu arme alergară după colț, încercând să găsească un unghi mai bun din care să-l împuște pe american.

Abdi alergă spre casa unui prieten. Cei dinăuntru îl lăsară să intre și se întinse pe podea, la fel ca toți ceilalți de acolo.

12

În minutele dinainte de prăbușirea lui *Super Six One*, rangerii și operatorii Delta din casa-țintă se pregăteau să plece. Durase deja mai mult decât ar fi trebuit. În primul rând, îl aveau pe rangerul rănit, Blackburn, care căzuse dintr-un Black Hawk. Trei vehicule Humvee se separaseră de convoiul de la sol, ca să-l ducă pe Blackburn înapoi la bază – sergentul Pilla fusese ucis în acea călătorie. După plecarea celor trei vehicule, restul convoiului așteptase pe loc.

Toți oamenii îi auziseră pe veterani vorbind despre „ceața războiului”, ceea ce reprezenta denumirea prescurtată pentru modul în care cele mai bune planuri se duceau dracului, atunci când trebuiau îndeplinite chiar și lucruri foarte simple. Sergentul de stat-major Dan Schilling, CCT-ul Forțelor Aeriene, care se afla în Humvee-ul din fruntea convoiului, se sătură în cele din urmă să mai aștepte și se duse să vadă de ce se întârzia... Se dovedi că băieții din Delta așteptau împreună cu prizonierii un semnal de la convoi, în timp ce acesta aștepta ca oamenii din Delta să iasă afară. Schilling alergă într-o parte și în cealaltă de câteva ori și reuși să pună lucrurile în mișcare.

CCT-iștii erau specializați în lansarea în locuri periculoase, de unde să direcționeze lovituri aeriene precise, de la sol. Cum această misiune necesita o coordonare strânsă între forțele de la sol și din aer, Schilling primise sarcina să meargă alături de comandantul convoiului, locotenent-colonelul Dan McKnight. Era exact genul de aventură pe care și-l dorea. Avea acum treizeci de ani, era veteran de șase ani al operațiunilor speciale, și astăzi își câștiga taxa de pericolozitate. Se agită pe loc, în timp ce somalezii cu cătușe la mâini erau urcați într-unul dintre camioanele de cinci tone. Restul forței de asalt plecase pe jos spre locul prăbușirii elicopterului. Cu cât convoiul aștepta mai mult pe stradă, cu atât erau mai vulnerabil. Volumul împușcăturilor creștea simțitor. La pornire, stabiliseră o durată

de patruzeci de minute pentru misiune. Dacă reușeau să pătrundă și să se retragă în acel interval, totul era OK. Schilling se uită la ceas. Erau la sol de treizeci și șapte de minute.

Apoi, *Super Six One* se prăbușise și totul se schimbaseră. Li se ordonă să se deplaseze imediat spre locul impactului.

În aproape fiecare vehicul erau oameni răniți. Aerul era plin de un fum gros și se simțea mirosul prafului de pușcă și al flăcărilor, iar pe alei și pe drumul principal, în fața unor clădiri de pe Hawlwadig, se aflau cadavrele unor somalezi și corpuri făcute bucăți. Acel cartier plătise un preț îngrozitor. Se vedeau căruțe răsturnate și carcasele în flăcări ale unor mașini. Unul dintre cele trei camioane de cinci tone ale convoiului luă foc. Fusesse lovit și scos din funcțiune de o grenadă RPG, iar apoi explodase o grenadă termică, care îl distrusese total. În zidurile albe ale hotelului „Olimpic” și ale clădirilor înconjurătoare erau găuri mari. Zgomotul era asurzitor, dar crescuse suficient de gradat ca oamenii de la sol să se obișnuiască cu el. Înaintau cu prudență și fără teamă prin acel vacarm. McKnight părea deosebit de indiferent față de pericol. Traversa cu încredere drumurile și se îndrepta spre oamenii ghemuiți la adăpost, ca și cum nu se întâmpla nimic neobișnuit. După scurt timp, începu să facă cu mâna rangerilor din mașini.

— *Aici Uniform Six Four (McKnight). Suni gata de extragere... Am încărcat tot ce era aici și sunt gata să merg spre locul prăbușirii, terminat.*

— *Recepționat, continuă înaintarea (locotenent-colonelul Gary Harrell, comandantul Delta din Black Hawk C-2). Străzile sunt destul de libere. Am primit rapoarte despre focuri trase de lunetiști, la nord de locul prăbușirii.*

— *Recepționat. O vom lua la dreapta de aici și vom merge spre est, spre locul prăbușirii, terminat.*

Părea destul de simplu. Două cvartale la nord, trei cvartale la est. Convoiul începu să meargă, fiind format din șase Humvee-uri și cele două camioane de cinci tone rămase. Trei Humvee-uri mergeau în fața camioanelor și trei în spatele lor. Camioanele aveau panouri fluorescente portocalii, mari, pe acoperiș, ca să poată fi identificate de elicopterele de supraveghere. Acestea reprezentau ochii lor pe cer, ghidându-i prin oraș.

Se îndreptau spre faza cea mai sângeroasă a bătăliei.

Pilotul Mike Durant văzuse elicopterul Little Bird al lui Keith Jones și Karl Maier ridicându-se de la locul prăbușirii, în timp ce vira elicopterul lui, *Black Hawk Super Six Four*, spre sud, pe orbita de așteptare. Drept înainte, era fațada albă, strălucitoare, a hotelului „Olimpic”, una dintre cele câteva clădiri înalte ale orașului, care se afla pe cealaltă parte a străzii, față de clădirea-țintă. Fumul se înălța și plutea deasupra acoperișurilor, în jurul hotelului, marcând zona de luptă. Elicopterele *Black Hawk* și *Little Bird* zburau prin acea ceață întunecată ca niște insecte, năpustindu-se și trăgând în mulțime.

Apoi auzi apelul radio pe care-l aștepta, pentru *Super Six Eight*, *Black Hawk CSAR*. Îl văzu virând spre sud.

Ordinele pentru elicopterul lui veniră câteva momente mai târziu, de la locotenent-colonelul Matthews.

— *Super Six Four, aici Alpha Five One, terminat.*

— *Super Six Four. Spune.*

— *Recepționat, Six Four. Vino alături de Six Two. Pe orbita acestuia.*

— *Six Four se apropie.*

Zburând la altitudine joasă și rapid pe deasupra orașului, Durant zărea frânturi ale acțiunii de dedesubt, prin norii învolburați de fum și praf. Structura clară pe care o reperaseră mai devreme, cu rangerii poziționați în toate cele patru colțuri ale clădirii-țintă, dispăruse complet. Era greu să-ți dai seama ce se întâmpla la sol. Vedeai zona aproximativă în care se prăbușise elicopterul lui Elvis. Un cartier aglomerat, cu case mici de piatră, cu acoperișuri de tablă, într-un labirint de intersecții ale aleilor murdare cu străzile mai largi, dar *Black Hawk*-ul doborât era într-un loc atât de îngust între case, încât nu reuși să-l repereze. Zări în treacăt coloanele mici de rangeri care înaintau pe aleile prăfuite, ghemuindu-se, cu armele pregătite, adăpostindu-se și schimbând focuri de armă cu grupurile de somalezi care alergau și ei în aceeași direcție. Durant acționă un comutator din carlingă, pentru a activa armele șefilor lui de echipaj, două minitunuri cu șase țevi de calibru 7,62, capabile să tragă patru mii de cartușe pe minut, dar îi avertiză să nu tragă înainte să își dea seama unde se aflau toate forțele americane. Durant intră în locul lăsat liber de Elvis în tiparul circular, vizavi de *Super Six Two*, *Black Hawk*-ul pilotat de ofițerul subaltern Mike Goffena și

căpitanul Jim Yacone, și încercă să se sincronizeze cu ei.

— Six Four, *transmite locația*, ceru Goffena.

— *Suntem cam la doi kilometri nord de voi.*

— Six Four, *fii atent la partea de vest.*

— *Recepționat.*

Ideea era să mențină o „căciula joasă”, un cerc de protecție deasupra zonei bătăliei. Durant auzi în stație că elicopterul CSAR fusese lovit, dar reușise să lase la sol echipa de salvare și încă era în aer. Goffena și Yacone transmiteau deja ținte pentru trăgătorii lui Durant, dar era greu să te orientezi vizual. Scaunul lui Durant era pe partea dreaptă, și el zbura rotindu-se în sens contrar acelor de ceasornic, virând la stânga, așa că vedea mai mult cerul. Era înnebunitor. Nu putea să-și dea seama dacă se trăgea în el. Dar presupunea că da. Două elicoptere fuseseră deja lovite.

Era la al patrulea sau la al cincilea cerc, iar lucrurile începuseră să se mai limpezească la sol, când simți că elicopterul lui lovește ceva tare.

Era ca un tampon invizibil.

14

După ce îl predaseră pe soldatul Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter, coloanei mici de salvare care urma să-l ducă înapoi la bază, sergenții Jeff McLaughlin și Casey Joyce porniră spre nord pe Hawlwadig, ca să se alăture din nou unității lor. Chalk Four. Nu ajunseseră prea departe. Fuseseră reperați de un trăgător de pe alee, care trăgea și apoi se adăpostea înainte ca ei să poată riposta. McLaughlin trase foc de acoperire, așa încât Joyce să poată traversa.

Apoi se lăsară amândoi într-un genunchi, de o parte și de alta a aleii, așteptând să-l lichideze pe tipul acela. De la distanță, toți luptătorii somalezi păreau la fel, niște indivizi slăbănogi, cu o claie de păr prăfuit, pantaloni murdari, lungi și largi, cămăși prea mari. În timp ce majoritatea trăgeau la nimereală, unii erau extrem de insistenți. Din când în când, câte unul țâșnea în spațiul deschis, trăgând nebunește, și aproape întotdeauna era doborât. Tipul acesta era însă inteligent. Ieșea doar cât să ochească și să tragă, după care se ascundea iar după colț. McLaughlin încercă să-i anticipeze mișcările.

Era hotărât să-l doboare. Stătea după un colț, într-un genunchi, încercând să țină carabina M-16 perfect nemișcată. Era atât de absorbit de acel duel, încât pierduse socoteala timpului și tresări speriat când un sergent de pluton îl strigă pe nume.

— Hei, Mac! Haide!

Convoiul trecea pe stradă, prin spatele lui, mergând spre nord, pe Hawlwadig. Se părea că toți erau în mașini, în afară de el. Se uită în direcția lui Joyce, dar acesta dispăruse și el. Se urcase deja într-un vehicul. McLaughlin traversă drumul și alergă spre partea din spate a Humvee-ului. Vehiculul era plin.

— Sari pe capotă! strigă unul dintre oamenii dinăuntru.

McLaughlin puse un picior sus, când își dădu seama că era o idee proastă. Vehiculele erau ca niște magneți pentru gloanțe. Era destul de rău să fii pe una dintre străzile acelea, dar era și mai rău să fii o țintă mare, plasată la vedere. Ocoli vehiculul în fugă și deschise portiera, insistând ca soldatul Tory Carison să-i facă loc. Carison îl ascultă și McLaughlin se urcă pe scaun, așezându-și carabina pe marginea geamului deschis din spate.

Cam o sută de metri mai departe, convoiul ajunsese la restul echipei Chalk Two a sergentului Eversmann. Acesta și oamenii lui erau ținuți pe loc, încă de la căderea lui Blackburn din elicopter. Văzuseră prăbușirea aparatului de zbor. Dacă se ridica în picioare, Eversmann putea să vadă, de la înălțimea lui considerabilă, epava lui *Super Six One* pe una dintre aleile ce mergeau spre est. Căpitanul Steele îi ordonase prin stație sergentului să se deplaseze pe jos acolo, cu echipa lui.

— *Recepționat*, spusese Eversmann.

Asta însemnând: *Vezi să nu*. Existau prea puține șanse ca ei să se miște în vreo direcție. Vedea deja în depărtare oameni cu căști, veste antiglonț și uniforme de deșert în jurul epavei, așa că știa că americanii ajunseseră acolo. Erau suficient de mulți ca el să ordone oamenilor lui să nu tragă în direcția aceea. Acum mai avea numai patru sau cinci soldați care puteau încă să lupte.

Convoiul sosi ca un răspuns la rugăciunile lui. Eversmann îl văzu pe prietenul lui, sergentul Mike Pringle, în turela Humvee-ului lui McKnight, cel din frunte, trăgând zdravăn cu mitraliera de 0,50 și aplecându-și capul atât de mult, încât practic se uita pe sub armă. Asta aduse un zâmbet pe fața lui Eversmann, în ciuda celor ce se întâmplau în jur.

— Hei, sergent, urcă! Mergem la locul prăbușirii, strigă McKnight.

— Căpitanul Steele vrea să mergem acolo pe jos, spuse Eversmann.

— Știu, zise McKnight. Urcă. Vă ducem noi.

Schilling oferi foc de acoperire pe Hawlwadig, în timp ce Eversmann și oamenii lui traversau drumul. Comandantul echipei își conduse oamenii la bordul vehiculelor aglomerate, urcând întâi răniții, aruncându-i peste oamenii dinăuntru și apoi găsim loc și pentru ceilalți. Rămăsese numai el stradă, când McKnight îi strigă să se grăbească. Eversmann verifică mintal lista lui de nume, hotărât să nu uite pe cineva. Nu mai știa nimic de McLaughlin și de Joyce, și nici de sanitarii pe care-i trimisese cu Blackburn, dar era clar că aceștia nu erau la intersecția lui sau undeva în apropiere. Coloana pornise din nou. Nu mai avea altceva de făcut decât să sară și el înăuntru. Ateriză peste cineva și se trezi întins pe spate, uitându-se la cer, mergând pe străzi, în timp ce somalezii trăgeau în ei. Realiză ce țintă bună reprezenta și faptul că nici măcar nu putea riposta cu foc. Oricât de neajutorat se simțea, era ușurat că se afla din nou alături de ceilalți și că se mișcau. Asta însemna că se apropia sfârșitul.

În timp ce Eversmann își încărcă oamenii în mașini, Schilling alergă pe mijlocul drumului să strângă cele două corzi pe care coborâse Chalk Four și care erau întinse pe Hawlwadig. Forța de atac fusese instruită să recupereze corzile, care erau greu de înlocuit. În ciuda focurilor de armă, prinse una. Era greu să o tragă spre el și era deja transpirat, murdar și obosit, așa că îi spuse lui John Gay, un SEAL din Humvee-ul din spatele lui, să-l ajute. Gay era ghemuit la adăpost, ripostând la focurile de armă. Îi aruncă o privire șocată lui Schilling și strigă:

— La dracu' cu frânghiile alea!

Schilling realiză că tocmai își riscase viața pentru o bucată lungă de nailon. Se urcă înapoi în Humvee, mirându-se de sine. Când convoiul porni din nou, schimbul de focuri era mai intens ca oricând. Schilling zări un măgar legat de un măslin, pe o alee. Animalul stătea perfect nemișcat în acel vârtej, speriat, cu urechile lungi lăsate pe spate și coada îndreptată în jos. Îl văzuse atunci când trecuseră prima dată cu mașinile pe acolo și își spusese că măgarul avea să fie lovit, până la urmă. Când plecă, îi aruncă încă o privire și îl văzu stând în continuare perfect nemișcat, neatins.

Cei din vehiculele din spate nu știau ce se întâmpla. Mulți dintre ei nu știau că fusese doborât un elicopter. Unul dintre

aceștia era specialistul Eric Spalding, care stătea pe scaunul de lângă șofer, în cabina celui de-al doilea camion, cel cu prizonierii. Când începură să se miște, presupuse că misiunea se terminase. Erau în drum spre casă. La volan era specialistul John Maddox. Parbrizul era ridicat, așa încât Spalding să poată trage în față.

Își sprijini carabina M-16 pe geamul camionului. Deși era trăgător de elită, nu mai apăsa pe trăgaci ca să realizeze foc cu foc, cu grijă. Erau prea multe ținte, prea mulți oameni care trăgeau în ei. Era ca și cum în Mogadiscio fusese declarată ziua „Ucide un american azi”. Parcă fiecare bărbat, femeie și copil din oraș încercau să-i ucidă. Erau oameni pe alei, la ferestre, pe acoperișuri.

După ce depășiră două cvartale spre est, convoiul viră din nou la dreapta. Nu-i mai vedeau pe oamenii care se îndreptau pe jos spre locul prăbușirii. Acum convoiul mergea spre sud, spre partea din spate a casei-țintă și spre Național Street, drumul pavat pe care veniseră.

O femeie cu o rochie purpurie apăru pe partea șoferului. Maddox avea pistolul sprijinit pe brațul stâng, trăgând cam în tot ce mișca.

— Nu trage, strigă Spalding. Are un copil!

Femeia se întoarse brusc. Ținea copilul cu o mână, iar cu cea liberă ridică un pistol. Spalding trase instantaneu. Apoi alte patru gloanțe, înainte ca ea să cadă. Spera că nu lovise copilul. Erau în mers și nu reușise să vadă. Își spuse că probabil îl lovise. Ea ținea copilul în față, cu mâna dreaptă. „De ce face o mamă asta, cu un copil în brațe? La ce naiba se gândea?” Spalding nu putea să nu se întrebe. Poate că încerca să scape, văzuse camionul, intrase în panică și ridicase arma.

Nu era momentul să mediteze prea mult la asta.

15

Pilotul Mike Goffena urcă în spatele lui *Super Six Four* al lui Mike Durant. În momentul în care acesta fu lovit de grenadă. RPG-ul smulse o bucată din elicea de la coadă. Goffena văzu combustibilul țâșnind afară într-o ploaie fină, dar mecanismul rămase intact și totul părea să fie încă funcțional.

— *Six Four, ești hirte?* întrebă Goffena.

Black Hawk este un elicopter mare. Al lui Durant cântărea

aproximativ opt mii de kilograme în acel moment, iar elicea de la coadă era departe de locul în care se afla pilotul. Întrebarea veni înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplase. Goffena îi spuse că tocmai fusese lovit de o grenadă RPG și că erau defecțiuni în zona cozii.

— *Receptionat*, răspunse calm Durant.

La început, elicopterul nu se manifestă deloc anormal. Verifică rapid instrumentele, dar indicațiile acestora erau în regulă. Șefii lui de echipaj din spate, Cleveland și Field, nu fuseseră răniți. Așa încât, după șocul inițial, Durant se simți ușurat. Totul era în regulă. Matthews, comandantul aerian al misiunii, văzuse și el lovitura din elicopterul lui C-2. El îi spuse lui Durant să ducă Black Hawk-ul la sol, așa că pilotul ieși de pe orbita lui și se îndreptă înapoi spre aerodrom, aflat la o distanță de patru minute de zbor spre sud-vest. Durant putea să vadă baza în depărtare, profilată pe linia coastei. Observă, pentru siguranță, că la jumătatea distanței până acolo era o zonă mare, verde, liberă, în care putea ateriza, dacă era nevoie să o facă mai devreme. Dar elicopterul se comporta bine.

Goffena îl urmă pe Durant pe o distanță de un kilometru, până într-un punct în care fu sigur că *Super Six Four* putea să ajungă înapoi. Tocmai începuse să vireze, când elicea de la coadă a lui Durant, cutia de viteze și aproape un metru din ansamblul stabilizator vertical se evaporară.

În *Super Six Four*, Durant și copilotul Ray Frank simțiră cum aparatul începea să vibreze. Apoi se auzi o bubuitură puternică, ca și cum s-ar fi desfăcut în bucăți. Jumătatea superioară a stabilizatorului de la coadă fiind pierdută, o greutate mare căzu deodată din acea parte a elicopterului și centrul de greutate se mută brusc în față. Botul se îndreptă spre sol și aparatul de zbor începu să se învârtă. După un deceniu de pilotaj, reacțiile lui Durant și Frank erau instinctive. Trebuiau să apese pe pedala stângă, ca să facă elicopterul să balanseze spre stânga. Durant observă că el apăsase deja pedala stângă până în podea, iar Black Hawk-ul se învârtea încă rapid spre dreapta – fără elicea de la coadă nu avea cum să-l oprească. Rotația era extrem de rapidă.

Durant încercă să facă ceva cu comenzile de zbor. Frank, pe scaunul de lângă el, avu prezența de spirit să facă exact același lucru. Manetele de comandă a puterii motoarelor erau pe tavanul carlingii. Frank fu nevoit să lupte împotriva forței centrifuge puternice a rotației, ca să-și ridice brațele. În acele câteva

secunde reuși să tragă o manetă în spate, oprind unul dintre motoare, iar pe cealaltă reuși să o tragă numai pe jumătate. Durant strigă în stație:

— *Cădem! Cădem rapid! Raaaaaay!*

Viteza de rotație a elicopterului încetini brusc. Botul se înalță, chiar înainte de impact. Fie dintr-un motiv aerodinamic, fie din cauza unei acțiuni întreprinse de Durant sau Frank în carlingă, elicopterul în cădere se redresă. Viteza de rotație era acum pe jumătate, elicopterul destul de drept, așa că Black Hawk-ul făcu o aterizare dură, dar orizontală.

Poziția orizontală era importantă. Însemna că era o șansă ca cei dinăuntru să fie încă în viață.

16

Yusuf Dahir Mo'alim era lângă omul care trăsese grenada. Mo'alim era în spatele unui copac, pe o alee ce trecea prin spatele hotelului „Bar Bakin”, o clădire albă de piatră mai mică, aflată mai la sud de hotelul „Olimpic”, unde se desfășura cea mai mare parte a luptei. Se ghemui în spatele copacului, ca să se ascundă de Black Hawk-ul de deasupra, în clipa aceea, unul dintre oamenii lui, care făcea parte din grupul de douăzeci și șase de luptători care veniseră în fugă din satul vecin Hawlwadigli, se lăsă într-un genunchi, în mijlocul aleii, și își îndreptă în sus arma rusească antitanc. Tubul fusese fixat pe un burlan metalic, care era folosit ca să direcționeze suflul din spate departe de corpul trăgătorului.

— Dacă ratezi, mai am un proiectil! strigă Mo'alim.

Erau luptători veterani, în general mercenari, deși acum luptau cu americanii pe gratis. Tatăl lui Mo'alim murise în 1984, în luptele dintre Somalia și Etiopia, iar fiul lui fusese recrutat să-i ia locul la vârsta de cincisprezece ani. Era un tânăr scheletic, pierdut în niște pantaloni și cămăși prea mari. Cu obraji găunoși și o bărbie care-i acoperea bărbia îngustă. Luptase timp de doi ani ca soldat al lui Siad Barre, dar când fluxul insurecției se schimbă, dezertase din unitatea lui și se alăturase trupelor rebele ale lui Aidid. Era veteran al multor lupte de stradă, dar nu mai văzuse nici una atât de crâncenă ca aceasta.

Îi organizase pe oamenii din satul lui – un labirint de cărări murdare, întortocheate, mărginite de cactuși, în jurul unor colibe

și cocioabe cu acoperiș de tablă, aflat chiar la sud de Piața Bakara - formând o miliție ce lupta pentru bani. În principiu, rămăseseră aliați cu Aidid, pentru că aparțineau, ca și el, clanului Habr Gidr. Își apărau satul de alte bande de tineri luptători, asigurau securitate pentru oricine era dispus să plătească, inclusiv pentru ONU și alte organizații internaționale, și ocazional plecau chiar ei la furat. Oameni ca Mo'alim și echipa lui erau numiți *mooryan*, bandiți. Erau luptători neînfricați și deseori mureau tineri. Dar, în acele momente, toți *mooryan* din sudul Mogadiscio-lui aveau un inamic comun. Unii începuseră să-și spună „*revengers*”, ca o derivație a cuvântului *rangers*.

Știau că cel mai bun mod de a-i lovi pe americani era să le doboare un elicopter. Acesta reprezenta simbolul puterii ONU și al neputinței somalezilor. Când soseau, rangerii păreau invincibili. Dar fiecare inamic își trădează punctul slab în modul în care luptă. Pentru luptătorii lui Aidid, punctul slab al rangerilor era evident. Ei nu voiau să moară.

Somalezii erau faimoși pentru bravura cu care înfruntau focul inamic, pentru atacurile lor frontale, aproape sinucigașe. Ei erau crescuți în clanuri și purtau numele părinților și bunicilor lor. Intrau în luptă cu viclenie și curaj și se lăsau în brațele emoției sălbatice a bătăliei. Retragerea, chiar și în fața unui foc inamic copleșitor, era inadmisibilă. Erau gata oricând să moară pentru clan.

Ca să-i ucidă pe rangeri, trebuiau să-i facă să stea pe loc și să tragă. Acea dorință a lor de a nu muri, care făcea și ea parte din superioritatea lor, însemna că ar fi făcut orice ca să se protejeze unii pe ceilalți, lucruri care erau curajoase, dar și iraționale, uneori. Aidid și locotenenții lui știau că, dacă reușeau să doboare un elicopter, rangerii aveau să vină să-i protejeze echipajul. Să încercuiască zona și să aștepte ajutor. Poate că nu ar fi reușit să-i copleșască, dar puteau fi răniți și omorâți.

Oamenii lui Aidid primiseră lecții de doborâre a elicopterelor de la soldații fundamentalisti islamiști din Sudan, care aveau experiența luptelor cu elicopterele rusești, în Afghanistan. Ei hotărâseră să folosească în acest scop tot arsenalul de grenade propulsate cu rachete (RPG), cea mai puternică armă rămasă în arsenalul lui Aidid după atacurile aeriene din vară asupra tancurilor și tunurilor lui. Grenadele explodau la impact, dar era greu să nimerească o țintă în mișcare, așa că înlocuiseră mulți dintre detonatori cu dispozitive de temporizare, așa încât să explodeze în aer. În felul acesta nu mai aveau nevoie de o

lovitură directă, ca să doboare un elicopter. Consilierii lor fundamentalisti îi învățaseră că punctul cel mai vulnerabil era secțiunea elicei de la coadă. Așa că învățaseră să aștepte ca elicopterul să treacă pe deasupra lor și apoi să tragă în el din spate. Era incomod și periculos să îndrepte tubul spre cer, iar să tragă de pe acoperișuri ar fi însemnat o sinucidere. Elicopterele îi reperau rapid pe oamenii înarmați de pe acoperișuri, de obicei înainte ca aceștia să aibă șansa să țintească și să tragă. Așa că luptătorii lui Aidid descoperiseră metode de a trage în siguranță de la sol. Săpau gropi adânci în străzile murdare. Trăgătorul se întindea pe jos, cu partea din spate a tubului îndreptată spre gaură. Uneori tăia un copac mai mic și îl băga în groapă, apoi se acoperea cu o haină verde, ca să poate sta ascuns sub copac, așteptând ca elicopterul să treacă pe deasupra. La unele lansatoare, țevicele de la capătul din spate erau lungite, ca să direcționeze mai bine suflul departe de corpul trăgătorului.

Ca să-i forțeze pe rangeri să stea și să lupte, era suficient să lovească un elicopter.

Pe 3 octombrie, când auzise elicopterele zburând la mică înălțime, Mo'alim își luase carabina M-16 și își strânsese banda. Alergaseră spre nord, răspândindu-se în grupuri de șapte-opt oameni în jurul hotelului „Olimpic”. Cerul era plin de elicoptere. Grupurile mici ale lui Mo'alim stăteau în mijlocul mulțimilor de oameni ce mergeau în acea direcție, știind că americanii aveau să ezite să tragă în ei, chiar dacă-i reperau.

Grupul lui Mo'alim întâlnește pentru prima dată rangerii într-un schimb de focuri la o intersecție aflată la sud de hotel, pe Hawlwadig Road. În timp ce se furișau și trăgeau în aceștia, apăruse un elicopter și deschisese focul, ucigându-l pe cel mai vârstnic om din echipa lui Mo'alim, un bărbat mătăhălos, între două vârste, pe care ei îl numeau „Alcool”. Mo'alim trăsese corpul neînsuflit al lui Alcool din stradă, echipa lui regroupându-se. Apoi mai la sud, în spatele hotelului „Bar Bakin”.

De acolo văzuseră primul elicopter căzând. Oamenii aclamaseră sălbatic. Continuaseră să înainteze și să tragă, rămânând la o depărtare de două cvartale de rangeri. Erau încă la sud de clădirea-țintă, când unul dintre cei din grupul lui Mo'alim îngenunchease în mijlocul drumului, ochise un alt Black Hawk și trăsese. Grenada lovise elicea din spate, și bucăți mari din aceasta fuseseră smulse în explozie. Apoi, pentru câteva clipe, nu se întâmplase nimic.

Mo'alim avu impresia că elicopterul se prăbușise foarte încet.

Zbură câteva clipe, ca și cum nu ar fi pățit nimic, apoi, brusc, se înclină în față și începu să se învârtă. Căzu în Wadigley, un cartier aglomerat, aflat la sud de al lui. Prăbușirea aduse strigăte incitate din partea mulțimii. Mo'alim văzu cum oamenii din jurul lui își schimbau direcția. Cu câteva clipe înainte, mulțimea și luptătorii se îndreptau spre nord, spre hotelul „Olimpic”, Unde se prăbușise primul elicopter. Acum, toți o luară la fugă spre sud. Alergă cu ei, prin cartierul lui din Hawlwadigli; fluturându-și arma și strigând:

— Înapoi! Opriți-vă! Înăuntru sunt oameni care încă mai pot trage!

Unii îl ascultară și rămaseră în spatele lui Mo'alim și a oamenilor lui. Alții alergară înainte. Ali Hussein, care conducea o farmacie aproape de locul unde căzuse elicopterul, văzu cum mulți dintre vecinii lui își luau armele și alergau spre acel loc. Îl prinse de braț pe prietenul lui. Ali Mohamed Cawale, care era proprietarul restaurantului „Black Sea”. Cawale avea o pușcă.

— E periculos. Nu te duce! strigă Hussein la el.

Dar în aer era miros de sânge și răz bunare. Cawale se smulse din strânsoarea lui Hussein și se alătură mulțimii care alerga.

17

În circumstanțe normale, fiind atât de aproape de locul unde se prăbușise primul elicopter, convoiul ar fi țâșnit spre acesta, doborând și împușcând totul în cale. Dar, cu tot ajutorul de sus, de pe cer. Forța de Atac Ranger era pe cale să demonstreze că prea multe informații pot dăuna soldaților, pe câmpul de luptă.

În Black Hawk-ul C-2, Harrell și Matthews văzură un grup de vreo cincisprezece oameni înarmați care alergau pe străzi, paralel cu convoiul de opt vehicule. Somalezii puteau ține pasul cu convoiul pentru că vehiculele Humvee și camioanele se opreau la fiecare intersecție. Fiecare șofer aștepta până când vehiculul din față trecea complet de intersecție. Înainte să înceapă să înainteze. Ar fi fost o sinucidere să se oprească în spațiul deschis din mijloc. De fiecare dată când convoiul se oprea, bandele de trăgători aveau timp să ajungă la strada următoare și să pregătească o ambuscadă pentru fiecare mașină care trecea. Harrell și Matthews vedeau blocajele rutiere și locurile unde se strângeau somalezii pentru ambuscadă. Așa că

dirijau convoiul departe de astfel de locuri.

Mai apăruse încă o complicație. La trei sute de metri deasupra elicopterului C-2, zbura avionul de spionaj Orion al Marinei, care avea camere de supraveghere ce ofereau o imagine clară a convoiului. Dar piloții Orion-ului aveau o problemă. Ei nu aveau voie să comunice direct cu convoiul. Indicațiile lor erau comunicate comandantului, la JOC, care apoi le transmitea prin radio lui Harrell, aflat în elicopterul de comandă. Iar asta ducea la o întârziere periculoasă. Piloții din Orion vedeau o linie directă spre locul prăbușirii. Spuneau:

— La stânga!

Dar până ca acea instrucțiune să ajungă la McKnight, aflat în primul Humvee, acesta trecuse de intersecție. O lua în direcția transmisă și cotea pe o stradă greșită. De sus, comandanții nu auzeau focurile de armă și urletele oamenilor răniți, nu simțeau impactul exploziilor. De sus, convoiul părea să înainteze în ordine. Imaginea vizuală nu reda întotdeauna cât de disperată era situația.

Eversmann, stând încă întins într-un vehicul de la coada coloanei, simți cum mașina cotea la dreapta, așa cum se așteptase. Știa că locul prăbușirii elicopterului era la câteva cvartale distanță în acea direcție. Dar când Humvee-ul coti din nou la dreapta, mișcarea îl surprinse. De ce mergeau spre sud? Era ușor să se rătăcească în Mogadiscio. Apoi urmară alte cotituri. În curând, locul în care se afla elicopterul, și care se aflase suficient de aproape ca Eversmann să-l vadă din poziția lui de pe Hawlwadig Road, se pierduse undeva în spate, în acel viespar.

Convoiul se îndrepta spre sud, când se prăbuși elicopterul lui Durant. McKnight primi vestea prin stație de la locotenent-colonelul Harrell.

— *Danny, a moi fost doborât un Hawk. De o grenadă RPG. La sud de hotelul „Olimpic”. Trebuie să-i duci pe toți la locul primei prăbușiri. E nevoie ca ORF (Forța de Reacție Rapidă. Divizia 10 Montană) să ne ofere ajutor, terminat.*

— *Aici Uniform. Am înțeles. Elicopter prăbușit la sud de hotelul „Olimpic”. Recunoaștere și vedem ce putem face după aceea.*

— *O să încercăm să aducem QRF. Ca să ne ajute. Încearcă să scoți pe toată lumea de la locul primei prăbușiri (Super Six One) și mergeți să asigurați perimetrul celui alt Hawk. Terminat.*

— *Voi încărca totul și mergem la locul primei prăbușiri, terminat.*

Nu avea să fie ușor. McKnight trebuia să-și ducă convoiul, cu prizonierii și răniții din el, la locul primei prăbușiri și să stabilească legătura cu forța de acolo. În Humvee-uri și în camioanele pline nu era suficient loc nici pentru oamenii pe care-i avea deja. Și totuși planul era ca în convoi să urce și toți ceilalți și să se îndrepte spre sud, spre al doilea elicopter doborât, trecând prin aceeași zonă periculoasă prin care înaintau acum.

Volumul îngrozitor de focuri de armă și numărul tot mai mare de răniți își puseră amprenta pe starea oamenilor din vehicule. Unii dintre cei răniți ușor din Humvee-ul lui Eversmann păreau în diverse grade de paralizie, ca și cum rolul lor în acea misiune s-ar fi încheiat. Alții gemeau și urlau de durere. Erau încă departe de bază.

Această stare de fapt îl înfurie pe sergentul Rierson, conducătorul echipei Delta care luase prizonierii. Echipa lui era împreună cu prizonierii într-unul din cele două camioane. Rierson nu știa unde mergea convoiul. Procedura standard cerea ca fiecare vehicul din convoi să știe unde mergea. Astfel, dacă vehiculul din frunte era lovit sau lua un viraj greșit, ceilalți știau cum să continue. Dar McKnight, un locotenent-colonel obișnuit să comande un batalion, nu o coloană de vehicule, nu spunea nimic nimănui! De câte ori convoiul se oprea, Rierson sărea jos și mergea de la o mașină la alta, încercând să pună lucrurile în ordine.

În timp ce treceau din nou prin spatele casei-țintă, o grenadă RPG reuși o lovitură directă în al treilea Humvee al convoiului, cel în care se înghesuisese McLaughlin. Soldatul Carison, care-i făcuse loc sergentului, auzi pocnetul grenadei lansate de aproape. Apoi urmă un fulger orbitor și BUUUUM-ul asurzitor. Interiorul cabinei se umplu de fum negru.

Grenada trecuse direct prin corpul de oțel al vehiculului, în fața rezervorului, și explodase în interior, aruncându-i în stradă pe cei trei oameni din spate. Smulse garda armei lui McLaughlin și o schijă se înfipse în antebrațul lui stâng. Sergentul nu simți nici o durere, ci doar că mâna îi amorțea. Își spuse să aștepte ca fumul să se risipească, înainte să verifice. Schija îi fracturase un os al antebrațului, îi tăiasse un tendon și îi rupsese un os al palmei. Nu sângera mult și el putea încă să tragă.

Carison își ținea respirația în norul negru, cu urechile încă țiuind, și se pipăia, în căutarea de locuri umede. Brațul stâng era plin de sânge, fiind străpuns în mai multe locuri de schije. Cizmele îi luaseră foc.

Fusesse lovit de o curea cu muniție de 0,50 și îi auzi pe alții strigându-i să *o arunce afară!* Ceea ce și făcu, după care se aplecă să-și stingă flăcările de pe picioare.

Doi dintre cei trei oameni din spate aveau răni serioase. Unul, sergentul Delta „Griz” Martin, primise cea mai mare parte a forței exploziei. Grenada făcuse o gaură cât o minge de fotbal în peretele Humvee-ului, trecuse prin sacii de nisip, prin Martin și se înfipsese în cutia cu muniție. Partea inferioară a corpului lui Martin fusese aruncată în aer. Explozia smulse și partea din spate a unei coapse a soldatului Adalberto Rodriguez. Acesta se rostogolise vreo zece metri, înainte să se oprească. Picioarele lui erau o masă de sânge. Încercă să se ridice, când văzu un camion de cinci tone venind direct spre el. Șoferul acestuia, soldatul Maddox, dezorientat pentru moment de explozia unei alte grenade, trecu direct peste el.

Convoiul se opri și soldații săriră să-i recupereze pe răniți. Sanitarii făcură tot ce putură pentru Rodriguez și Martin, care păreau răniți mortal. Îi urcară în vehicule, în timp ce rangerii se răspândeau ca să acopere cu foc străzile și aleile din jur. Specialistul Aaron Hand și sergentul Joyce se implicară instantaneu într-un schimb de focuri încrâncenat. Erau poziționați pe părți opuse ale unei alei. Coborât din camionul lui, Spalding văzu cum gloanțele mușcau din zid, deasupra capului lui Hand.

Hand trăgea pe alee, prea preocupat ca să observe că se trăgea în el dintr-o altă direcție. Spalding îi strigă să se întoarcă la mașini, dar zgomotul era prea mare ca să fie auzit. Știa că ar fi trebuit să se ducă să-l ajute și să-l tragă înapoi, dar asta însemna să traverseze aleea pe care zburau plumbi. Ezită. „La naiba, n-am de gând să traversez aleea asta.” În timp ce el încă se codea, John Gay din SEAL alergă în ajutor. Acesta șchiopăta încă din cauza răniilor căpătate atunci când cuțitul lui deviase un cartuș de AK-47, lângă sold. Trase câteva rafale pe alee și îl aduse pe Hand înapoi la convoi.

În cealaltă parte, Joyce era într-un genunchi, cu fața spre nord. Se adăpostise și răspundea cu foc disciplinat, așa cum fusese învățat, când țeava unei puști apăru pe o fereastră deasupra lui și în spate, și trase rapid. Carison văzu totul. Nu avu timp să strige un avertisment, chiar dacă Joyce ar fi putut să-l audă. Urmară o detunătură și un fulger de foc din acea țeavă, și sergentul se întinse cu fața în jos în praf.

Una dintre mitralierele de calibru 0,50 începu să facă prompt

găuri în zid, în jurul ferestrei pe care apăruse arma. Și sergentul Jim Telscher, ignorând focul puternic, alergă la Joyce, îl prinse de cămașă și vestă și, fără să se oprească nici o clipă, începu să-l tragă înapoi la coloană.

Joyce era palid și avea ochii dați peste cap. Fusese lovit în partea de sus a spatelui, unde noua vestă kevlar antiglonț a rangerilor nu avea placă protectoare. Cartușul îi trecuse prin inimă și ieșise prin piept, oprindu-se în partea din față a vestei, care avea placă protectoare. Îl urcară în partea din spate a Humvee-ului lui Gay, unde un sanitar Delta se ocupă imediat de el, ținând un tub IV sus cu o mână și spunând disperat:

— Trebuie să-l ducem înapoi rapid! Trebuie să-l ducem înapoi rapid, altfel moare!

Convoiul porni din nou, cotind la stânga, spre est, și apoi din nou la stânga, așa că acum mergeau iar spre nord. Înaintau pe un drum aflat la vest de locul prăbușirii. Trebuiau doar să mai depășească două cvartale spre nord și să cotească la dreapta. Dar se trăgea intens. În Humvee-ul din față, locotenent-colonelul McKnight era rănit. Niște schije îl loviseră în partea superioară a brațului drept și în partea stângă a gâtului. În partea din spate a convoiului, sergentul Lorenzo Ruiz, micul boxer dur din El Paso, care preluase mitraliera calibru 0,50 a soldatului Clay Othic, după ce acesta fusese rănit în braț, se încovoie și căzu moale în brațele oamenilor din Humvee.

— A fost lovit! A fost lovit! strigă șoferul care conducea nebunește în coloană.

În turela goală, carabina de calibru 0,50 se învârtea singură.

— Treci în turelă! strigă unul dintre sergenți. Începeți să trageți rapid!

Din cauza îngrămădelii, nimeni nu putea urca în turelă. Specialistul Dave Ritchie nu putea să coboare în turelă pentru că trupul lui Ruiz îi bloca drumul, așa că rămase agățat de ea din exterior, rotind mitraliera și trăgând, încercând să nu fie aruncat în stradă.

Cei dinăuntru îl traseră pe Ruiz în jos, pentru ca Ritchie să poată intra în spatele armei. Sergentul de stat-major John Burns rupse vesta și cămașa rănitului.

— Sunt lovit! Sunt lovit! icni Ruiz și apoi începu să tușească cu sânge.

Burns găsi rana de intrare sub brațul drept al lui Ruiz, dar nu reuși să localizeze gaura de ieșire. Îl proptiră de o stație radio și un sanitar Delta trecu la treabă. Ruiz era în stare de șoc. Și el, ca

mulți alții dintre cei aflați în vehicul, își scosese placa ceramică din vestă.

În turela unui alt Humvee, în spatele unui Mark-19, un lansator de grenadă-mitralieră, caporalul Jim Cavaco arunca proiectile de 40 mm unul după celălalt în ferestrele unei clădiri din care se trăgea în ei. Era greu să tragă precis cu o grenadă Mark 19, dar Cavaco trimitea grenadele perfect, în ferestrele de la etajul doi. Bang!... Bang!... Bang!

— Daaa! Termină-i, Vaco! strigă Spalding din al doilea camion, apoi îl văzu pe prietenul lui prăbușindu-se în față.

Cavaco fusese lovit de un cartuș în partea din spate a capului și murise instantaneu. Convoiul se opri din nou, iar Spalding sări jos, ca să ajute la scoaterea lui din turelă. Îl cărară în spate, la camionul lui Spalding și îl urcară înăuntru. Ateriză pe picioarele unui ranger rănit, care urlă de durere.

Volumul de focuri de armă era îngrozitor, și totuși somalezii păreau să țâșnească pe stradă din toate părțile. În Humvee-ul din față, Schilling îi privea uimit. „De ce dracu’ aleargă pe străzi, când pe aici zboară atâta plumb?” Cei care apăreau, de obicei, trăgeau în ei. Schilling descoperi că, aruncând grenade pe alei, îi împiedica pe trăgători să-și mai scoată armele. Încerca să economisească muniție, trăgând numai în somalezii care erau aproape. Când își termină muniția, un ranger rănit din spate îi întinse încărcătoarele din buzunarele lui.

18

În stația radio se auzi o întrebare plină de speranță din partea comandamentului, care nu părea să înțeleagă cât de disperată devenise situația convoiului.

— Uniform Six Four, *i-ați luat, pe toii cei de la locul prăbușirii, terminat?*

— *Nu am ajuns încă la ei*, răspunse McKnight. *S-a tras mult în noi în timp ce plecam din zonă. Desul de mulți răniți, inclusiv eu, terminat.*

— *Recepționat. Vrem să încercați să ajungeți la locul primei prăbușiri și să consolidați poziția. După ce îi veți scoate pe toți de acolo, vom merge la al doilea elicopter prăbușit și vom încerca o extragere, terminat.*

Bineînțeles că nici nu se putea pune problema să facă așa

ceva, dar McKnight nu cedă.

Am înțeles. Puteți să-mi spuneți... Avem nevoie de o direcție, din locul în care ne aflăm, terminat.

La început nu primi nici un răspuns. Rețeaua radio era plină de apeluri legate de prăbușirea lui Durant. Când reuși din nou să ia legătura cu comandamentul, lui McKnight i se ceru să raporteze numărul rangerilor din Chalk Four al lui Eversmann, pe care-i luase în convoi. El ignoră cererea.

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Uniform Six Four. *Unde mă aflu, față de locul primei prăbușiri? Cât de departe?*

— *Așteaptă. Vă vedem bine acum... Danny, ești încă pe drumul principal (drum pavat)?*

— *Sunt pe drumul de retragere. Mă îndrept spre Național Street.*

Se pare că Harrell înțelese greșit. El îi dădu instrucțiuni lui McKnight ca și cum s-ar fi aflat încă pe Hawlwadig Road, în fața clădirii-țintă.

— *Cotește spre est. Depășești trei cvartale spre est și două spre nord. Se vede fum, terminat.*

— *Înțeles. Din locația mea, depășesc spre est alte trei cvartale și apoi spre nord, terminat.*

— *Recepționat, asta este de pe drumul pavat pe care se află hotelul „Olimpic”, terminat.*

Dar McKnight era deja la trei cvartale est de acel drum.

— *Sunt pe drumul pavat de la est de hotelul „Olimpic”. Trebuie să întorc pe el și s-o iau spre nord?*

— *Negativ. Ei sunt la o distanță de trei cvartale est, un cvartal nord de clădirea unu (clădirea-țintă), terminat.*

19

În penultimul Humvee din convoi, unde Ruiz se lupta să rămână în viață, sergentul Burns nu reușea să ia legătura cu McKnight prin radio, așa că o luă pe jos spre el. Se temea că, dacă nu-l ducea imediat pe Ruiz la bază, acesta avea să moară. Tocmai era să ajungă în față, când un băiat din Delta îl prinse de braț.

— Ești rănit, îi spuse acesta.

— Nu-i adevărat.

Burns nu simțise nimic. Omul din Delta băgă mâna în vesta lui

Burns, în spatele umărului drept, și sergentul simți un junghi violent de durere.

— Ai probleme cu respirația?

— Nu.

— Ceva dureri în piept?

— Mă simt bine, spuse Burns. Nici nu știam că am fost lovit.

— Ai grijă.

Burns ajunse la McKnight, care era și el plin de sânge, și vorbea la stație. Așa că Burns îi spuse sergentului Bob Gallagher despre Ruiz. Burns credea că trebuiau să lase un Humvee sau două să se întoarcă rapid la bază cu Ruiz, la fel cum făcuseră mai devreme cu Blackburn. Dar Gallagher știa că nu-și putea permite să mai piardă alte vehicule și forță de foc. Aproximativ o sută de oameni îi așteptau încă în jurul locului primei prăbușiri, și apoi mai era și locul unde căzuse al doilea elicopter... Gallagher se muștra deja singur că trimisese trei mașini înapoi cu Blackburn. Știa că asta însemna o sentință la moarte pentru Ruiz, dar îi spuse lui Burns că nu pleca nimeni.

— Trebuie să ajungem la locul prăbușirii primului elicopter și să consolidăm poziția.

Burns porni dezgustat înapoi spre vehiculul lui. Mai avea câțiva pași, când convoiul porni din nou. Sări în partea din spate a unui Humvee. Era deja plin. Din grămadă de rangeri se azeau gemete. Lângă el, Joyce părea mort, deși un sanitar se străduia încă să-l ajute. Sergentul Galentine striga:

— Mi-au smuls degetul! M-au împușcat în deget!

Burns își dorea deja să nu se fi aflat în acel Humvee.

Continuă să înainteze spre nord, depășind vreo nouă cvartale, până la Armed Forces Street, unul dintre principalele drumuri asfaltate din Mogadiscio. Trecuseră de locul prăbușirii, aflat la numai un cvartal vest, fără să oprească. Elicopterele le spusese să cotească la dreapta, dar aleile păreau prea înguste. Dacă se împotmoleau acolo cu camioanele, probabil că ar fi fost uciși cu toții. Așa că merseseră mai departe. Unii oameni din convoi văzuseră Black Hawk-ul căzut la numai un cvartal de ei. Când trecuseră pe lângă el, dar lor nu le spusese nimeni că acela era obiectivul lor. Mulți dintre cei din vehicule încă credeau că se îndreptau spre bază. Când se apropiară de Armed Forces Street, opriră din nou.

McKnight părea năucit și copleșit. Sângera la braț și gât și nu era la fel de hotărât ca de obicei. Schilling murmură pentru sine:

— O să ne tot învârtim în cerc până or să ne ucidă pe toți.

Hotărî să facă el ceva, căci McKnight părea depășit. Folosind frecvența pe care știa că o foloseau piloții de pe elicoptere ca să comunice între ei, trecu peste Black Hawk-ul C-2 și contactă elicopterele de observare care zburau pe orbite, la înălțimea Comunicațiile de coordonare între aer și sol erau specialitatea lui Schilling. Le ceru să-l îndrepte spre țintă. Elicopterele erau dornice să-l ajute. Îi spuseră să cotească spre vest, pe Armed Forces Street, și apoi să o ia din nou la stânga. McKnight îi dădu permisiunea lui Schilling să o facă și convoiul porni din nou.

Cotiră la stânga pe Armed Forces Street și înaintară printre împușcături pe o distanță de șapte cvartale, înainte ca Schilling să vadă în față rămășițele fumegânde ale camionului de cinci tone care luase foc în fața clădirii-țintă. Făcuseră un cerc complet. Schilling nu le spusese piloților de pe elicopterele de observare la *care* elicopter prăbușit voia să ajungă. Piloții vedeau cât de disperată era situația în jurul locului prăbușirii lui Durant, unde bande de somalezi începuseră să încercuiască Black Hawk-ul neprotejat, și direcționaseră convoiul acolo. Schilling realizează acest lucru abia când văzu din nou casa-țintă și hotelul „Olimpic”.

— Ne îndreptăm spre locul unde a căzut al doilea elicopter, domnule, îi spuse el lui McKnight.

Locotenent-colonelul știa ce ordine avea și repetă că trebuiau să înainteze spre locul *primei* prăbușiri.

Pe rețeaua de comandă, plimbările lor se transformaseră într-o comedie neagră. Problemele erau acum complicate de faptul că fusese trimis un al doilea convoi de la bază, care să încerce o salvare la locul prăbușirii lui Durant.

— *Danny, cred că ai mers prea mult spre vest, ca să te uiți la al doilea elicopter căzut. Ai trecut de primul cu patru cvartale spre vest și cinci cvartale spre sud, terminat.*

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Uniform Six Four (McKnight). *Dați-mi un viraj corect acum! Viraj corect!*

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four... *trebuie să mergi patru cvartale la sud, cotește spre est. Un fum verde marchează locul la sud. Mergi tot timpul spre sud.*

O voce se auzi pe frecvența de comandă, cerând ordine.

— *Nu mai dați indicații... Cred că vorbiți cu alt convoi!*

— *Aici* Uniform Six Four, *m-ați adus înapoi în fața hotelului "Olimpic".*

— ... *Uniform Six Four. Aici Romeo Six Four. Trebuie să cotești*

la est.

— Așa că întreg convoiul făcu o întoarcere în U. Tocmai depășiseră o ambuscadă periculoasă în fața casei-țintă, iar acum întorceau, ca să treacă din nou prin ea. Oamenii din vehicule nu mai înțelegeau nimic. Era o nebulă!

Lucrurile se deterioraseră atât de rău, încât în elicopterul C-2 Harrell se gândea să elibereze prizonierii, prada lor, scopul inițial al misiunii și al aceluia carnagiu. Dădu instrucțiuni unităților Delta care mergeau pe jos să se îndrepte spre locul primei prăbușiri.

— *Imediat ce luați legătura cu elementul Uniform, aruncați toată încărcătura prețioasă și duceți toate forțele la locul unde a căzut al doilea elicopter.*

Vocile din diverse elicoptere, care încercau să-l dirijeze pe bietul McKnight, erau marcate de frustrarea întoarcerilor și cotiturilor lui inutile.

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four. *Următoarea la dreapta. Prima la dreapta! Pe alee! Pe alee!*

— *Tocmai au ratat curba.*

— *la-o pe următoarea la dreapta, Uniform.*

— *Fii atent, vor intra sub foc puternic.*

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four.

— *Oprește, la naiba! Oprește!*

— *La dreapta! La dreapta! Se trage în voi! Grăbiți-vă!*

În acea confuzie teribilă, vedeau tot felul de lucruri ciudate. Trecură pe lângă o femeie care căra două plase cu cumpărături și mergea calmă prin acel vacarm. Când convoiul se apropie, își băgă degetele în urechi și continuă să meargă. Câteva minute mai târziu, deplasându-se în direcție opusă, văzură aceeași femeie cu degetele în urechi și plasele atârându-i pe brațe.

Orașul îi nimicea, cvartal cu cvartal. Nici un loc nu era sigur, aerul era plin de bucăți de metal zburătoare. Auzeau zgomotul îngrozitor scos de gloanțele care se înfigeau în carne, auzeau strigătele și vedeau intestinele oamenilor împrăștiindu-se pe jos, paloarea cenușie care apărea pe fețele prietenilor lor, și cei mai buni dintre ei încercau să-și înfrângă disperarea. Ei erau luptătorii de elită ai Americii și aveau să moară acolo, copleșiți numeric, în acel malaxor infernal.

Schilling era uluit și se simțea oarecum vinovat. Și el condusesese convoiul pe un drum greșit, pentru o vreme. Murmura continuu, pentru sine:

— O să ne învârtim în cerc până o să murim cu toții, la dracu'!

Specialistul Spalding era tot în spatele ușii pasagerului, în primul camion, cu arma scoasă pe fereastră, răsucit pe scaun, așa încât să poată să țintească, când văzu tresărind o fulgerare de lumină lângă el. Arăta ca și cum o rază laser ar fi trecut prin ușă și s-ar fi oprit pe piciorul lui drept. Un glonț trecuse prin oțelul ușii și prin geam, care era lăsat în jos, și se înfipsese, împreună cu fragmente de sticlă și oțel, pe o porțiune ce începea de deasupra genunchiului, până la șold. Fusesse înjunghiat de o rază de lumină care trecuse prin ușă!

— Ce este, ești rănit? strigă Maddox.

— Da!

Apoi o altă rază laser trecu prin ușă, de data asta în piciorul stâng. Spalding simți acum o smucitură, dar nu și durere. Se aplecă să-și strângă coapsa dreaptă, și sângele îi țâșni printre degete. Era șocat și uimit. Cum putea să rănească lumina? Nu simțea nici o durere. Nu voia să se uite.

Atunci, Maddox strigă:

— Nu mai văd! Nu mai văd!

Casca șoferului era strâmbă și ochelarii îi zburaseră în dreptul tâmpelor.

— Pune-ți ochelarii, tâmpitule! zise Spalding.

Dar Maddox fusese rănit în ceafa. Glonțul îi lovise casca, ceea ce îi salvase viața, dar forța loviturii îl orbise temporar. Camionul mergea fără șofer acum, și Spalding, cu amândouă picioarele rănite, nu se putea mișca pentru a prinde volanul.

Era imposibil să oprească în mijlocul schimbului de focuri, așa că tot ce putea face era să-i dea indicații lui Maddox, care era în continuare cu mâinile pe volan.

— Stânga! Virează stânga! Acum! Acum!

— Accelerează!

— Încetinește!

Camionul răcăia pereții clădirilor. Trecu peste un somalez în cârje.

— Ce a fost asta? întrebă Maddox.

— Nici o problemă. Tocmai am călcat pe cineva.

Și izbucniră în râs. Nu simțeau nici un fel de milă și trecuseră pragul fricii. Râdeau amândoi, și Maddox opri camionul.

Unul dintre băieții din Delta, sergentul Mike Foreman, sări din partea din spate a camionului, alergă la cabină și deschise

portiera de pe partea șoferului.

— Dumnezeu! zise el, văzând cabina plină de sânge.

Maddox se trase lângă Spalding, care era acum preocupat de rănilor lui. În genunchiul stâng avea o gaură perfect rotundă, dar nu exista nici o rană de ieșire. Glonțul se fragmentase la impactul cu ușa și sticla, și numai cămașa lui îi penetrase genunchiul. Se turtise la contactul cu rotula și alunecase prin piele, pe partea laterală a încheieturii. Restul glonțului perforase gamba, care sângera. Spalding își urcă amândouă picioarele pe bord și apăsă un bandaj pe ele. Scoase pușca peste marginea ferestrei, schimbă încărcătorul și, în timp ce Foreman pornea din nou camionul, reîncepu să tragă. Trăgea în tot ce mișca.

Ca să facă loc celor răniți mai grav din partea din spate a Humvee-ului în care se afla, soldatul Clay Othic, cel care fusese rănit la braț la începutul luptei, sări jos și alergă la al doilea camion. Unul dintre oamenii de acolo întinse o mână ca să-l ajute să urce, dar Othic nu putea prinde nimic cu brațul lui rănit. După câteva încercări eșuate, alergă spre cabină, și specialistul Aaron Hand coborî ca să-l lase să se îngrămădească între el și șofer, soldatul Richard Kowalewski, un puști slăbănog și tăcut din Texas, căruia îi spuneau „Alfabet”, pentru că nu voiau să-i pronunțe numele.

Tânărul era nou în unitate și foarte tăcut. La câteva minute după ce Othic se urcă lângă el, Kowalewski fu lovit în umăr de un glonț care-l lipi de spătarul scaunului. Își verifică rapid rana și se îndreptă din nou în spatele volanului.

— Vrei să conduc eu, Alfabet? întrebă Othic.

— Nu, sunt bine.

Othic se chinuia în spațiul îngust să apese un bandaj pe rana sângerândă de pe umărul șoferului, când fură loviți de o grenadă RPG. Aceasta veni din stânga, tăie brațul stâng al lui Kowalewski și îi intră în piept. Nu explodează. Racheta de jumătate de metru lungime se înfipse în pieptul lui Kowalewski, cu coada ieșind pe partea stângă, pe sub brațul lipsă, și cu vârful îndreptat spre partea dreaptă. Omul era inconștient, dar încă în viață.

Camionul, rămas fără șofer, se izbi de cel din față, cel în care se aflau prizonierii, cu Foreman, Maddox și Spalding în cabină. Impactul îl aruncă pe Spalding în portieră și apoi camionul lui se frecă de un zid.

Othic își pierduse cunoștința. Se trezi când specialistul Hand îl zgâlțâia, strigându-i să coboare.

— A luat foc! urla Hand.

Cabina era plină de fum, și Othic vedea coada rachetei strălucind în interiorul lui Alfabet. Grenada înfiptă în pieptul lui nu explodase; dar ceva o aprinsese. Probabil că o grenadă de panică prinsă pe versta lui Kowalewski. Hand sări pe portiera lui. Othic întinse mâna și îl trase pe Kowalewski, dar hainele pline de sânge ale șoferului se desprinseseră de pe pieptul lui străpuns. Othic coborî, împleticindu-se, în stradă și observă că atât casca lui, cât și a lui Hand le zburaseră de pe cap. Carabina acestuia era sfărâmată. Începură să se miște năucii. Moartea. Trecuse destul de aproape ca să-l ucidă pe Kowalewski și să le arunce în sus căștile, dar ei rămăseseră practic neatinși. Hand nu mai putea să audă cu urechea stângă, dar asta era tot. Cei doi își găsiră căștile pe stradă, mai departe – evident, zburaseră pe geam.

Hand găsi și partea inferioară a brațului lui Kowalewski. O ridică, alergă înapoi la Humvee-ul unde băieții din Delta îl așezaseră pe Kowalewski și o puse în buzunarul de la pantaloni ai omului rănit mortal.

Încă năucit, Othic se cățăra într-un Humvee. Când porniră din nou, începu să strângă de pe podea, cu mâna stângă bună, cartușele pe care băieții le aruncaseră din arme, când acestea se blocaseră, și le întinse celor care continuau să tragă.

Multe dintre vehicule rămăneau fără muniție. Trăseseră mii de cartușe. Trei dintre cei douăzeci și patru de prizonieri somalezi erau morți și unul era rănit. Părțile din spate ale camioanelor și Humvee-urilor erau stropite de sânge. Pe podele și pe pereții interiori atârnavă viscere împrăștiate.

Când grenada RPG îl lovide pe Kowalewski în cabina primului camion, îi forțase pe toți cei din spate să se oprească. Din cauza zgomotului și confuziei, nimeni din Humvee-ul conducător al lui McKnight nu observă, așa că ei înaintară mai departe pe Armed Forces Street, acum cu aproape treizeci de kilometri pe oră. Elicopterele de observare strigau să cotească la dreapta (convoiul trecuse pe lângă locul prăbușirii a doua oară, de data aceasta la distanță de un cvartal est de el, căutând în zadar o stradă suficient de largă ca să poată coti la stânga). Când ajunseră pe Armed Forces Street, Schilling constată cu surprindere că acesta era goală. Cotiră la dreapta și apoi înaintară vreo patruzeci de metri, având de gând să cotească din nou la dreapta, când Schilling văzu pe geamul din dreapta un somalez ieșind dintr-o alee și îndreptând un tub RPG spre ei.

— RPG! RPG! strigă el.

Mitraliera mare din turela Humvee-ului rămase tăcută. Schilling întoarse capul ca să vadă de ce nu trăgea soldatul Pringler și îl văzu pe acesta aplecat în spate, ca să ia o lădiță cu muniții. Pringler ridică mâinile ca să-și acopere capul.

— Dă-i drumul! îi strigă Schilling șoferului, soldatul Joe Harosky.

Dar, în loc să iasă în viteză din intersecție, Harosky coti și porni direct spre omul cu tubul RPG. Toate acestea se întâmplară în numai câteva secunde. Grenada porni. Schilling văzu coada de fum și auzi. Vâjâitul ei caracteristic. Grenada se îndrepta spre ei. Schilling îngheță. Nici măcar nu ridică arma. Grenada trecu exact pe lângă Humvee, la nivelul portierei.

— Înapoi! Înapoi! strigă el.

Schilling trase câteva gloanțe și Pringler reîncepu să tragă cu mitraliera de calibru 0,50, înainte să iasă de pe alee. Când întoarse capul, îngrijorat să nu lovească vehiculul din spatele lor, descoperi că erau singuri. Harosky intră cu spatele pe Armed Forces Street, unde întoarse și o luă spre vest. Zăriră restul convoiului acolo unde-l lăsaseră, cu fața spre nord, chiar înainte de drumul principal.

În clipa aceea, McKnight, care tăcuse de la acea întoarcere în U la hotelul „Olimpic”, păru să-și revină. Coborî din Humvee și discută cu sergentul Gallagher, lângă capota vehiculului. Gallagher era furios din cauza stării de confuzie generală. Dar, în timp ce îl înfrunta pe McKnight, fu lovit de un glonț care-l doborî la pământ. Căzu exact la picioarele lui Schilling. Din braț îi țâșnea sânge roșu, strălucitor. Schilling nu mai văzuse niciodată un sânge atât de roșu. Era evident că era arterial. Țâșnea în jeturi puternice. Apăsă cu degetele și scoase un bandaj din trusa medicală. Îl pansă pe Gallagher cât de bine putu, băgând tifon în rană și bandajând strâns. Reuși. Gallagher se întoarse la vehiculul lui, dar Schilling îi opri arma. Avea nevoie de muniție.

Se învârtteau acum de patruzeci și cinci de minute. McKnight era hotărât să termine. Aveau în convoi mai mulți răniți și morți decât erau la locul primei prăbușiri. Luă legătura cu Harrell.

— Romeo Six Four, *aici* Uniform Six Four. *Avem multe vehicule în imposibilitate de a se deplasa. Mulți răniți. Ar fi groaznic de greu să ajungem la locul prăbușirii elicopterului. Suntem blocați.*

Harrell insistă.

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four. *Danny. Trebuie să vă întoarceți la locul primei prăbușiri. Știu că ați cotit la stânga pe*

Armed Forces Street, care e situația voastră acum?

Dar McKnight și oamenii lui se săturaseră.

— *Aici Uniform Six Four. Am multe pierderi, vehiculele merg la jumătate din capacitate. Trebuie să scot răniții de aici cât mai rapid posibil.*

Nu erau acasă încă.

Începură să înainteze, fiecare îmbărbătat de vestea transmisă până în spate că, în sfârșit, se îndreptau spre bază. Poate că până la urmă unii dintre ei aveau să ajungă acolo în viață.

Găsiră Via Lenin, un drum cu patru benzi, cu o bandă pe centru care ducea direct la cercul de trafic K-4 și la baza lor. Spalding începu să nu-și mai simtă degetele. Pentru prima dată, se simți cuprins de panică. Se gândi că intrase în stare de șoc. Văzu un băiețel somalez, de cel mult cinci ani, cu o AK-47 în mâini, trăgând de la șold. Cineva îl împușcă pe băiat și picioarele lui zburară prin aer, ca și cum ar fi alunecat, și se întinse pe spate. Totul se întâmplă ca într-o secvență redată cu încetinitorul într-un film sau ca într-un vis. Șoferul din Delta, Foreman, era un trăgător de excepție. Avea arma într-o mână și cu cealaltă ținea volanul. Spalding îl văzu doborând trei somalezi, fără ca măcar să încetinească. Era impresionant.

— Hei, omule, hai să ne întoarcem, spuse el. Nu mă descurc prea bine.

— Te descurci grozav, spuse Foreman.

Humvee-ul lui John Gay, din SEAL, era acum în frunte. Era găurit de gloanțe, fumega și încetinea, mergând pe trei cauciucuri. În spate erau opt rangeri răniți și muribundul Joyce Wardin, cu picioarele pline de sânge, scoase pe capotă (mai fusese împușcat o dată în piciorul stâng).

— Scoate-mă de aici! gemea Wardin.

Somalezii plasaseră două bidoane mari de motorină pe drum, la un loc cu frânghii, mobilă și alte resturi, și le dăduseră foc. Temându-se că, dacă oprea mașina, aceasta nu avea să mai pornească iar, trecură peste și prin mormanele arzânde, gata să se răstoarne, dar vehiculul lat și solid se reechilibra și continua să înainteze. Restul coloanei îl urma.

Era 5:40 p.m. Se băteau pe străzi de mai mult de o oră. Din cei aproximativ șaptezeci și cinci de oameni din convoi, soldați și prizonieri, aproape jumătate fuseseră loviți de gloanțe și schije. Opt erau morți sau aproape morți. Când se apropiată de cercul de trafic K-4, se pregătiră sufletește pentru o altă ambuscadă

periculoasă.

PARTEA A TREIA

COPLEȘIȚI

1

Foarte multe lucruri se întâmplau în același timp, și toate rele. Forța de Atac Ranger era de două ore într-o misiune care ar fi trebuit să dureze patruzeci de minute. Generalul Garrison și statul lui major din aerodromul JOC, care priveau și ascultau pe ecranele TV și stațiile radio, și comandanții, Harrell și Matthews, din elicopterul Black Hawk C-2, care se învârtea deasupra luptei, ajunseră la concluzia terifiantă că evenimentele scăpaseră de sub control.

Rangerii erau acum mult prea răspândiți. Locul prăbușirii lui Durant era în pericol imediat de a fi invadat de inamici. Majoritatea atacatorilor inițiali – cam o sută șaiszeci de băieți din Delta și rangeri – erau acum fie răniți, în convoiul de la sol ce înainta greoi, fie mergeau pe jos, între casa-șintă și locul prăbușirii primului elicopter. Făceau parte din cea mai mare putere militară de pe pământ, dar, până la aducerea unei forțe suplimentare, erau ținuiți la sol, luptând pentru viața lor pe străzile orașului, înconjurați de mii de somalezi furioși, bine înarmați. Forțele din Divizia 10 Montană, o companie întreagă de o sută cincizeci de oameni, sosiseră la baza forței de atac și se aruncaseră în efortul de a ajunge la locul prăbușirii lui Durant, dar și ei întâmpinau aceleași probleme ca celelalte vehicule, încercând să înainteze prin ambuscadele ucigătoare și barajele rutiere ce fuseseră ridicate în tot orașul.

Alte două companii ale Diviziei 10 Montană erau pe drum, iar forțele pakistaneze și malaieze ale ONU acceptaseră să-și arunce în luptă tancurile și transportoarele de personal blindate. Însă formarea acestui convoi de salvare putea să dureze ore întregi și în curând avea să se întunece.

Oamenii care luptau pe viață și pe moarte în oraș nu știau nimic despre tabloul general. Ei nu vedeau decât bătălia din ce în ce mai disperată din colțul lor și fiecare lupta cu credința că salvarea se afla la numai câteva minute depărtare.

Cu puțin timp înainte de prăbușirea elicopterului lui Durant, singura echipă de salvare aeropurtată coborâse pe coardă în locul în care se prăbușise primul Black Hawk, aflat la numai câteva blocuri distanță de clădirea-țintă. Ei veniseră cu elicopterul Black Hawk *Super Six Eight*. Sergentul tehnician al Forțelor Aeriene Tim Wilkinson stătea între cei doi șefi de echipaj din spate, când o tăbliță a fost trecută din om în om. Pe ea era scris cu litere negre mari: „61 doborât”. Asta însemna că acum era rândul lor.

Făceau exerciții de luni de zile, fiind un amestec de soldați din diverse unități și arme. Wilkinson era unul dintre cei doi parașutiști din Forțele Aeriene de la bord. Alături de ei, se aflau o echipă de cinci oameni din Delta și șapte rangeri.

Wilkinson și ceilalți băieți din Forțele Aeriene practicau salvările de urgență sub forma unui sport extrem. Sarcina lor primară era să salveze piloții doborâți și, cum nu se știa unde și când se prăbușea un elicopter, în mijlocul oceanului sau în vârful muntelui, într-o tundră înghețată sau în mijlocul unui oraș aglomerat, motto-ul unității lor „Oricând, oriunde” era un motiv de mândrie. Erau antrenați să escaladeze vârfuri montane, să cerceteze deșerturi și să se arunce din avioane la altitudini extrem de mari, dacă era necesar, uneori mult în spatele liniilor inamice, ca să-i găsească pe piloții răniți și pierduți, să-i îngrijească și să-i aducă acasă.

Atunci când văzu tăblița, Wilkinson deveni imediat dornic să afle mai multe informații. Unde se prăbușise *Six One*? Era în flăcări? Câți oameni erau la bord? Pentru el, în afară de pericol fizic (în acest caz, acela de a fi împușcat), salvările reprezentau o provocare mintală. Viața unor oameni depindea de cât de bine își calcula el pașii. Wilkinson căra doi saci mari, unul cu ustensile medicale și celălalt cu scule pentru tăierea unui elicopter și eliberarea oamenilor dinăuntru. Antrenamentul îl învățase cum să facă față stresului și cum să manevreze acele unelte. Restul era improvizație.

Specialistul Rob Phipps, „Phippster”, era cel mai tânăr dintre rangerii de la bord. Avea douăzeci și doi de ani. Pentru oamenii mai experimentați, lupta era o necesitate neplăcută, o parte a meseriei lor. Ei cântăriseră riscurile și le acceptaseră, din diverse motive. Pentru Phipps, gândul că intra în luptă era pur și simplu incitant. Pulsul i-o luase la goană și simțurile lui erau de două ori mai ascuțite. Singurul lucru cu care putea compara acea senzație era drogul. Abia dacă mai putea sta liniștit. Era înspăimântat,

excitat și nervos. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

Ajunseră deasupra Black Hawk-ului lui Wolcott la exact opt minute după ce acesta se prăbușise. Pilotul Dan Jollata se apropie dinspre nord, trase o rachetă de semnalizare și apoi se opri la zece metri deasupra străzii. Little Bird-ul care venise ca să-i salveze pe cei doi oameni din Delta răniți aterizase direct pe Freedom Road, dar Black Hawk-ul era prea mare ca să coboare la sol.

Jollata strigă:

— Un minut.

Oamenii începură să-și verifice armele, să le încarce și să transmită de la unul la altul informațiile oferite de șefii de echipaj și de cei de la uși, care puteau să vadă ce se întâmpla dedesubt. Din locul în care se afla, la mijloc, Wilkinson nu putea să vadă nimic. El primea informațiile de la șeful echipei lui, sergentul-major Scott Fales.

Apoi, Jollata spuse că era vremea, corzile fură împinse jos și oamenii începură să coboare. Când îi veni rândul, Wilkinson observă că sacii cu echipament, care ar fi trebuit aruncați primit jos, erau încă la bord. Așa că așteptă, împreună cu Fales, până când ceilalți eliberară corzile și apoi împinseră chiar ei sacii. Mai verificară o dată elicopterul, acum gol, și apoi săriră și ei.

Acea întârziere îi costă. În cele câteva secunde suplimentare în care ținut elicopterul pe loc, Jollata simți o grenadă RPG explodând în partea stângă a aparatului de zbor. Black Hawk-ul se zgâlțâi ca o barcă pe valuri. Jollata începu instinctiv să se înalțe și să se îndepărteze.

— *Mă retrag. Cred că am fost loviți*, transmise el prin radio.

Aparatele Little Bird din apropiere îi confirmară imediat acest lucru.

— *Ai fost lovit.*

— *În spatele motoarelor.*

— *Fii atent, scoate fum.*

— *Încă mai avem oameni pe frânghii!* strigă unul dintre șefii de echipaj.

Jollata auzea un șuierat la motorul elicei. Acesta fusese găurit în câteva locuri de schije ale exploziei. Elicopterul se legăna dintr-o parte în cealaltă. Instinctul și antrenamentul îi dictau să se îndepărteze rapid, dar Jollata coborî din nou Black Hawk-ul pentru câteva secunde, necesare ca Wilkinson și Fales să coboare până la capătul corzilor.

Agățat pe coardă, Wilkinson auzi explozia deasupra capului,

dar era atât de concentrat să coboare prin norul de praf maroniu, încât nu simți cum elicopterul se ridicase și coborâse, și nu află decât mult mai târziu cum calmul lui Jollata îi salvase viața.

— *Ar fi bine să aterizezi undeva repede*, fu sfătuit Jollata de unul dintre elicopterele de deasupra. *Ai o gaură mare în partea de sus.*

— *Toate sistemele sunt normale acum, doar un mic vâjâit în sistemul elicei. Cred că pot ajunge înapoi la aerodrom.*

— *Iese fum din partea de sus a elicei. Eu zic să cobori în portul nou. Aterizează acum.*

— *Lăsați-l pe Six Eight să hotărăască*, interveni Matthews, din Black Hawk-ul C-2. *Arată bine.*

După ce Wilkinson și Fales ajunseră la pământ, *Super Six Eight* traversă la mică altitudine orașul, lăsând în urmă o dâră de fum. Jollata se gândea cu îngrijorare la momentul aterizării. Era ca și cum ar fi manevrat un camion pe un strat de gheață. Black Hawk-ul putea supraviețui fără ulei pentru o vreme, dar pierderea sistemului de răcire însemna că motoarele aveau să ia foc. Căuta un loc deschis, în apropierea portului.

— *Văd câmpul. Toate sistemele - normale. Pierd presiunea transmisiei.*

Black Hawk-ul încăpățânat continuă să înainteze. Zburară pe lângă câmpul deschis și apoi trecură la distanță foarte mică peste gardul bazei aeroportului. Jollata mai avea de trecut de momentul aterizării. Știa că elicopterul nu putea să planeze, așa că își avertiză șefii de echipaj din spate să se țină bine, pentru o aterizare dură. Chemă prin radio echipele de urgență de la sol și apoi izbi elicopterul de pământ, la o viteză de șaiszeci de noduri. Îl așeză direct pe roți. Izbitura fu destul de puternică, dar Black Hawk-ul rămase în picioare și intact.

2

Wilkinson auzi pocnetul sec al gloanțelor trecând aproape de el, imediat ce ajunse în stradă. Era cald și în norul de praf nu putea să vadă nimic. Alergă lângă un zid de pe partea dreaptă a străzii și așteptă să se așeze praful.

Coborâseră pe Freedom Road, un drum larg și murdar, imediat la est de elicopterul căzut, deși Wilkinson nu putea încă să-l vadă. Strada largă, pe direcția nord-sud, era intersectată de alei

înguste, care mergeau de la est la vest. Știa că *Super Six One* era pe una dintre acestea. Erau case de unul sau două etaje, din piatră cenușie, acoperite cu tablă, majoritatea construite în jurul unor curți interioare mici. Unele dintre zidurile exterioare erau din mortar moale și fuseseră vopsite, deși toate erau pătate de nisipul portocaliu de pe străzi. Majoritatea zidurilor erau inegale. Chiar și cele făcute din cărămizi erau atât de prost tencuite, încât păreau grămezi stivuite în grabă. Erau copaci mici în interiorul curților și unii chiar și pe stradă.

Văzu o parte din echipa lui pe partea cealaltă a drumului, pe o alee îngustă. Sacii de echipament și corzile de coborâre erau încă în mijlocul lui Freedom Road. Alături, era o bucată lungă din elicea zdrobită a lui *Super Six One*. La impact, bucăți din elice fuseseră aruncate la mare depărtare. Wilkinson traversă în fugă drumul, auzind în continuare pocnetele puternice ale gloanțelor în jurul lui, și ridică cei doi saci. Când coti pe o alee, văzu epava. Fu uimit de mărimea ei. Erau obișnuiți să vadă elicopterele Black Hawk în aer și pe pistele spațioase. Pe acea alee îngustă avea un aspect tragic, ca o balenă ucisă cu harponul, eșuată pe plajă. Lonjeronul de la coadă, în formă de T, era răsucit și încovoiat. Așa, pe o parte, elicopterul avea cam trei metri lungime. În partea din față, sub ușa carlingii, era un desen rudimentar al unui indian cu nas coroiat și cu o pană în cap, și cuvintele „Sitting Bull”. Wilkinson își aminti că pilotul lui *Six One* fusese „Bull” Briley.

Se întâmplaseră deja multe. Rangerii și oamenii din Delta din echipa de salvare, inclusiv primul grup din Chalk Two care alergase acolo de la clădirea-țintă, formaseră un perimetru mic, practic păzind aleea în fața și în spatele elicopterului doborât. Botul acestuia era îndreptat spre est. Pe stradă, erau câțiva somalezi morți. Oamenii, deseori femei și copii, fugiseră să-și ia armele.

Sergentul Fales era în partea din față a epavei, când simți o smucitură în piciorul stâng. Apoi veni durerea. Ca și cum un vâtrai încins îi fusese înfipt prin mușchiul gleznei. Fales, un bărbat solid și cu față mare, care luptase în Panama și în războiul din Golf, simți furie, odată cu durerea. Era acolo după luni, ani de antrenament pentru un astfel de moment, și, în mai puțin de trei minute după ce coborâse la sol, fusese împușcat. Cum să-și facă treaba, să conducă salvarea, cu o gaură mare și plină de sânge în picior?

Se retrase ținându-și din față elicopterului, cu o strâmbătură de

dezamăgire pe față. Wilkinson ajunse acolo când Fales era la coada elicopterului, sergentul Delta clasa întâi Bob Mabry ținându-l de braț.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Wilkinson.

— Am fost împușcat.

— Cum?

— Împușcat. Un șobolan nemernic m-a împușcat.

Fales și Mabry se ghemuiră în groapa pe care elicopterul prăbușit o crease în zidul sudic al aleii. Mabry îi tăie pantalonii și văzu că glonțul trecuse prin mușchiul gleznei și ieșise prin partea din față a piciorului. Se părea că oasele nu erau rupte. După cum arăta, ar fi trebuit să doară cumplit, dar, în afară de acea durere năprasnică din clipa în care fusese rănit, Fales nu mai simțea nimic. Anestezicul fricii și adrenalinei. Mabry îndesă țesuturile mușchiului înapoi în gaură, adăugă niște pansament și apoi aplică un bandaj elastic. Se târără amândoi înapoi în alee și se adăpostiră în spațiul mic din spatele corpului elicopterului, creat de lonjeronul încovoiat de la coadă.

Rănirea partenerului îl făcu pe Wilkinson să simtă cât de imperios era să se grăbească. Crezuse că va avea câteva minute la dispoziție, înainte să înceapă problemele. De obicei, dura zece sau douăzeci de minute, înainte ca un grup de somalezii să se adune în jurul unei acțiuni de pe stradă. Era clar că de data aceasta era altfel. Viteza era importantă. La începutul acțiunii, li se spusese că grupul principal al forței de asalt avea să se deplaseze de la casa-țintă, în vehicule, la locul prăbușirii, așa că se aștepta ca să apară în orice clipă. Ei trebuiau să preia morții și răniții din elicopter, să execute procedurile de prim-ajutor necesare și apoi să-i urce pe târgi, înainte de apariția convoiului. Iar, acum, îl pierduse pe comandantul echipei lui.

Wilkinson merse în fața elicopterului. Un lunetist Delta, sergentul clasa întâi James McMahon, care fusese în *Super Six One* când acesta se prăbușise, era deja pe elicopter și îl trăgea afară pe Bull Briley. Fața lui McMahon era tăiată rău și umflată, și devenise deja vineție. Briley era mort. În momentul impactului, ceva îi făcuse o tăietură adâncă în cap, intrând prin bărbie. Se putea ajunge relativ ușor la el, pentru că se afla pe scaunul drept, care era acum pe partea de sus. Wilkinson îl ajută pe McMahon să-l tragă pe Briley afară și apoi să coboare corpul pe pământ. McMahon urcă din nou în carlingă și îl examinează pe Elvis.

— E mort, îi zise el lui Wilkinson.

PJ-ul simți nevoia să vadă cu ochii lui. Îi spuse lui McMahon să

se ducă să-și trateze fața, după care urcă în elicopter.

Înăuntru era o liniște ireală. Nu fusese nici un foc și nici fum. Wilkinson fu surprins de cât de intact părea totul. Tot ce nu fusese legat de ceva căzuse pe partea stângă, care era acum la pământ. Se simțea un miros ușor de combustibil și lichide picurau din mai multe locuri. Trecu un deget printr-un astfel de fluid, după care îl mirosi și îl gustă. Nu era combustibil. Era probabil lichid hidraulic.

Observă toate acestea suspendat cu capul în jos pe ușa dreaptă a carlingii. Se aplecă și palpă gâtul lui Wolcott, în căutarea pulsului: era mort. Amândoi piloții suportaseră forța impactului, iar Wolcott, care era pe latura ce lovise pământul, cea mai mare parte a acestuia. Toată partea din față a elicopterului se încovoiasse peste el, de la talie în jos. Era încă pe scaunul lui, capul și pieptul erau intacte, dar restul corpului era strivit sub tabloul cu instrumente. Wilkinson încercă să bage mâna între tablou și picioarele pilotului, dar nu avu loc. Coborî apoi complet în carlingă și se târî în spatele scaunului pilotului, să vadă dacă putea să-l tragă în spate sau să-l încline, ca să-l poată trage pe Wolcott afară pe acolo, dar nici acea variantă nu părea să aibă șanse de reușită. Ieși afară și se lăsă pe burtă pe pământ. Săpă să vadă dacă avea vreo șansă să creeze o deschidere pe partea inferioară a epavei, prin care să poată fi extras corpul lui Elvis. Dar Black Hawk-ul greu se înfipsese adânc în sol. Aveau să aibă probleme mari ca să-l scoată de acolo.

3

Cu puțin timp înainte ca alți rangeri să coboare pe frânghii lângă elicopterul prăbușit, Abdiaziz Ali Aden țâșnise de sub Volkswagen-ul verde. Slăbuțul adolescent somalez, cu capul acoperit de un păr des și răvășit, văzuse elicopterul agățând acoperișul casei lui înainte să cadă pe alee. El își ajutase familia să ajungă într-un loc sigur, apoi se întorsese să protejeze casa de hoți, dar se trezise în mijlocul unei bătălii.

Îl văzu pe unul dintre americanii care coborâseră pe frânghie ridicând carabina M-16 a unui om pe care tocmai îl împușcase. Când soldatul porni spre el, Aden intră în panică. Sări de sub mașină și alergă înapoi în casa lui, trântind ușa în spate. Se îndreptă apoi spre magazia mică din față, care avea două

ferestre, una ce dădea spre alea unde era elicopterul, cealaltă cu vedere spre Freedom Road, unde coborau rangerii abia sosiți. Intersecția și alea era plină de soldați americani, iar împușcăturile erau puternice, constante și tot mai dese. Zidurile casei lui erau din piatră dură, așa că era într-un loc sigur și total închis.

Aden îi văzu pe americani intrând și ieșind grăbiți din elicopterul prăbușit. Scoaseră un pilot și îl cărară la coada aparatului de zbor.

Pilotul avea o tăietură adâncă și urâtă pe fața ireal de albă și era în mod clar mort. Doi dintre rangeri plasară o armă mare pe Fiat-ul de vizavi, ceea ce lui Aden i se păru amuzant. Transformaseră mașina micuță într-un gen de dispozitiv tehnic. Alt soldat se târî direct în groapa de gunoi. Familia lui Aden și vecinii lor aruncau gunoiul prin niște găuri sau șanțuri săpate în stradă, lângă casă. Când erau pline, îl ardeau. Soldatul acela se băgă singur în gunoi, așa încât numai capul și pușca ieșeau din resturi. Apoi începu să tragă, fără oprire.

4

Sergentul clasa întâi Al Lamb era recunoscător pentru acea groapă. Nu-i păsa ce era în ea. Se trăgea în ei din toate direcțiile și nu prea aveai unde să te ascunzi. Țevile carabinelor AK-47 ale somalezilor apăreau peste coama zidurilor. Lamb mersese la capătul aleii, lângă botul elicopterului, împreună cu un operator Delta, sergentul ranger Mark Belda și tânărul specialist Rob Phipps.

Phipps coborâse pe coardă pe stradă, împreună cu specialistul John Belman, și amândoi dăărmaseră imediat o ușă, ca să se ascundă. Năvăliseră peste o femeie cu turban și o rochie în pătrățele roșii, care avea un dinte lipsă în partea din față. Aceasta urlă. Phipps văzu cinci sau șase copii mici ascunzându-se sub un pat. Femeia căzu în genunchi și își ridică mâinile în sus, rugându-i prin cuvinte pe care nu le înțelegeau. Rangerii ieșiră cu spatele pe ușă și apoi alergară pe alea, unde văzuseră coada elicopterului. Lângă ea stătea în picioare sergentul McMahon, care strigă la ei, cu fața lui zgâriată și umflată:

— Douăsprezece! Douăsprezece!

Ceea ce însemna că aveau nevoie de mai multă protecție în

poziția de la ora douăsprezece.

Phipps își fixă postul de tragere lângă zidul de piatră alături de care căzuse elicopterul. La vreo șase metri în față, era o intersecție mică, unde aleea lor se întâlnea cu o altă alee nisipoasă. În cele două colțuri opuse erau pereți de piatră și, în spatele lor, pâlcuri de copaci. Exact lângă el era un cactus mare, care ieșea de sub elicopter până la jumătatea colțului. Cactusul și elicopterul îi protejau poziția de orice se afla în preajmă lui. Rămase departe de colț. Ca să nu ofere o țintă celor de pe cealaltă alee. La început, era singur acolo. Deveni nervos, așa că îl chemă pe sergentul Lamb prin stație și ceru ajutor. Sergentul de stat-major Steven Lycopolus se apropie și se ghemui pe partea opusă a aleii, chiar dincolo de gaura pe care Black Hawk-ul o crease în peretele sudic. Spatele lui era protejat de o grămadă de pietre și mortar căzute din zidul dărâmat. În principal, ei doi încercau să lichideze luptătorii somalezi din est, care trăgeau în mod constant în direcția aleii, și să-i împiedice să se apropie din acea direcție. Nu dură prea mult înainte ca unul să încerce asta. Un bărbat, într-o cămașă de bumbac albă, descheiată, cu pantaloni largi și sandale, apărui strecurându-se pe alee exact spre ei, cu o AK în mâini, mergând ghemuit, cu arma în față. Phipps îl împușcă și omul căzu într-o parte, pe alee. Apoi, un altul alergă ca să-i ia arma. Phipps îl împușcă. Apoi alergă altul. Phipps îl împușcă și pe acesta. Atunci, Lamb, Belda și specialistul Gregg Gould veniră să li se alăture lui Phipps și Lycopolus. Belda veni pe partea pe care se afla Phipps, Gould trecu pe partea lui Lycopolus, iar Lamb intră în gaură.

Rangerii din Chalk Two care sosiseră primii acolo apărau poziția de la ora șase. Se răspândiseră așa încât să ocupe toate cele patru colțuri din intersecția mare de la vest de elicopter. Cei cinci oameni din poziția de la ora douăsprezece se adăpostiseră cât de bine puteau, acoperind intersecția spre est. Lamb considera că, dacă și-ar fi deplasat oamenii în partea cealaltă a intersecției, ar fi stricat perimetrul și ar fi riscat să fie separați unii de ceilalți.

Se părea că majoritatea focurilor de armă trase împotriva lor veneau dinspre pâlcul de copaci aflați la douăzeci de metri depărtare, în spatele unui zid înalt, din colțul sud-estic al intersecției. Gloanțele mușcau din zid și pământ în jurul lui Phipps și acesta le auzea înfigându-se în metalul epavei.

Lycopolus și Gould erau cei mai apropiați de zid și, la ordinul lui Lamb, începură să arunce grenade peste el. Acestea

explodară pe rând, dar împușcăturile continuă. Așa că Belda aprinse copacii cu mitraliera SAW, în timp ce Phipps îi pasa grenade lui Lycopolus. Și acestea explodară, dar tot fără efect. Așa că Belda îi dădu și grenadele sale lui Lycopolus. Sergentul de stat-major o aruncă pe prima, care explodează, apoi pe a doua. De data aceasta, nu urmă nici o explozie. În schimb, câteva secunde mai târziu, aceeași grenadă zbură peste zid spre ei. Fie Lycopolus uitase să scoată cuiul de siguranță, fie grenada lui fusese un rateu, fie somalezii de dincolo de zid avuseseră și ei o grenadă americană.

Phipps se aruncă în față, în timp ce mai multe voci strigară:

— Grenadă!

Explozia supse parcă tot aerul din jurul lui. Simțea că luase foc și urechile îi țiuiau, iar gura îi era plină de un gust metalic amarui. După stingerea exploziei, simți arsuri groaznice în picioare și pe spate. Avea fața neagră și începuse să se umfle, iar ochii i se închideau. Când începu să-și revină, Phipps ridică încet capul și se uită peste umăr. Gould fusese rănit și el și sângera în dreptul feselor. Un somalez alergă pe drum și luă carabina AK de pe grămada de morți și răniți pe care-i împușcase rangerul mai devreme. Omul tocmai ochea, când unul dintre băieții din Delta din gaura din perete îl doborî cu o rafală rapidă. Capul omului se desfăcu în două.

Operatorul îi făcu semn lui Phipps, strigând:

— Vino aici! Vino!

Phipps încercă să se ridice, dar piciorul stâng cedă. Încercă din nou și căzu iar.

— Haide! strigă omul din Delta.

Phipps începu să se târască. Arsurile erau și mai dureroase acum, iar piciorul stâng nu-i funcționa normal. Când ajunsese suficient de aproape, omul din Delta îl prins de subsuori și îl trase înăuntru.

Phipps era speriat.

— Iisuse! Sunt rănit! Am fost împușcat!

— Ai dreptate, încercă să-l calmeze băiatul din Delta. Ai dreptate!

Îi rupse pantalonii și îl bandajă.

Vântul nu mai sufla în pânzele lui Phipps. Era scos din luptă.

La aproximativ un kilometru și jumătate sud-vest, piloții Mike Goffena și Jim Yacone se învârtteau îngrijorați pe deasupra elicopterului doborât al lui Durant. Oamenii din *Super Six Four* avuseseră noroc. Cea mai mare zonă din acea parte a orașului era formată din case de piatră, structuri tari, dar în locul în care se prăbușiseră Durant și copilotul lui, Ray Frank, erau doar colibe șubrede și acoperite cu tablă, nimic suficient de tare ca să răstoarne elicopterul. Aparatul de zbor fusese construit cu absorbante de șoc, pentru a rezista unui impact foarte puternic, atâta timp cât ateriza în poziție verticală, așa cum făcuse Black Hawk-ul.

Din alte puncte de vedere, nu fuseseră la fel de norocoși. Singura echipă CSAR coborâse deja pe frânghie la locul prăbușirii lui Wolcott. Nimeni nu anticipase că se vor prăbuși două elicoptere Durant, copilotul lui, Ray Frank, și echipajul lor trebuiau să fie salvați de forțele de la sol, ceea ce însemna că aveau în față o așteptare plină de riscuri. De sus, Goffena și Yacone vedeau deja somalezi răspândindu-se pe alei și cărări și îndreptându-se spre elicopterul căzut.

Fusese chemat în ajutor un pluton din QRF. Sub comanda colonelului Bill David, o sută cincizeci de soldați în camioane și o duzină de Humvee-uri se îndreptau spre Baza Rangers, pe o rută ocultoare, care îi ducea pe la periferia orașului. Nimeni nu știa exact cum să găsească locul unde căzuse elicopterul lui Durant. Pe ecranele de la JOC se vedea totul clar, dar imaginea nu le spunea exact unde se afla. Așa încât, în loc să aștepte sosirea QRF-ului, Garrison ordonă ca la bază să se formeze un alt convoi de urgență, cu forțele care se puteau aduna. Acesta avea să fie condus de rangerii și oamenii din Delta care-l evacuasera pe Blackburn, și lor urmau să li se alăture zeci de oameni din personalul auxiliar – armurieri, bucătari, oameni care se ocupau de muniție și specialiști în comunicații, inclusiv un controlor de trafic aerian din Forțele Aeriene – care se oferiseră voluntari să intre în luptă.

Când acest convoi de urgență plecă de la bază, piloții de deasupra elicopterului lui Durant estimară că ajutorul nu avea să ajungă suficient de repede pentru echipajul lui *Super Six Four*. Mai erau numai câteva minute înainte ca aceștia să fie asaltați de o mulțime de somalezi violenți și furioși.

Două aparate Little Bird și Black Hawk-ul lui Goffena, *Super Six Two*, încercau să țină mulțimea la distanță. În *Six Two*, pe lângă cei doi șefi de echipaj, mai erau trei băieți din Delta, lunetiștii sergent clasa întâi Randy Shughart, sergent-major Gary Gordon și sergent clasa întâi Brad Hallings. Cum somalezii se apropiau, operatorii Delta spuseră piloților că ei ar fi fost mai eficienți la sol. Totodată, puteau ține piept mulțimii până sosea ajutorul. Goffena ceru permisiunea să-i lase la sol.

— *Hei, așteptați, nici măcar nu știm dacă mai este cineva în viață acolo*, răspunse colonelul Matthews, comandantul aerian, care se afla împreună cu Harrell în elicopterul C-2.

Neavând nici un semn din partea echipajului prin stația radio, Goffena execută o trecere la mică înălțime și îl zări pe Durant stând în carlingă și împingând o bucată subțire de tablă care i se încovoiasă în jurul picioarelor. Deci, el era în viață. Yacone îl văzu pe Ray Frank mișcându-se, iar Goffena zbură suficient de aproape ca să recunoască expresia de frustrare de pe fața prietenului lui. Frank mai fusese implicat într-o zdrobire a elicei din coadă, identică, cu șapte ani înainte, într-o misiune de antrenament. Mai mulți oameni din elicopterul lui muriseră atunci. Își rupsese piciorul și își fracturase coloana vertebrală. Pentru Goffena, expresia de pe fața prietenului lui însemna: „Rahat, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă din nou asta!”, în partea din spate a aparatului de zbor se vedea, de asemenea, ceva mișcând, ceea ce însemna că fie Bill Cleveland, fie Tommy Field supraviețuiseră, poate chiar amândoi.

Goffena îi spuse lui Matthews că existau supraviețuitori. Colonelul îi transmise să aștepte.

Așa că Shughart, Gordon, Hallings și șefii de echipaj din *Super Six Two* făceau tot ce puteau din aer. Aveau o mulțime de ținte. Se părea că, mai ales, trăgătorii cu tuburi RPG fuseseră îmbătați de succes. Când Goffena coborî la mică înălțime, suflul de aer produs de elicele lui împinse efectiv mulțimea înapoi. La retragerea mulțimii, oamenii cu tuburi RPG, care păreau hotărâți să-și păstreze poziția, rămaseră expuși, devenind astfel ținte ușoare pentru lunetiști. Problema era că, după ce aceștia îi doborau, aveau să vină alții să le ia armele.

Goffena mai observă că, de fiecare dată când cobora la mică înălțime, se trăgea tot mai mult în el. El și Yacone aveau cum gloanțele se izbeau de pereții de metal ai elicopterului. Din când în când, vedeau în față câte un arc strălucitor, când gloanțele ricoșau din palele elicei și scânteile formau un arc luminos în față

carlingii. Goffena începu să zboare mai repede și să stea la sud de locul unde se prăbușise elicopterul, într-o zonă în care focul nu părea la fel de intens. Dar și asta era riscant. Recunoscu repede în sud un cartier numit „Villa Somalia”, despre care se știa că avea un număr mare de oameni ai lui Aidid.

Cerură ajutor imediat, prin stație.

— Alpha Five One (Matthews), *aici Super Six Two (Goffena), avem nevoie de mai mulți prieteni care să protejeze locul prăbușirii elicopterului numărul doi.*

Li se spuse în mod repetat că salvarea era iminentă.

Unul dintre piloții de pe Little Bird raportă:

— *Trebuie să aducem niște băieți de la sol aici. Altfel nu vom reuși să-i ținem la distanță. La bordul elicopterului nu au rămas destui oameni ca să o facă.*

— *Recepționat, așteptați, ne ocupăm de asta... OK. Aici este Aclam Six Four (Garrison), avem un element ranger mic care pleacă de aici într-un minut, îndreptându-se spre locul celei de a doua prăbușiri. Cineva trebuie să-i îndrume într-acolo.*

6

Dale Sizemore înnebunise ascultând schimburile de mesaje de pe rețeaua radio. Aceia erau frații lui, camarazi rangeri, țintuiți la pământ și asaltați de inamici. Auzea strigăte de durere și teamă. Aceasta era bătălia cea mare pentru care se pregătiseră toți acești ani, iar el stătea lângă stația radio, cu un blestemat de gips la braț!

Cu câteva zile înainte, Sizemore se lovise la cot, în hangar. Ofițerii din Forța de Atac îi provocaseră pe subofițeri la un meci de volei, dar, înainte de întrecere, subalternii îi prinseseră prin ambuscadă pe comandanții lor și îi legaseră de târgi cu cătușe și bandă adezivă. Apoi îi căraseră pe terenul de volei și turnaseră apă pe ei, umilindu-i în diverse moduri. Nu toți ofițerii acceptaseră asta liniștiți. Comandantul Rangers, căpitanul Steele, se luptase așa cum te așteptai de la un fost membru al echipei de fotbal din Georgia, și câțiva dintre ofițerii din Delta fuseseră chiar și mai greu de doborât. Sizemore fusese primul care-l lovise pe Harrell, locotenent-colonelul din Delta, și avusese impresia că se lovise de o stâncă. Sizemore era un puști musculos și solid, și făcuse lupte în școală, dar Harrell îl aruncase

pe ciment ca pe o cârpă. În cădere, se lovise zdravăn la cot, dar nu dăduse atenție, împreună cu alți cinci rangeri, reușise în cele din urmă să-l lege pe Harrell. A doua zi, într-un zbor cu elicopterul deasupra orașului, Sizemore se frecase din nou cu cotul de ceva și observase că acesta era sensibil și se umflase. Vineri, cu două zile înaintea raidului, se trezise cu cotul atât de umflat și cu dureri atât de mari, încât nu mai reușise să doarmă. Înghițise patru calmante și moțăise restul nopții în șezut. În zori, se dusese la spital la fosta Ambasadă a SUA, unde doctorii spusese că era destul de grav și îi făcuseră o incizie de zece centimetri ca să-i scoată apa din încheietură. Apoi îl cususeră, îi puseseră un gips și îi spusese că luni avea să zboare acasă, la Ft. Benning.

Sizemore fusese distrus. Rămăsese singur în patul de spital, uitându-se pe fereastră la dimineața strălucitoare africană, uimit de cât de mult avea să-i lipsească acel loc. Acea era adevărata lui zonă de luptă și o iubea. Camarazii rangeri erau familia lui.

Sizemore vorbise cu doctoral să-l lase să se întoarcă la hangar, să-și petreacă ultima zi alături de unitate, și tocmai își împacheta echipamentul la spital, pentru drumul cu elicopterul până la bază, când fură aduși doi oameni care tocmai fuseseră răniți într-un Humvee în oraș, de o mină controlată de la distanță. Erau un tip din Divizia 10 Montană, care se simțea destul de bine, și un translator somalez-american, care fusese rupt în două. De la talie în jos nu mai avea nimic.

Sizemore nu mai văzuse niciodată așa ceva. Unul dintre brațele omului era răsucit lângă targă, legănându-se, atașat de trunchi printr-o halcă de carne. Cine erau acei oameni? Ce-i făcea să creadă că puteau face așa ceva nepedepsiți?

Când se întorsese la hangar, băieții se pregăteau de misiune. Sizemore era negru de frustrare și dezamăgire. Toți spuneau că era posibil să fie o luptă încinsă. Dacă aveau dreptate? Venise până acolo ca să lipsească tocmai de la așa ceva? În locul lui, era trimis specialistul Stebbins, funcționarul companiei din camera de instruire. Stebbins! Lui Sizemore nu-i venea să creadă ce ghinion avea.

Chiar și sergentul Lorenzo Ruiz, boxerul, era neliniștit. De obicei, nimic nu reușea să-l deranjeze pe Lo.

— Am o presimțire urâtă, Dale, îi spuse acesta.

— Taci din gură, Lo, replică Sizemore. O să te întorci aici în câteva minute...

Dar acum, Ruiz era acolo, cu restul băieților, înfruntând un

adevărat iad – Sizemore nu știa, dar prietenul lui fusese deja rănit mortal. Se întrebă unde era acum Ruiz, cum se descurcau Goodale și Nelson. Era îngrijorat pentru Stebbins. Iisuse, Stebby era omul care le făcea cafeaua! El, poate cel mai bun trăgător cu o SAW din unitate, era în hangar, iar funcționarul companiei lupta în locul lui. Sizemore stătea lipit de stația radio, în fața JOC-ului, împreună cu alți băieți care fuseseră lăsați la bază pentru că pleaseră să aducă apă cu puțin timp înainte de misiune. Acest grup își parcase Humvee-urile într-un semicerc în fața porților deschise ale hangarului, gata de plecare, dacă era nevoie.

Ascultarea sunetelor oribile din stație avea un efect diferit asupra specialistului Steve Anderson. Îl speria. Anderson vrusese atât de mult să fie soldat, încât mințise la înrolare, ascunzând faptul că avea astm. Își purta inhalatorul cu el peste tot. În prima zi a antrenamentului de bază, fuseseră avertizați că orice fel de medicament era considerat marfa de contrabandă și cine era prins cu așa ceva era într-un rahat mare și mirositor. Anderson intrase în panică și își aruncase inhalatorul, iar apoi suferise un atac de astm atât de teribil, încât trei sau patru zile mai târziu fusese nevoit să mărturisească totul și fusese trimis la spital, în ziua următoare, sergentul îi spusese lui Sizemore și celorlalți din pluton că Anderson murise.

O lună mai târziu, la școala de parașutism, Sizemore zărise o fantomă înaltă și slăbănoagă, în serviciu de gardă. Se dusesse la el și se frecase la ochi, nevenindu-i să creadă. Anderson nu numai că supraviețuise atacului de astm, dar cineva din lanțul de comandă admirase hotărârea lui suficient de mult ca să-l lase să rămână în unitate și să-și păstreze inhalatorul.

Acum însă, pus în fața unei astfel de bătălii încrâncenate, Anderson era copleșit de panică. Toți vorbeau de două ori mai mult decât de obicei, ca și cum simțeau nevoia să țină legătura între ei, ca și cum stațiile. Radio erau o plasă care-i oprea să cadă. Anderson își simțea stomacul în gât și era acoperit de o sudoare rece. „Trebuie să mă duc și eu acolo?” Până la acea misiune, nimeni nu fusese rănit serios. De câte ori răsuna megafonul: „Pregătiți-vă!”, el își spunea întotdeauna: „Grozav, acțiune”. La fel ca toți ceilalți. Dar nu și acum.

Groaza apără în clipa în care convoiul de trei Humvee-uri al sergentului Struecker intră în viteză în bază, plin de urme de gloanțe, și doctorii ridicară corpul zdrobit al soldatului Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter în stradă. Specialistul Brad

Thomas coborî dintr-un Humvee, cu ochii roșii. Îl văzu pe Anderson și spuse icnit:

— Pilla e mort.

Thomas plângea și Anderson simți că voia să facă același lucru. Teama era palpabilă. Anderson era bucuros că era într-un loc sigur. Îi era rușine de sine, dar asta simțea.

Nu era singurul. La câteva clipe după ce-i descărcară pe Pilla și Blackburn, rangerii primiră ordin să se întoarcă. Un al doilea Black Hawk, cel al lui Durant, se prăbușise și era în pericol să fie invadat. Prin stația radio aflară că un alt camarad al lor, Casey Joyce, era mort și el. Mace și oamenii din SEAL care ajutaseră la aducerea lui Blackburn acasă își luaseră deja armele și erau pregătiți să se întoarcă. Anderson nu văzu nici o ezitare, la nici unul dintre ei. Dar rangerii mai tineri, toți, până la unul, păreau zdruncinați.

Lui Brad Thomas nu-i venea să creadă. Văzuse cum fusese ucis prietenul lui, Pilla. Și tot timpul cursei nebunești de întoarcere la bază crezuse că nu va reuși să rămână în viață. Când ajunsese, fusese străbătut de un val enorm de ușurare. Crezuse că misiunea se terminase. Lucrurile mergeau prost și restul băieților aveau să ajungă și ei în câteva minute.

Dar atunci se apropie Struecker și le spuse oamenilor să înceapă să-și încarce din nou armele. Se întorceau acolo. Lui Thomas nu-i venea să creadă.

Cum era posibil să se întoarcă acolo? Abia scăpaseră cu viață. Tot orașul acela blestemat încerca să-i ucidă!

Struecker își simțea și el inima grea. Se trăsese puternic în vehiculele lui. Partea din spate a Humvee-ului lui era plină de sângele și creierii lui Pilla. Oamenii lui începuseră să dea înapoi.

Mace, luptătorul din Delta, îl trase deoparte.

— Ascultă, sergent. Trebuie să-ți cureți mașina. Dacă nu o faci, toți băieții tăi vor fi și mai afectați.

Struecker se duse la echipa lui.

— Băieți, nu trebuie să faceți asta, dacă nu vreți. O fac singur, dacă e nevoie. Dar trebuie să curățăm Humvee-ul acum, pentru că ne întoarcem acolo imediat. Toți ceilalți, duceți-vă să vă luați niște muniție.

Apoi, Struecker îl întrebă pe mitraliorul armei de 0,50:

— Vrei să mă ajuți la curățat? Nu ești obligat să o faci.

Aduseră împreună niște găleți cu apă și, cu ajutorul bureților, spălară sângele și creierii de pe jos, apoi frecară interiorul mașinii.

Sizemore văzu toate acestea și se simțea nebun de mânie.

— Merg cu voi, băieți, spuse el.

— Nu poți, ești rănit, zise sergentul Raleigh Cash, care fusese la comanda echipei ce fusese după apă.

Sizemore nu comentă. Alergă înapoi în hangar, își puse pantalonii și o cămașă, și luă tot echipamentul pe care-l găsi. O vestă antiglonț care era cu trei numere mai mari și o cască ce i se învârtea în jurul capului. Își luă arma SAW și îndesă muniție în buzunare, după care se întoarse în fugă la convoi, cu cizmele descheiate și cămașa fluturând. Se urcă în Humvee-ul lui Cash, spunând:

— Merg și eu.

— Nu poți merge acolo cu gipsul acela pe braț.

— Atunci îl sept.

Sizemore alergă înapoi la hangar, găsi o pereche de foarfeci, cu care tăie cusăturile, și aruncă gipsul. Apoi își ocupă din nou locul din vehicul.

Cash clătină din cap.

Anderson admiră hotărârea lui Sizemore și se simți și mai rușinat de ezitățile lui. Își pusese echipamentul, așa cum i se ordonase, dar era îngrozit. Când veni momentul să se urce în vehicul, urmă din nou ordinul, uimit de propria lui pasivitate. Avea să se ducă în Mogadiscio și să-și riște viața, dar nu din pasiune, solidaritate sau patriotism, ci pentru că nu îndrăzneala să refuze.

Nu toată lumea era la fel de pasivă. Brad Thomas îl trase deoparte pe Struecker.

— Știi, omule, eu de fapt nu vreau să mă întorc acolo.

Sergentul se așteptase să se întâmple așa ceva și se temuse de asta.

Știa ce însemna întoarcerea în oraș. Era un coșmar. Cuvintele lui Thomas exprimau ceea ce simțeau toți. Cum putea să-i forțeze pe acei oameni să se întoarcă în luptă, mai ales după ce tocmai trecuseră printr-un adevărat iad, ca să ajungă la bază? Sergentul știa că toți oamenii erau cu ochii pe el. Se așteptau ca Struecker să explodeze.

În loc de asta, el îl trase într-o parte pe Thomas și îi vorbi cu calm, ca de la bărbat la bărbat. Din câte înțelegea Struecker, omul pur și simplu hotărâse că nu putea îndura mai mult. Thomas se căsătorise cu numai câteva luni înainte. Nu fusese niciodată genul care să se bată cu pumnul în piept. Era o decizie

perfect rațională. Nu voia șase întoarce acolo și să moară. Tot orașul trăgea în ei. Cât de departe puteau ajunge?

— Ascultă, spuse Struecker. Înțeleg ce simți. Și eu sunt căsătorit. Nu te considera un laș. Știu că ești speriat. Și eu sunt la fel. Nu am mai fost niciodată într-o astfel de situație. Dar trebuie să mergem. Asta e slujba noastră. Diferența dintre un erou și un laș nu constă în faptul dacă este speriat sau nu, ci în ceea ce face atunci când este speriat.

Lui Thomas se părea că nu-i plăcuse discursul. Se îndepărtă. Totuși, când erau gata de plecare, Struecker observă că omul urcase alături de toți ceilalți.

7

— Tu vei merge în față, ca să ne conduci, îi ordonă locotenentul Larry Moore lui Struecker. Vom lua cele trei camioane de cinci tone, cu cele două Humvee-uri ale tale în față și două ale mele la coadă. Locul prăbușirii este undeva în această zonă, zise el, arătând un loc între cercul de trafic K-4 și clădirea-țintă. Nu știm sigur. Vom trece pe acest canal, spuse, arătându-i frecvență aparatului lui de emisie-recepție, și avem sus un avion, iar pilotul ne va spune unde să mergem.

— OK, zise Struecker.

Unul dintre funcționarii companiei, sergentul Mark Warner, păși în față.

— Pot merge și eu, sergent?

— Ai armă și muniție?

— Da.

— Du-te și așează-te în spate!

Alți voluntari urcară în vehiculele din convoi. Specialistul Peter Squeglia, armurierul companiei, își puse echipamentul de luptă și urcă într-un camion. Se rănise la genunchi, jucând rugby pe nisip cu niște tipi din Noua Zeelandă, cu câteva zile înainte, și fusese consemnat în serviciu de gardă la hangar. Nu avea cum să folosească o durere la genunchi drept scuză ca să nu participe la așa ceva. Așa că acum stătea, cu carabina M-16 îndreptată spre geamul unui camion de cinci tone, întrebându-se în ce se băgase. Squeglia privea bătălia mai realist decât majoritatea camarazilor lui, deși el nu se apropiase niciodată de una. Fusese deranjat de fanfaronadele pe care le văzuse în ultimele

săptămâni. Îi avertizase pe prietenii lui:

— Aveți grijă, acum e vorba de ceva real. Unii dintre noi vor fi probabil uciși.

Iar ei răsuseră de el. Ei bine, acum cel puțin unul dintre ei fusese ucis – îi văzuse descărcând corpul lui Pilla – iar el era în mijlocul acțiunii. Simți cum camionul începea să se miște.

Când ieși pe poarta estică, Struecker așteaptă indicații din Black Hawk-ul C-2 de deasupra.

— *Trebuie să o iei la stânga, până la prima intersecție, și apoi din nou la stânga.*

Struecker cotea la stânga pe Tanzania Street, dar, când se apropie de intersecție, în jur izbucniră focuri de armă. Erau la mai puțin de optzeci de metri de poarta din spate a bazei.

Într-un Humvee din spatele celui al lui Struecker, sergentul Raleigh Cash strigă:

— Acțiune în stânga!

Mitraliorul lui din turelă se roti ca să înfrunte cinci somalezi înarmați, și Cash. Care era pe scaunul pasagerului, în față, auzi rafalele de armă și pârâitul gloanțelor care treceau aproape de ei. Cash fusese învățat că, dacă auzea acel pârâit, asta însemna că glonțul trecuse la mai puțin de un metru de capul lui. Dacă auzea un zăngănit, care semăna cu sunetul făcut atunci când lovești un stâlp metalic cu un băț, însemna că glonțul a trecut departe.

Într-un alt Humvee din spate, Steve Anderson auzi acele prime focuri de armă și își simți stomacul strângându-i-se. Apoi realizează că cea mai mare parte a împușcăturilor pe care le auzea erau trase de armele rangerilor. Orice somalez înarmat era întâmpinat cu un val de plumb american, de calibru 0,50, din cele trei Humvee-uri, armele SAW și toate carabinele M-16 îngrămădite în camioane.

Anderson încercă și el să tragă, dar arma i se blocă. Trase de pârghie, dar nu reuși să o deblocheze. Luă carabina M-16 a șoferului și o îndreptă spre partea din spate a vehiculului în mișcare. O clipă mai târziu, văzu un somalez cu o pușcă ce țâșnise pe o ușă, dar era mult prea târziu ca să mai tragă.

Vehiculele din față primeau cea mai mare parte a focului inamic: O grenadă RPG trecu peste capota Humvee-ului lui Struecker cu un scrâșnet de metal frecându-se pe metal și explodează într-un zid de piatră. Suflul exploziei ridică vehiculul lat pe două roți. Apoi, mitraliorul din turelă răspunse la focurile unor AK-47. Sergentul realizează că somalezii nu cunoșteau arta

ambuscadelor. Ideea era să lase vehiculele din față să treacă, să cuprindă întreaga coloană și apoi să deschidă focul. Camioanele neblindate din centru, pline cu bucătari, funcționari și alți voluntari, ar fi reprezentat o țintă mare și vulnerabilă. Deschizând focul asupra vehiculelor din față, americanii aveau șansa să riposteze înainte ca lucrurile să devină prea grave.

Struecker îi strigă șoferului să bage. Mașina în marșarier. Ceilalți trebuiau să priceapă singuri ce aveau de făcut. Se izbiră de Humvee-ul din spatele lor, iar apoi șoferul acestuia băgă și el în marșarier, lovindu-se de camionul care îl urma. În cele din urmă, înțeleseseră toți mesajul.

— *Trebuie să ne găsiți o altă rută!* spuse Struecker ochilor din cer.

— *Reveniți în locul din care ați plecat și cotiți la dreapta, în loc de stânga. Puteți ajunge și pe acolo.*

Struecker duse întreaga coloană înapoi la poartă și de acolo cotiră la dreapta. Drept în față, era acum un baraj rutier. Unul mare. Deși majoritatea oamenilor care trăgeau în ei erau evident amatori, printre ei se aflau și câteva minți cu experiență militară. Acest baraj rutier nu era spontan. Anticipaseră rutele pe care se putea deplasa un convoi ce pleca din Baza Ranger și formaseră o barieră din bolovani, scânduri, mobilă, carcase de automobile, bucăți de pavaj, sârmă și orice altceva le picase în mână. Deasupra acestora erau anvelope care ardeau, creând nori fumurii pe cerul ce se întuneca. Struecker simțea mirosul de cauciuc ars. Convoiul știa că *Super Six Four* era la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță, drept în față.

Durant avea să spună mai târziu că auzise sunetul unei mitraliere de calibru 0,50, care aproape sigur era cea de pe Humvee-ul lui Struecker. Pilotul crezuse că eliberarea era aproape. Dar convoiul nu reuși să se apropie mai mult. Dincolo de barajul rutier, între locul în care se aflau ei și Black Hawk-ul zdrobit al lui Durant, era un zid de beton ce înconjura ghetoul de colibe și cărări. Struecker știa că Humvee-urile lui puteau trece peste baraj, dar camioanele nu aveau cum să reușească asta. Și, chiar dacă o făceau, nu aveau cum să treacă prin zidul de beton.

— *Vedeți locul în care ard cauciucurile acelea? Acolo s-a prăbușit elicopterul. Treceți cu o sută de metri de ele.*

— *Trebuie să ne oferiți altă rută,* răspunse Struecker.

Nu există altă rută.

— *Atunci trebuie să găsiți una. Găsiți un mod ca să ajungem acolo.*

— *Singura rută rămasă ar fi să încercuiți tot orașul și să veniți din partea opusă.*

— Bine. Așa facem.

Struecker știa că fiecare minut conta. Durant și echipajul lui nu aveau să mai reziste mult. În timp ce convoiul întorcea pe loc, majoritatea oamenilor coborâra în stradă, ca să îl apere. Sergentul Cash, care stătea într-un genunchi, primi o izbitură în piept, care era gata să-l doboare. Își băgă mâna în cămașă, căutând sânge. Nu era. Glonțul se lovise și ricoșase din placa de pe piept, rupând bucăți din harnașamentul lui de luptă, care acum atârna în zdrențe.

Squeglia văzu un glonț lovind oglinda retrovizoare laterală a camionului, pe partea șoferului, și întinse carabina lui peste pieptul șoferului, ca să tragă câteva focuri. Sizemore trăgea în tot ce vedea, vărsându-și furia atât de mult reținută. Anderson stătea cu capul în jos, căutând ținte precise. Trase de câteva ori, dar nu credea că nimerise ceva.

Când porniră, în sfârșit, în direcția corectă, convoiul luă viteză pe un drum ce ocolea orașul prin sud-vest. Din vârful unui deal, reușiră să vadă locul în care se prăbușise Durant. Era jos, într-o vale mică. Dar nu se vedea nici un mod ușor de a ajunge acolo.

8

În Black Hawk-ul lor, Goffena și Yacone vedeau că amândouă convoaiele aveau probleme. Convoiul principal, al locotenent-colonelului McKnight, cotea înapoi spre cercul de trafic K-4, departe de ambele elicoptere prăbușite, iar convoiul de urgență, format din bucătari și voluntari, nu se apropia de acestea.

Cerură din nou să-i coboare la sol pe lunetiștii lor din Delta. Mai aveau numai doi acum. Sergentul Brad Hallings preluase unul dintre minitunurile lui *Super Six Two*, după ce unul dintre șefii de echipaj fusese rănit. De el aveau nevoie acolo.

Căpitanul Yacone se întoarse pe scaunul lui ca să discute situația cu cei doi operatori Delta.

— Situația se înrăutățește, băieți, le spuse Yacone, strigând ca să acopere sunetul motoarelor elicopterului și cel al armelor. Asupra celui de-al doilea convoi se trage intens și se pare că nu va reuși să ajungă la locul prăbușirii. Mike și cum mine am identificat un câmp la douăzeci și cinci - cincizeci de metri de

locul unde s-a prăbușit Durant. Sunt o mulțime de barăci și coșmelii între cele două puncte. Odată ajunși acolo, puteți să vă adăpostiți și să așteptați vehiculele sau să încercați să-i duceți pe răniți într-o zonă deschisă, unde să ne putem întoarce ca să vă luăm.

Shughart și Gordon făcură amândoi semn că erau gata să se ducă.

În elicopterul C-2, Harrell și Matthews cântăreau cu grijă acea decizie. Întreaga lor echipă de salvare aeriană era deja la sol, la locul primei prăbușiri. Convoiul de la Sol nu avea să ajungă suficient de repede la elicopterul lui Durant. Dar coborârea în zonă a lui Shughart și Gordon ar fi fost echivalentă cu trimiterea lor la moarte. Matthews opri pentru câteva clipe sonorul stației.

— Sunt oamenii tăi, îi spuse el lui Harrell. Sunt singurii doi care ne-au rămas. Ce vrei să facem?

— Ce opțiuni avem? Întrebă Harrell.

— Putem să-i coborâm acolo sau nu. Din câte văd eu, nimeni altcineva nu va ajunge în zonă.

— Coborâ-i, zise Harrell.

Atâta timp cât exista chiar și cea mai mică șansă, erau dispuși să își asume riscul.

În spatele uneia dintre colibe, era un luminiș mic. Era încercuit de un gard și acoperit cu gunoaie, dar putea fi folosit. Goffena execută o trecere la mică înălțime pe deasupra lui, ambalând motoarele aproape de sol, ca să arunce într-o parte gardul și să împrăștie resturile de pe jos. Nu reuși să curețe locul suficient ca să poată ateriza, așa încât coborî la un metru și jumătate înălțime, iar Shughart și Gordon săriră de acolo.

Shughart se încurcă pentru o clipă în cordonul de siguranță cu care era legat de elicopter și fu nevoit să-l taie. Gordon se opri o secundă, după care fugi să se adăpostească. Shughart rămase pe loc, făcând semne cu mâinile, indicând confuzie. Se dezorientaseră în momentul săriturii. Goffena coborî din nou elicopterul, se aplecă afară pe ușă și le arătă direcția. Unul dintre șefii de echipaj aruncă o grenadă fumigenă în direcția elicopterului prăbușit.

Cei doi operatori ridicară degetele mari în sus și porniră în aceea direcție.

La aproape doi kilometri nord-est, în poziția inițială de blocare a lui Chalk Two, lângă clădirea-țintă, războiul se mai domolise pentru sergentul Ed Yurek. După ce intrase în mica școală somaleză și îi convinsese pe învățătoare și copii să se culce la podea, Yurek fusese lăsat la conducerea celor rămași din echipa lui, după ce locotenentul DiTomasso și alți opt rangeri fugiseră ca să îi ajute pe cei de la locul primei prăbușiri. Yurek văzuse convoiul de la sol îndepărtându-se. Pe măsură ce lupta se muta la locul prăbușirii Black Hawk-ului, la trei blocuri distanță mai spre est, lucrurile se liniștiră atât de mult în colțul lui Yurek, încât acesta se sperie. Cum locotenentul și transmisionistul lui plecaseră, nu mai avea nici un contact cu rețeaua radio de comandă. Se temea că fusese uitat acolo.

Folosi stația personală ca să ia legătura cu DiTomasso.

— *Ce se întâmplă, domnule locotenent?*

— *Trebuie să găsiți un mod ca să ajungeți la mine.*

— *Recepționat, domnule. Unde sunteți?*

— *Mergeți pe aleea aceea mare. Depășiți trei blocuri spre est, apoi cotiți la stânga. Și drept vreo două sute de metri. Nu se poate să nu ne găsiți.*

— *Recepționat.*

Erau vești bune și nu prea. În sfârșit, ajunseseră să cunoască acel mic colț din Mogadiscio. Se obișnuiseră cu unghiurile de foc și potențialele puncte periculoase și descoperiseră o acoperire ce părea bună. Puștii din școala micuță erau tăcuți ca niște șoricei. Yurek fusese mereu atent la ei. În acel oraș periculos, cu toate gloanțele și RPG-urile care zburau în toate direcțiile, nu-i plăcea că trebuia să părăsească un loc atât de liniștit și sigur. Auzeau împușcăturile înverșunate de la locul prăbușirii și, odată porniți pe drum, nu mai aveau nici o acoperire. DiTomasso și primul grup măcar avuseseră de partea lor elementul-surpriză. Echipa lui Yurek avea să fie a doua care trecea prin același loc. Nu avea nici o îndoială că somalezii îi așteptau...

— Haideti, băieți, trebuie să mergem! Își informă el oamenii, fără tragere de inimă.

Porniră spre est, pe alee. Mergeau repede, cu armele ridicate și pregătite, în șir indian, răspândiți pe partea sudică a aleii. Stăteau la câțiva pași depărtare de zidurile de piatră de pe acea parte a străzii. Tendința instinctivă era să se apropie cât mai

mult posibil de zid. Dar sergentul Paul Howe, unul dintre băieții din Delta, îi avertizase să nu facă asta. Inamicul își putea concentra focul în lungul unei alei și zidurile de pe ambele părți ale acesteia acționau ca niște burlane pentru gloanțe. Să stai lipit de un perete era efectiv mai periculos decât să mergi pe mijlocul străzii.

La intersecții se opreau și se acopereau unii pe ceilalți. Yurek alerga, în timp ce oamenii lui trăgeau foc de acoperire spre nord și sud. Apoi el se adăpostea și începea să tragă, până trecea următorul om, și așa mai departe.

Nu dură mult, și focul inamic se declanșă. Somalezii apăreau la ferestre, în pragurile ușilor, sau de după colțuri, și trăgeau rafale de foc automat. Majoritatea erau amatori. Reculul armei și dorința lor de a rămâne la adăpost făceau improbabilă nimerirea cuiva. Yurek presupuse că erau genul care trăgeau doar ca să nu se facă de râs în fața grupului lor. Trăgeau o rafală cu capul întors și ochii închiși, după care coborau arma și o luau la fugă. Dar unii dintre cei care apăreau la ferestre erau diferiți. Ei nu trăgeau imediat, ci ținteau. Presupuse că aceștia erau oamenii din miliția lui Aidid. De obicei, erau cam unul la patru sau cinci amatori.

Yurek și oamenii lui trăgeau întotdeauna primii. În săptămânile lungi și plictisitoare dinainte de misiune, se pregătiseră aproape zilnic. Yurek simți avantajul acelor exerciții. Împușcă un somalez care ieșise în pragul unei uși, la numai trei metri depărtare. Omul pășise afară și ochise, dar nu trăsese instantaneu, și asta îl costase viața. Ochii lui și ai lui Yurek se întâlniseră pentru o fracțiune de secundă înainte ca rangerul să apese pe trăgaci. Somalezul se prăbuși în stradă, fără să apuce să tragă. Era al doilea om împușcat de Yurek în viața lui.

Specialistul Lance Twombly trase într-un om cu arma SAW, țintind de la șold. Somalezul apăruse de după un colț, cu o AK în mâini, și începuse să tragă. El și rangerul traseră unul în celălalt de la numai cinci metri depărtare. Twombly văzu cum gloanțele lui mușcau zidurile și pământul în jurul țintei lui, dar fără să-l atingă pe somalez. Nici acesta nu-l nimeri pe Twombly. Apoi, somalezul fugi. Twombly continuă să înainteze, blestemându-se singur că trăsese atât de prost.

Lui Yurek nu-i venea să creadă că merseseră pe o distanță de trei blocuri fără ca vreunul dintre oamenii lui să fie rănit. Dar nu avură nici o clipă de respira. La intersecția cu drumul principal, se uită în vale și îl văzu pe Waddell lipit de zid. Pe cealaltă parte,

la colțul opus, în spatele unui copac mare și al unei mașini, erau Nelson și sergentul Alan Barton, care coborâseră din elicopterul CSAR. Twombly traversă strada ca să adauge arma SAW mitralierei M-60 a lui Nelson. Pe pământ, lângă mașină, erau întinși doi somalezzi morți. Vizavi de ei, în diagonală față de Waddell, era un Volkswagen mic, verde. Acolo erau ghemuiți DiTomasso și câțiva dintre oamenii din elicopterul CSAR.

Yurek traversă drumul în fugă spre mașină, ca să stabilească legătura cu DiTomasso. Trecu pe lângă alee și văzu elicopterul prăbușit în dreapta lui. Chiar în clipa în care ajunsese, Volkswagen-ul începu să se clatine sub impactul unor proiectile mari. Gloanțele treceau prin mașină. Yurek și ceilalți se lipiră de pământ. Nu reușea să-și dea seama din ce parte veneau împușcăturile.

— Nelson! Nelson, ce este? strigă el spre cealaltă parte a străzii.

— Un armă de calibru mare! răspunse acesta.

Yurek și DiTomasso se priviră unul pe celălalt și ridicară ochii, exasperați.

— Unde este?

Nelson arată în sus pe stradă și Yurek se trase într-o parte, ca să vadă pe lângă mașină. Pe stradă erau trei somalezzi morți. Yurek se ridică și îi puse unul peste celălalt, reușind la adăpostul lor să iasă cu o jumătate de metru de după Volkswagen. Văzu doi somalezzi întinși pe pământ, la nord față de ei, în spatele unei arme mari, montată pe un bipod. Din poziția aceea, minitunul controla întreaga stradă. Fiind în spatele copacului de peste drum, ei nu puteau să-l vadă pe Nelson, și acesta fusese un prost că-și expusese poziția.

Yurek avea un LAW prins la spate, pe care îl purta în fiecare misiune de săptămâni de zile. Era un lansator de plastic ușor, care cântărea doar un kilogram și jumătate. Îl scoase de la spate, apoi se ridică și se aplecă în față pe mașină, ochind prin câtare. Presupuse că somalezii erau la vreo două sute de metri depărtare. Racheta țâșni cu o izbitură a reculului, și Yurek o urmări îndreptându-se exact spre ținta lui și explodând cu o flacăra și un *buuum* puternic. Tunul zbură în aer.

Tocmai accepta felicitările pentru lovitura lui, când focul reîncepu. Racheta aterizase prea scurt, suficient de aproape ca să facă arma să sară în sus și să ridice un nor de praf, dar nu suficient de aproape ca să distrugă tunul sau să-i omoare pe trăgători. Îi văzu îngenuncheați în spatele tunului, pe care îl

ridicaseră din nou pe bipodul lui. Yurek luă un LAW pe care cineva îl lăsase în apropiere, dar acesta părea încovoiat și stricat. Nu reuși să-l deschidă. Așa că încărcă unul dintre proiectilele grase 203 de 40 mm în tubul lansator de grenade montat sub țeava carabinei M-16. De data aceasta, ochi mai bine și cartușul lovi ținta exact în centru. Cei doi somalezii căzură de o parte și de cealaltă a tunului. Presupuse că arma fusese distrusă. Când fumul se împrăștie, o văzu la pământ, între cei doi oameni morți. Nu veni nimeni să o ia de acolo. Yurek și ceilalți o supraveghează cu atenție până la căderea nopții.

10

Barton și Nelson erau în spatele unui copac, în colțul nord-estic al intersecției mari, aflată exact la vest de elicopterul prăbușit. Lângă copac, era parcat un Fiat mic. Nelson își sprijinise mitraliera M-60 pe capotă, cu curelele cu muniție atârând pe marginile mașinii.

— Nu poate fi mai rău de atât, zise Barton.

Chiar în clipa aceea, o grenadă RPG explodează în peretele opus. Cei doi izbucniră în râs. Râsul era un balsam. Ținea panica în frâu și părea să vină cu ușurință. În astfel de circumstanțe extreme, devenea insuportabil de amuzant chiar și comportamentul normal. Dacă puteau încă să râdă, însemna că erau bine.

Ploua cu grenade RPG.

— La naiba. Twombly, nu poate fi real, zise Nelson.

Se ghemui în spatele unei rampe de beton de jumătate de metru, dintre copac și zid, și trăgea cu mitraliera M-60, când un somalez apără din spatele unei barăci de tablă, la vreo trei metri distanță, și ținti în el și în Twombly. Nelson știa că era mort. Gloanțele lovira între picioarele lui și le simți trecându-i aproape de față. Twombly îl doborî pe individ.

Nelson îl văzu pe Twombly mișcând din buze, ca și cum ar fi întrebat:

— Ești bine?

— Nu știu, răspunse.

Twombly trăsese cu o SAW la numai jumătate de metru de față lui Nelson, atât de aproape, încât obrajii și nasul acestuia erau pârlite. Explozia îi afectase timpanele, îl orbise și capul încă îi răsună.

— Doare, se plânse Nelson. Nu pot să aud și nu pot să văd. Să nu mai tragi niciodată cu arma ta blestemată atât de aproape de mine!

Chiar în clipa aceea, un alt somalez trase în ei, și Twombly ripostă, țintind exact de deasupra capului lui Nelson. După asta, Nelson nu mai auzi nimic.

11

Sergentul Paul Howe și cei patru oameni ai lui din Echipa E Delta se aflau încă pe acoperișul casei-țintă, când văzură echipa CSAR coborând pe coardă dintr-un Black Hawk, la vreo patru sute de metri nord-est. Văzură cum Black Hawk-ul fusese lovit de o grenadă RPG când mai avea încă oameni pe corzi și fură uimiți de cât de jos reuși să mențină pilotul elicopterul, după ce fusese lovit, până când ultimul om ajunse la pământ. Howe înțelese că acolo se întâmpla ceva, dar, cum nu avea legătură radio cu rețeaua de comandă și fusese prea ocupat în interiorul casei ca să observe că fusese doborât un Black Hawk, nu știa de ce coborâse echipa CSAR.

Află toată povestea când fu convocat la parter de comandantul la sol Delta, căpitanul Scott Miller.

— Vom merge acolo pe jos, ca să asigurăm poziția, spuse Miller.

Căpitanul zise că tot convoiul de la sol, în care erau acum încărcăți prizonierii somalezi, avea să meargă la locul unde se prăbușise elicopterul, în timp ce ei, ceilalți, trebuiau să ajungă acolo pe jos. Echipa Ranger Chalk One, condusă de căpitanul Steele, urma să meargă prima. Urmau operatorii și apoi Chalk Three. Rangerii aflați la capătul sudic al țintei, conduși de sergentul Sean Watson, aveau să vină ultimii.

Howe știa că lupta era din ce în ce mai aprigă pe străzi. Ideea de a merge pe jos acolo unde văzuse echipa CSAR coborând era descurajantă. „Va fi amuzant”, își spuse el.

Coloana de aproximativ optzeci de oameni porni pe jos în același moment în care ghinionistul convoi al locotenent-colonelului McKnight pornea de la clădirea-țintă. În timp ce convoiul se învârtea, rătăcit în oraș, și în timp ce elicopterul lui Durant se prăbușea cam la un kilometru și jumătate sud-vest, această forță formată din soldați din Delta și rangeri urma să

aibă și ea propriile probleme tragice, în deplasarea pe jos spre locul unde căzuse primul Black Hawk.

Abia depășiseră un bloc, când sergentul Aaron Williamson fu rănit. Acesta fusese împușcat mai devreme, glonțul retezându-i vârful degetului arătător, dar continuase să lupte. Locotenentul Perino auzi un strigăt și, când se întoarse, îl văzu pe Williamson căzut pe stradă, zvârcolindu-se și urlând, ținându-se cu mâinile de piciorul stâng.

— *Am un om căzut, îi transmise Perino lui Steele.*

— *Ridicați-l și continuați să mergeți,* spuse Steele.

În timp ce Howe și echipa lui treceau în fugă pe lângă Williamson, cinci rangeri se aplecară în jurul rănitului.

— Continuați să mergeți și lăsați sanitarii să se ocupe de el! le strigă Howe.

Williamson fu transportat înapoi la unul dintre Humvee-urile din convoiul de la sol, care era gata de pornire.

Specialistul Stebbins, funcționarul companiei, care participa la prima lui misiune reală, era chiar în față. Poziția lui de blocare fusese în colțul sud-estic, iar acum se deplasau spre est. Alerga ghemuit, stând departe de ziduri, așa cum îi sfătuiseră soldații din Delta. La fiecare câțiva pași exista câte o intrare care ducea într-o curte mică. Când Stebbins ajunse la o poartă, un somalez ieși în fugă din clădire și intră în curte, iar Stebbins trase. O făcu instinctiv. Bang, bang. Două gloanțe. Omul căzu, cu mâinile la piept și o față mirată. Apoi se prăbuși și începu să se legene și să geamă. Era un bărbat solid, cu păr scurt. Spre deosebire de majoritatea somalezilor, acesta era curat. Părea total nepotrivit în acel loc. Stebbins tocmai îl împușcase. Era primul om pe care-l împușca în viața lui.

Toate acestea durară numai câteva secunde, dar ele părură mult mai lungi. Stebbins era gata să tragă din nou în el, când soldatul Carlos Rodriguez îl prinse de armă.

— Nu-ți mai risipi gloanțele pe el. Stebby! zise acesta. Continuă să mergi!

Steele, care avea o stație radio, rămânea tot mai departe în spatele locotenentului Perino și restului echipei Chalk One. Ideea era să rămână răspândiți și să se acopere unii pe ceilalți, în timp ce traversau intersecțiile. Dar, spre furia lui Steele, formația se risipi imediat. Băieții din Delta ignorară ordinele de marș și continuare să înainteze. Acei oameni erau antrenați să se gândească la ei înșiși și să acționeze independent în bătălie, și

exact asta făceau acum. Fiecare operator avea o un receptor în ureche, sub casca mică de plastic, și un microfon prins în dreptul gurii. Așa că puteau păstra în permanență legătura între ei, deși deseori căștile erau ineficiente, atunci când zgomotul era prea mare, ca acum. În acest caz, băieții din Delta comunicau prin semne cu mâna. Rangerii lui Steele se bazau pe ordine strigate de către ofițerii și șefii lor de echipă. Ei erau mai tineri, mai puțin experimentați și îngroziți. Unii aveau tendința să-i urmeze pe operatori, în loc să rămână cu echipele lor. Steele văzu cum unitatea se destramă complet, înainte să fi parcurs distanța de două blocuri.

În scurt timp, Howe și echipa lui Delta ajunseră în fruntea acelui grup. Howe vedea gloanțele ricoșând din pământ și din ziduri, mușcând din beton. El nu-și făcea probleme în legătură cu păstrarea formației. Strada era o zonă de ucidere. Supraviețuirea însemna să te miști ca și cum ți-ar lua foc părul. Era timpul să conducă prin exemplul personal. Scopul era să ajungă la elicopterul prăbușit, și fiecare secundă conta. Dacă nu reușeau să stabilească legătura, aveau să fie două forțe slabe, în locul uneia puternice. Două perimetre de apărare, în loc de unul. Așa că înaintau rapid, dar și inteligent. Avea grijă ca fiecare glonț pe care-l trăgea să-și nimerească ținta și să aibă tot timpul un zid în spate. La fiecare intersecție, el și echipa lui se opreau, priveau și ascultau. Se auzeau gloanțe lovind zidurile? Ricoșând din stradă? Se trăgea de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta? Erau gloanțe de mitralieră sau de AK? O AK are încărcătoare cu douăzeci și cinci sau treizeci și nouă de cartușe, așa că, dacă așteptau pauza, puteau să alerge în timp ce somalezii reîncărcau. Cel mai important era să fie mereu în mișcare. Unul dintre lucrurile cele mai greu de nimerit este o țintă în mișcare. Cel mai mare pericol era să fie țintuiți pe loc.

Rangerii îi urmau cât de bine puteau, traversând intersecțiile în salturi. Stebbins și soldatul Brian Heard, mitraliorul, alergau alături, încercând să stea cât mai aproape de acei oameni. Aceștia știau cum să rămână în viață. Stebbins își spunea mereu: „Este periculos, dar vom reuși. Va fi OK.” La intersecții, se lăsa într-un genunchi și trăgea, în timp ce omul din fața lui alerga. Apoi, cel din spatele lui îl bătea pe umăr și o lua el la fugă, închizând ochii, rugându-se și alergând cât putea de repede.

Sergentul Goodale era îngrozit. Aștepta rândul lui să sprinteze în cealaltă parte a străzii, când unul dintre băieții din Delta îl

bătu pe umăr. Goodale îl recunoscuse, era cel mic și îndesat, Earl, sergentul clasa întâi Earl Fillmore, un tip de treabă. Probabil că Fillmore văzuse cât de speriat era Goodale.

— Te simți bine? îl întrebă el.

— Da.

Fillmore îi făcu cu ochiul.

— E în regulă. O să scăpăm din chestia asta, omule.

Goodale se calmă. Îl credea pe Fillmore.

După ce depășiră trei blocuri, echipa lui Howe era mult în fața celorlalți. Cu ei erau Stebbins, Heard, Perino, caporalul Jamie Smith și alți câțiva rangeri. Cotiră la stânga pe Freedom Road, unde se termina aleea. Drumul urca puțin și apoi cobora în pantă pe o distanță de câteva blocuri, așa că, atunci când cotiră pe el, se aflară aproape de vârful unui deal. La sud, la vale, vedeau somalezi alergând în toate părțile. Peste creasta dealului din nord, Howe văzu fum de semnalizare în locul unde se produsese probabil prăbușirea. Ei erau la vreo două sute de metri distanță.

În acea intersecție se trăgea intens. Foc automat și RPG-uri din toate părțile. Howe simți că grupul lor era în pericol să fie oprit și reacționează. Îi strigă căpitanului Miller:

— Urmați-mă!

Și se aruncă înainte, pe partea stângă. Stebbins și alți câțiva rangeri îl urmară. Perino, Goodale, Smith și alții urmară Echipa F Delta a lui Hooten pe partea opusă a străzii și începură să înainteze în lungul peretelui din dreapta. Imediat în spatele lor era Echipa B Delta a sergentului clasa întâi John Boswell.

O RPG explodează în zid, aproape de Howe și oamenii lui. Howe simți presiunea în urechi și piept și căzu într-un genunchi. Unul dintre oamenii lui fusese lovit de o schijă mică în șoldul stâng. Howe izbi cu piciorul în ușa unei case cu o singură cameră, din stânga lui. El și echipa lui erau învățați să se miște ca și cum întreaga lume ar fi fost a lor. Dacă aveau nevoie de adăpost, spărgeau ușa cu piciorul. Dacă cineva îi amenința, îl ucideau. Era simplu. Înăuntru nu era nimeni. Își traseră sufletul și își reîncărcară armele. Howe își scoase cuțitul și tăie partea din spate a cămășii camaradului lui, ca să verifice rana. Descoperi o gaură mică, de vreo cinci centimetri, umflată. Nu curgea aproape deloc sânge. Umflătura închisese rana.

— Ești bun de mers, îi zise el și ieșiră din nou în stradă.

Mergând în fața lui Perino, Goodale văzu pe stradă uniforme familiare de deșert și se bucură. „Au reușit!” După ce stabileau

legătura, avea să sosească convoiul de la sol și să iasă din iadul acela. Goodale îi promisese logodnicei lui, Kira, că o va suna în seara aceea. Trebuia să ajungă la timp la bază.

Goodale alergă în spatele sergentului Chuck Elliott, care se ghemuise la colțul primei intersecții de pe pantă, trăgând spre est. Goodale își îndreptă arma spre Freedom Road. Îl văzu pe Howe și echipa lui înaintând pe stradă, în umbră. Fiind în pantă, putea să tragă pe deasupra capetelor oamenilor de pe stradă, în somalezii care se vedeau la trei sau patru blocuri depărtare. Erau cam departe, dar nu avea alte ținte. Își dădu seama că nu trăgea nimeni spre stânga, pe aleea dinspre vest. Când se uita într-acolo, era orbit de soare. Goodale se întoarse ca să privească în acea direcție și trase câteva focuri de acoperire, când simți o durere ascuțită. Piciorul drept i se ridică, iar el căzu pe spate, direct peste Perino.

— Au! făcu Goodale.

Un glonț îi intrase în coapsa dreaptă și trecuse prin ea, lăsând o gaură de ieșire mare în fesa dreaptă. În mintea lui Goodale reveni imediat o poveste pe care o auzise despre un tip din Divizia 10 Montană, care își pierduse mâna cu o săptămână înainte, pentru că un glonț detonase grenada din LAW-ul pe care-l căra. Se chinui să-și dea jos LAW-ul de pe umăr.

Perino nu înțelegea ce încerca Goodale să facă.

— Unde ești lovit? îl întrebă el.

— Exact în dos.

Goodale aruncă LAW-ul și îi strigă lui Elliott:

— E un LAW aici!

Elliott îl ridică de jos.

Perino luă legătura cu Steele, care se afla acum la coada coloanei.

— *Căpitane, am încă un om lovit.*

— *Ridicați-l și continuați să înaintați*, insistă Steele.

În loc de asta, Perino traversă intersecția împreună cu alți rangeri din Chalk One și îl lăsă pe Goodale cu sergentul Bart Bulloch, același sanitar Delta care mai devreme ajutase la pansarea rangerului Todd Blackburn, după căderea acestuia din Black Hawk. Bulloch și sanitarul Kurt Schmid se alăturaseră unităților lor Delta, la casa-țintă, după ce îl trimisese pe Blackburn la bază în convoiul de trei Humvee-uri (cel în care fusese ucis sergentul Pilla). Schmid înainta acum mai la nord, alături de Perino și alți câțiva rangeri.

— Ai fost nimerit, îi spuse Bulloch lui Goodale. Totuși, te vei

face bine. Nici o problemă.

Goodale era dezgustat. *Game over*. Trăia același sentiment pe care-l ai atunci când ești lovit într-un meci de fotbal. Te cară afară de pe teren și ești terminat. Își scoase casca, apoi văzu o RPG zburând la doi metri în fața lui și explodând la vreo șase metri depărtare. Își puse casca la loc. Jocul acesta nu se încheiase încă.

— Trebuie să plecăm de pe strada asta, spuse Bulloch.

Îl trase pe Goodale într-o curte mică și echipa Delta condusă de sergentul Hooten intră după ei. Goodale îi ceru bidonul cu apă lui Bulloch, pe care sanitarul i-l luase când îi scosese echipamentul. Bulloch scoase bidonul din rucsacul din spatele lui Goodale și descoperi în el o gaură curată, făcută de același glonț care-i trecuse prin corp. În bidon mai era încă apă.

— Cred că o să vrei să păstrezi bidonul ăsta, spuse Bulloch.

Aflat cu oamenii lui la coada coloanei, scopul căpitanului Steele era să consolideze Forța de atac Rangers și să restabilească o oarecare ordine. Timpul era esențial. I se spusese că întreg convoiul va ajunge probabil la locul unde se prăbușise elicopterul înaintea lui Steele și a oamenilor lui. Tocmai auzise la radio că un alt elicopter se prăbușise (al lui Durant), ceea ce însemna că acum urgența era și mai mare. Harrell explică, din elicopterul C-2:

— *Vom încerca să ducem pe toată lumea la elicopterul prăbușit nordic și apoi să-i extragem pe toți de acolo și să-i ducem la locul sudic, terminat.*

Steele era răspunzător de vreo șaiszeci de oameni la sosirea acelor vehicule, iar în clipa aceea avea doar o idee foarte vagă unde erau aceștia.

Când ajunse la intersecția din vârful dealului, alergă pe partea dreaptă a străzii împreună cu locotenentul James Lechner și alți câțiva rangeri. Sergentul Watson și cei rămași din Chalk Three cotiră ultimii după acel colț.

Steele trecu de ridicătura mică și o luă la vale. Abia merse vreo zece metri, când o rafală de foc îl forță pe el și pe oamenii lui să se arunce la pământ. Era pe burtă, cu fața aproape în nisip. În stânga, era sergentul Chris Atwater, radiotelefonistul lui. Întins lângă Atwater, era locotenentul Lechner, secundul la comandă al lui Steele. Atwater și Steele, amândoi niște oameni solizi, încercau să se adăpostească în spatele unui copac al cărui trunchi avea numai treizeci de centimetri lățime.

La vreo trei străzi în dreapta lor, șeful echipei Delta, Hooten, era în dreptul porții de oțel a curții în care Bulloch îl târâse pe Goodale. Steele văzu în fața lui, pe stradă, o altă echipă de operatori. Tocmai voia să-i urmeze, când unul dintre băieții din Delta, Fillmore, fu rănit. Casca îi căzuse și din cap îi tâșnea sânge negru și roșu. Era clar că era o rană mortală. Fillmore se prăbuși grămadă la pământ.

Un operator îl prinse de haine și începu să-l tragă într-o alee îngustă, când fu și el împușcat, în gât.

Steele înțelese că gravitatea situației lor era acum pe deplin înțeleasă. „Asta nu trebuie uitat.”

12

Mohamed Sheik Ali înainta cu îndemânare pe străzile din cartierul lui. Ali lupta pe acele străzi de aproape un deceniu, încă de când avea paisprezece ani și fusese înrolat în armata lui Siad Barre. Era un războinic profesionist, un ucigaș, un om care luptase pentru și împotriva dictatorului, și apoi se pusese pe sine și arma lui la dispoziția oricui plătea. Majoritatea somalezilor îl priveau pe Sheik Ali și pe indivizii ca el drept niște gunoaie. Erau temuți și disprețuiți. Acum, când erau nevoiți să lupte cu rangerii, oamenii ca el erau din nou valoroși. Pentru el, americanii erau doar un nou inamic în care trebuia să tragă și, după părerea lui, nu unul foarte curajos. Ali considera că, dacă rangerii nu ar fi avut ajutorul elicopterelor, el și oamenii lui i-ar fi încercuit și ucis cu ușurință. Cu mâinile goale.

Îi plăcea lupta. Sheik Ali credea în transmisiunile radio și în fluturașii tipăriți de SNA-ul lui Aidid. Americanii voiau să-i forțeze pe somalezi să devină creștini, să renunțe la Islam. Voiau să-i transforme pe somalezi în sclavi.

Când fusese doborât elicopterul, se bucurase și alergase spre el. Spre deosebire de majoritatea celorlalți, nu alergă direct la locul prăbușirii. Știa că aveau să fie oameni înarmați în jurul lui și că rangerii aveau să avanseze și ei în acea direcție.

Alergă pe o stradă paralelă cu rangerii care înaintau. Când ajunsese la perimetrul din jurul elicopterului prăbușit, acolo erau o mulțime de somalezi, războinici ca și el, dar și mulți care veniseră doar să se uite, femei și copii. Americanii trăgeau pe străzi în toată lumea. Sheik Ali văzu femei și copii căzând.

Împreună cu câțiva oameni din banda lui se întinseră în spatele unui copac și începură să tragă în americanii care coborau panta spre aleea unde era elicopterul prăbușit. Văzu cum un ranger fusese împușcat în cap, unul dintre cei cu veste negre și căști mici. Camaradul lui încercă să-l tragă la adăpost și fu împușcat și el în gât.

Apoi Sheik Ali și oamenii lui porniră mai departe. Ocoliră cvartalul în care căzuse elicopterul și se apropiară de acesta pe Freedom Street. Sheik Ali găsi un copac și se întinse pe burtă în spatele lui. Erau niște americani pe aceeași parte a străzii, la vreo două blocuri distanță spre sud, ascunzându-se în spatele unei mașini, a unui copac și a zidului. Mai erau și alții, la aceeași intersecție, pe cealaltă parte a străzii. Între el și americani erau mai mulți luptători, mare parte dintre ei niște simpli nebuni cu arme; care nu știau să lupte. Ali așteptă la adăpost, ca să prindă o direcție de foc liberă.

Era acolo de aproape două ore, schimbând focuri de armă cu americanii, când tovarășul lui, Abdikadir Ali Nur, fu împușcat. Un american de pe stradă, care trăgea cu o mitralieră M-60, îl lovi pe Nur cu câteva gloanțe care aproape îi smulseră partea stângă a corpului. Sheik Ali fir lovit și el de un șrapnel în față, când un proiectil M-203 explodează în apropiere.

Se ridică și îl transportă pe prietenul lui la un spital.

13

Soldatului David Floyd îi plăcuse întotdeauna mirosul de praf de pușcă. Când era copil. În Carolina de Sud, și mergea la vânătoare cu tatăl lui. Ridica de jos cămășile cartușelor numai ca să le miroasă.

Acum, același miros, care era peste tot în jur, însemna altceva. Alerga alături de ceilalți prin focurile încrucișate de pe stradă. Coti la un colț exact în spatele unei echipe Delta și apoi sări să se adăpostească pe partea stângă a străzii.

Fusese nevoie de un mare efort ca să continue să alerge. O mare parte din el voia să se transforme într-o bilă mică și să se ascundă undeva. Știa că ar fi fost o sinucidere să înceteze lupta, dar era foarte speriat. Prezența băieților din Delta în jur îl ajuta să-și păstreze aceste impulsuri sub control. Ei încurajau și celălalt impuls, care exista și el. Impulsul de a lupta ca un drac,

de a folosi fiecare glonț, grenadă și rachetă, de a folosi tot antrenamentul pe care-l făcuse, ca să producă cât mai mult rău posibil inamicului. Pentru că situația îl înnebunea. Îi văzuse pe unii dintre frații lui rangeri fiind doborâți chiar lângă el și... Ei bine, asta îl enervase cumplit.

Văzuse când fusese lovit Fillmore. Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Băieții ăștia știau să supraviețuiască. Iisuse! Dacă băieții din Delta erau uciși, ce șanse avea el, soldatul clasa întâi David Floyd, să scape cu viață?

Era lipit de zidul vestic, trăgând spre sud acum, pe Freedom Street, când realizează că grămada de tablă din jurul lui nu era cine știe ce adăpost. În mijlocul străzi, exact în mijloc, specialistul John Collet se târâse în spatele unei ridicături a drumului și oferea un foc de acoperire superb spre sud, cu arma SAW. Pe cealaltă parte a străzii, erau sergentul Watson și grupul lui de rangeri.

Watson își conducea echipa cu un simț propriu al umorului amar. Când un baraj de gloanțe izbi zidul exact deasupra capului lui, Watson se întoarse spre oamenii săi cu ochii măriți.

— Oh, ce porcărie! zise el, pe un ton care-i făcu pe ceilalți să zâmbească.

Atitudinea lui spunea: „Suntem în rahat până la gât, dar la dracu' cu toate!”

Sergentul Keni Thomas era cel mai aproape de Fillmore, când acesta fu lovit.

— Poți să chemi ceva pentru evacuare? strigă Hooten.

Thomas alergă la Watson, care auzi numai ultima parte din cuvintele găfâite ale lui Thomas. Watson știa că nu avea cum să-l scoată pe Fillmore de acolo, dar nu avu inima să-i spună asta lui Thomas.

— Du-te și întreabă-l pe căpitan, îi zise el.

Așa că Thomas îi strigă lui Steele, aflat pe cealaltă parte a drumului:

— Avem o rană la cap. Trebuie să-l scoatem de aici.

Steele îi făcu semn lui Thomas să aștepte o clipă, cât vorbea la stație. Apoi strigă:

— Unul de-ai noștri?

Nu erau toți „de-ai noștri”?

— Un tip din Delta, strigă Thomas.

Era năucit. Nu mai văzuse niciodată un om împușcat în cap.

— Calmează-te, îi spuse Watson.

Sergentul îi spuse că poate reușeau să-l urce într-o mașină – unde naiba erau mașinile acelea? Când porniseră spre locul prăbușirii, convoiul era chiar pe strada de lângă ei.

Thomas alergă înapoi la Hooten.

— În regulă. Nu putem aduce un elicopter, dar poate că reușim să facem rost de un Humvee.

— Nu-i nimic, zise Hooten. E mort.

Thomas se simți ciudat de emoționat din cauza asta. Acum era furios pe căpitanul Steele, pentru că întrebasese: „E unul de-ai noștri?”.

Collett era mulțumit de locul lui din centrul drumului. Nu arăta prea bine. Băieții de pe ambele părți ale străzii îl credeau nebun. Dar Collett dedusese din gloanțele care treceau pe deasupra capului lui că acea ridicătură era o acoperire excelentă. După părerea lui, tipii care erau în picioare și se mișcau erau cei care riscau mai mult. El avea unghiuri bune de foc, dar era loc pentru un singur om. Când soldatul George Siegler începuse să se târască spre el, Collett strigă:

— Siegler, treci înapoi acolo!

Siegler nu obiectă. Se învârti pe loc și se târî înapoi lângă zid.

Gloanțele pătrundeau prin adăpostul de tablă al lui Floyd. Cum soarele era jos, când auzi zgomotul acela ca un pocnet, văzu raze de lumină apărând brusc prin metal. Era ca și cum cineva ar fi tras în el cu un laser. Apoi văzu cum soldatul Peter Neathery fu rănit lângă același zid unde fusese împușcat Fillmore. Neathery se rostogoli din spatele mitralierei lui M-60, strigând și ținându-se de brațul drept. Soldatul Vince Errico trecu în spatele armei mari și o secundă mai târziu țipă și el. Fusese lovit tot în brațul drept. Neathery și Errico erau amândoi la pământ, gemând și zvârcolindu-se. Era clar că acel loc, în care fusese ucis Fillmore și răniți ceilalți, era un punct nodal al unui tunel de foc mortal. Să treci prin el era ca și cum te-ai fi sinucis.

Glonțul care-l lovise pe Neathery îi trecuse acestuia prin biceps. Curgea mult sânge. Sanitarul Richard Strous îl examinează calm, în timp ce Neathery îl privea pe Thomas.

— La naiba, sergent, sper că mă vor trimite acasă pentru asta.

— Doare? Întrebă Thomas.

— Ca naiba! Totuși, sunt bine, cred în Dumnezeu.

— Asta e bine, spuse Thomas. Și el crede în tine.

Thomas preluă mitraliera M-60. Se uită atent spre vest,

căutându-l cu disperare pe trăgătorul care tăcuse victimele. Floyd și DeJesus făceau același lucru din poziția lor mai avantajoasă, din umbră. Un cartuș de culoarea cuprului căzu pe stradă, drept în fața lor. Se rostogolise de pe acoperișul de tablă al casei de care stăteau lipiți. Cel care se afla acolo avea câmp de foc liber către oamenii de lângă zidul estic, scăldat în soare. Floyd se ridică. Nu era suficient de înalt ca să vadă pe acoperiș, dar putea ajunge acolo cu arma SAW. Ridică arma paralel cu acoperișul și trase o rafală lungă. Auzi o bufnitură puternică și un strigăt. Împușcăturile din acea direcție încetară.

Altcineva trăgea dintr-o curte din sud. Thomas folosisese toată muniția de 60 pe care o avea și aruncase o grenadă în acea curte, iar Floyd și DeJesus trăgeau în continuare în acea direcție, dar fără efect.

— Folosește LAW-ul! strigă Floyd.

Thomas avea legat la spate unul dintre lansatoarele de grenade, dar acesta era atât de ușor și de rar folosit, încât uitase de el.

Îl privi întrebător pe Floyd.

— LAW! LAW! La spate! strigă Floyd, făcându-i semn spre umăr.

Sprâncenele lui Thomas se ridicară teatral, ca pentru a spune: „Ah, da!”.

Scoase tubul, îl deschise și potrivea cătarea. Racheta transformă curtea într-o minge de foc. Sergentul Watson îl văzu pe Thomas bucurându-se pentru acea lovitură, același om care fusese atât de afectat din cauza lui Fillmore, cu câteva minute înainte. „Și-a rezolvat problema.” Era încurajator să vezi cât de hotărâți și de plini de energie puteau fi oamenii.

Specialistul Mike Kurth ajuta la bandajarea lui Errico, când văzu o grenadă căzând și rostogolindu-se spre el.

— GRENADĂ! strigară mai multe voci în același timp.

Kurth, Errico, Neathery și Doc Strous se aruncară cu toții pe nisip și se rostogoliră cât de repede puteau. Soldatul Jeff Young se întinse ca să-l prindă pe Strous și să-l tragă deoparte, când explozia i-l smulse pe sanitar din mâini.

Kurth simți cum suflul exploziei îl împingea cu forță în nisip și simți un fulger de căldură și lumină în spate. Se afla în locul perfect.

Forța exploziei trecuse peste el. Restul băieților nu fuseseră la fel de norocoși. Collett era în mod sigur mort. Kurth se ridică

șovăitor, înainte ca fumul să se risipească.

— Ești bine, Doc? întrebă el.

— Mda.

— Neathery?

— Da.

— Errico?

— Da.

— Young?

— Sunt bine.

Îl lăsase intenționat pe Collett la urmă.

— Mda, amice, sunt bine, răspunse prietenul lui.

Ridicătura din drum direcționase explozia departe de el.

Strouts avea un șrapnel într-un picior, iar Young o bucată mică în cizmă, dar în rest ceilalți erau neatinși.

Mai jos, pe partea însorită a străzii, chiar dincolo de o copertină de tablă ce ieșea în afară de la una dintre case, căpitanul Steele era încă întins la pământ, cu secundul lui, Lechner, și Atwater, operatorul radio. Sergentul Hooten era în pragul unei curți, la vreo trei metri în dreapta lui Steele. Încerca să-i atragă atenția căpitanului.

Floyd văzu țeava unei M-16 apărând din spatele colțului străzii și țintind spre cei doi comandanți.

14

Hooten încerca să-i spună lui Steele că alesese un loc prost în care să se oprească. Fillmore și unul dintre ceilalți operatori tocmai fuseseră împușcați în acel loc.

Steele îi făcu semn cu mâna lui Hooten să aștepte. Vorbea în stație. Se întreba unde naiba erau mașinile. În timp ce rangerii lui Steele și echipele Delta alergau pe străzi, îndreptându-se spre locul primei prăbușiri, convoiul de la sol se învârtea, rătăcit, suferind pierderi grele. Dar Steele nu știa asta. El știa numai că părăsiseră casa-țintă în același timp. El și oamenii lui erau ținuți pe loc de aproape zece minute. Dacă acele vehicule apăreau, puteau rezolva problema.

Lângă Steele, Lechner și Atwater. Chemau foc de protecție de la elicoptere. La început, avuseseră probleme, pentru că semnalul de la stația radio UHF a lui Atwater fusese bruiat de

frecvența de urgență a elicopterului căzut la numai un bloc distanță. În cele din urmă, Lechner reușise să ia legătura cu unul dintre elicopterele Little Bird de atac pe FM-ul din casca lui. Pilotul, ofițerul subaltern Hal Wade, îi spuse lui Lechner să marcheze poziția lor cu niște panouri mari, portocalii. Lechner transmise ordinul.

După ce panourile fură plasate pe drum, Wade veni pe Freedom Road, la nivelul acoperișurilor joase. Collett își coborî casca în piept. Din toate direcțiile erupseră focuri de armă la trecerea elicopterului, dar acesta nu trase. Wade înfrunta focul inamic ca să se asigure că știa unde erau oamenii lui, înainte să riposteze. Elicopterul lui viră și se întoarse din nou pe drum. Urmă o altă explozie de focuri de arme, dar Wade nu trase nici de data aceasta. Acum știa exact unde erau oamenii lui de la sol. Aparatul lui Wade execută o nouă întoarcere. De data aceasta, când coborî în viteză, minitunurile lui scoteau flăcări.

Abia după această ultimă trecere, un glonț mușcă din pământ, aruncând nisip în ochii lui Steele. Lechner se întoarse spre stânga. Credea că împușcătura venise de pe drum, dar Steele se rostogoli în dreapta și se uită la peretele de tablă din spatele lui. Împușcătura răsunase atât de puternic, încât era sigur că venise de acolo. Primul gând fu că unul dintre rangerii răniți din spatele lui trăgea prin perete. Se rostogoli în continuare, ceea ce nu era prea ușor, din cauza stației radio mari legate la spate.

Apoi alte două găuri apărură prin tablă și Lechner țipă.

Simțise mai întâi o sfichiuire ca de bici și apoi o izbitură zdrobitoare, ca și cum o nicovală îi căzuse pe jumătatea inferioară a gambei. Durerea era insuportabilă. Se prinse de picior și se uită la gaura de mărimea unui grape care apăruse în acesta. Glonțul îi spulberase tibia, ieșind prin gleznă.

Fuseseră trei cartușe. Steele și Atwater reacționaseră la primul rostogolindu-se, dar Lechner nu. Apoi îl auziră pe Lechner țipând. Alte împușcături. Hooten gesticula înnebunit din pragul ușii. Atwater era între el și Lechner, și ușa era închisă, așa că Steele se ridică și o luă la fugă spre ea. În jurul bazei intrării era o denivelare și Steele se împiedică de ea. Căpitanul se prăbuși în curte, iar Atwater zbură înăuntru după el.

Steele îl văzu pe Atwater și strigă:

— Trebuie să-l luăm pe Lechner.

Se ridică să fugă înapoi, dar văzu cum locotenentul, cu piciorul distrus, era tras spre poartă de Bulloch, care alergase în stradă să-l ajute.

Steele luă microfonul stației de la Atwater. Strigă frazele lui scurte și gâfâite, contrastând puternic cu vocile calme ale piloților și comandanților din aer.

— *Romeo Six Four, aici Juliet Six Four. Se trage puternic cu arme mici asupra noastră. Avem nevoie de ajutor ACUM și trebuie să începem extragerea.*

Harrell răspunse cu o voce uniformă, dar neliniștit.

— *Aici Romeo Six Four. Am ÎNȚELES că aveți nevoie de extragere. Fac TOT CE POT ca să aduc vehiculele acelea la voi, terminat.*

Steele spuse cu o voce obosită.

— *Am înțeles. Elementul de comandă (Lechner) tocmai a fost lovit. Avem și alți răniți, terminat.*

Sergentul Goodale, care fusese tras în aceeași curte mai devreme, după ce fusese împușcat în fese, îl auzise pe Lechner urlând. Era un sunet oribil, cel mai urât pe care-l auzise vreodată scos de un om. Ciudat, rana lui nu durea prea tare. A lui Lechner arăta groaznic. Acesta încă urla, când îl traseră înăuntru. Chiar cu câteva minute înainte, Goodale îi transmisese lui Lechner că nu mai putea continua să cheme sprijin aerian. De aceea luase Lechner legătura cu Wade. Și acum, iată-l, cu partea superioară a piciorului arătând normal, dar cu partea inferioară, chiar de sub genunchi, căzută grotesc într-o parte. Era alb ca o fantomă. Goodale simți că i se face rău, când văzu o baltă lățindu-se sub picior. Sângele curgea din rana lui Lechner ca dintr-un robinet.

15

Cam în același timp, la doi kilometri sud-vest, pilotul Mike Durant își revenea în simțiri, lângă elicopterul căzut în sătucul de colibe și barăci de tablă. Era ceva în neregulă cu piciorul lui drept. El și copilotul lui, Ray Frank, fuseseră leșinați cel puțin câteva minute, nu știau cât de mult. Durant stătea în șezut acum, aplecat puțin spre dreapta. Parbrizul era zdrobit și peste el căzuse ceva, o bucată mare de tablă. Black Hawk-ul părea remarcabil de intact. Scaunul lui, care era montat pe amortizoare de șoc, se prăbușise pe podea. Se desfăcuse în poziția pliat complet și se înclinase spre dreapta.

Black Hawk-ul strivise o colibă șubredă. Înăuntru nu fusese nimeni, dar în cea de alături, o fetiță de doi ani, Howa Hassan,

zăcea inconștientă și sângera. O bucată de metal din elicopter îi făcuse o tăietură adâncă pe frunte. Mama ei, Bint Abraham Hassan, fusese stropită cu ceva fierbinte, probabil combustibil, și avea câteva arsuri pe față și picioare.

Piloții năușiți se verificară. Frank avea tibia stângă ruptă.

Durant făcu ceva ce mai târziu nu putu să-și explice. Își scoase casca și mănușile. Apoi ceasul. Își luă arma, o MP-5K, o carabină mică, automată germană de 9 mm.

Frank încerca să-și explice ce se întâmplase în timpul prăbușirii. Apoi zise că se lovise din nou la spate. Și-l zdrobise prima dată într-o altă prăbușire, cu câțiva ani înainte. Și pe Durant îl durea spatele. Presupuseră amândoi că aveau ceva vertebre rupte. Toate acestea se întâmplară în primele momente după ce își reveniră.

Durant realizează că nu se putea extrage singur din elicopter, din cauza piciorului și a spatelui. Împinse de pe el bucata de tablă și hotărî să-și apere poziția prin parbrizul spart. Se părea că se aflau într-un mic spațiu deschis, o curte între căsuțe. În față era o colibă făcută din bucăți de forme neregulate de tablă ondulată, și alături de ea o alee mică și murdară. Lângă elicopter era un alt zid dărăpănat, încropit în același fel ca și casa. Durant își aminti că-l văzuse pe Frank stând în pragul ușii de vizavi, gata să sară afară. A fost ultima dată când l-a văzut.

În clipa aceea, apărură Shughart și Gordon. Durant tresări surprins. Apăruseră atât de brusc. Fie el leșinase pentru o vreme, fie cei doi veniseră uimitor de repede. Nu-i cunoștea bine pe nici unul dintre operatorii Delta, dar le recunoscuse fețele. Vederea lor îi produse un sentiment enorm de ușurare. Se terminase. Presupuse că ei făceau parte dintr-o echipă de salvare. Shughart și Gordon erau calmi. Se trăgea, în special din elicopterele de deasupra. Băieții din Delta îl ridicară cu grijă pe Durant din elicopter, unul ținându-l de picioare, celălalt de piept, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, și îl așezară lângă un copac. Nu avea dureri mari. Cu elicopterul și zidul unindu-se în spate, și un alt zid în stânga, care mergea până la coada acestuia, Durant era într-o poziție perfectă ca să acopere toată partea dreaptă a aparatului de zbor.

Își dădu seama că șefii de echipaj suportaseră șocul impactului. În spate nu erau amortizoare de șoc. Văzu cum operatorii îl ridicau pe Bill Cleveland din fuzelaj. Acesta avea sânge pe pantaloni și vorbea, dar incoerent.

Apoi băieții din Delta se duseră pe cealaltă parte a

elicopterului, ca să-l ajute pe Field. Durant nu putea să vadă picioarele mișcându-se pe sub fuzelaj, pentru că trenul de aterizare se zdrobise la impact. Elicopterul era cu burta pe nisip. Presupuse că stabileau un perimetru de apărare acolo și căutau un mod de extragere, poate chiar un loc în care putea ateriza un alt elicopter în care să se urce. Somalezii începură să scoată capetele de după colț, pe partea lui Durant. Unul sau doi numai. Durant trase un glonț și aceștia dispărură. Pușca i se bloca mereu, așa că scoase cartușul, pentru ca data următoare să tragă bine. Apei se blocă din nou. Auzea tot mai multe împușcături în cealaltă parte a elicopterului. Încă nu înțelesese că acei doi băieți din Delta reprezentau toată echipa de salvare care venise.

16

Când Mo'alim ajunse în cartierul în care căzuse al doilea elicopter, căările care duceau spre acesta erau deja pline de cadavre. Elicopterele trăgeau de sus și, așa cum se așteptase el, la locul prăbușirii erau încă americani capabili de luptă.

Exista o singură cale de apropiere directă, și Mo'alim înțelese că americanii o acoperiseră. Încearca să țină mulțimea pe loc, dar oamenii erau prea furioși și hotărâți. Conducătorul zvelt și bărbos al miliției se ghemui în spatele unui zid și așteptă să ajungă la el și alți oameni ai lui, ca să poată organiza un atac coordonat.

17

La fiecare dintre trecerile pe deasupra elicopterului prăbușit, Mike Goffena, în *Super Six Two*, găsea mulțimea care încercau locul tot mai mare. Shughart și Gordon organizaseră împreună cu echipajul un perimetru în jurul elicopterului. Era clar că hotărâseră că nu aveau cum să ducă echipajul într-un loc deschis. Își întăriseră poziția, așteptând ajutor. Goffena auzea în stație problemele disperate pe care le aveau convoaiele de salvare.

Pocnetul gloanțelor în corpul elicopterului lui se accelerase și vedea tot mai des grenade RPG. Cu două Black Hawk-uri

doborâte, colegii lui piloți îl avertizau să se îndepărteze.

Dar Goffena era absorbit de drama ce se desfășură dedesubt și încerca să facă ceva ca să-i ajute.

— *Locul acesta devine curent de fierbinte*, zise el la radio. *Trebuie să-i scoatem pe băieți de acolo!*

— *Recepționat, Super Six Two, poți să ne spui care e situația?*

— *Se trage constant și de aproape, inclusiv cu grenade.*

Goffena continuă să direcționeze focul de sprijin al elicopterelor de atac mai mici, îndreptându-le spre locurile unde grupurile somaleze, erau mai numeroase. Comandantului aerian Matthews nu-i plăcea ce vedea din elicopterul C-2. Arcurile de fum ale tuburilor porneau acum în mod regulat din mulțimea ce se strângea în jurul Black Hawk-ului lui Durant și vedea piloții disperați din aparatele Little Bird învârtindu-se deasupra scenei, în timp ce copiloții încercau să tragă cu carabinele lor M-16.

— Terminați cu asta, se plânse el. O să fiți doborâți și voi.

Bătălia ajunsese în punctul cel mai confuz. Erau acum două elicoptere prăbușite. O echipă de salvare ajunsese la primul, al lui Cliff Wolcott, și toată forța de asalt și convoiul inițial de la sol fuseseră direcționați într-acolo. Un al doilea convoi de salvare părăsise Baza Ranger, dar nu ajunsese prea departe. Se învârteau în jurul locului unde căzuse al doilea elicopter, dar nu reușeau să se apropie. Prima poziție avea șanse să reziste, dar cea a lui Durant, chiar și cu cei doi băieți din Delta care fuseseră coborâți acolo, nu avea să mai reziste mult fără ajutor.

Goffena zbura pe o orbită joasă pe deasupra Black Hawk-ului lui Durant. De fiecare dată când cotea spre vest, era orbit de soare. Ar fi vrut ca acesta să apună mai repede. El și ceilalți „Cavaleri ai Noptii” se simțeau mai bine zburând noaptea. Pe întuneric, cu tehnologia lor, piloții elicopterelor și echipajele lor puteau să vadă, în timp ce inamicii nu. Dacă Black Hawk-ul lui Goffena și celelalte Little Bird reușeau să țină mulțimea pe loc până la căderea nopții, atunci oamenii de la sol aveau o șansă.

Mulțimea de dedesubt începuse acum să umple aleile până la drumul principal. Se împrăștiau când Goffena trecea pe deasupra lor, dar apoi reveneau. Goffena văzu cum unul dintre băieții din Delta fu împușcat.

— *Aici Six Two, transmise el. Elementul zdrobit de la sol nu mai are securitate acum. Un om e la pământ.*

Apoi, câteva clipe mai târziu, o nouă rugămintă.

— *Se îndreaptă forțe la sol spre ei în clipa asta?* întrebă Goffena.

— *Negativ, nu în clipa asta.*

La unul dintre virajele spre soarele care apunea, elicopterul lui Goffena se izbi de un tren de marfă. Un scrâșnet răsunător. Parcă tot cerul se prăbușise. Tocmai executa un viraj strâns la dreapta, la vreo zece metri deasupra acoperișurilor, și avea zece noduri, pentru ca în clipa următoare elicopterul să ajungă brusc în poziție verticală. Pentru o clipă, nu fu sigur dacă era la sol sau încă zbura. Instrumentele nu mai indicau nimic. Apoi auzi sistemele de alarmă ale elicopterului începând să țiuie din ce în ce mai tare. Mai târziu, realizează că explozia grenadei îl surzise, inițial, și că își recăpătase auzul treptat. Alarmerile îi spuneau că motoarele erau moarte și că elicele se opriseră... Dar el simțea că încă zburau.

Goffena realizează că fusese lovit în partea dreaptă. Nu știa dacă în spate mai era cineva în viață. De fapt, șefii lui de echipaj, sergenții Paul Shannon și Mason Hall, nu fuseseră răniți de explozie, dar sergentul Hallings, lunetistul Delta, avea piciorul aproape complet sfâșiat și plin de schije. Căpitanul Yacone, copilul, atârna moale pe scaunul lui, cu capul în piept. Goffena nu știa dacă Yacone era mort sau doar rănit. Era clar că erau în aer. Pluteau încă, dar se prăbușeau repede.

Văzu o stradă dedesubt, o alee, de fapt. Dacă reușea să îndrepte elicopterul spre acea alee, poate reușea să aterizeze. Trebuia să-l țină în poziție verticală. Văzu clădiri de piatră dură în stânga, iar strada era destul de lată, însă exista un șir de stâlpi în dreapta, pe lângă care nu avea cum să treacă... Poate că avea să-i lovească numai cu sistemul rotor din dreapta, fără să smulgă elicele. Goffena văzu stâlpii la geamul din dreapta și era la numai vreo șase metri deasupra lor, când Yacone reveni la viață și strigă în radio că se prăbușeau și dădu coordonatele, în timp ce se pregăteau pentru impact, Goffena începu să tragă instinctiv de manșa de control, încercând să țină botul aparatului de zbor ridicat. Realizează brusc că elicopterul răspundea la comenzi! Nu era mort! Comenzile nu mergeau perfect, dar avea suficient control ca să-l țină în aer. Zburară drept în față, trecând de alee și stâlpi. Goffena ținu botul elicopterului sus și continuă să zboare. Nu știa cât aveau să mai reziste comenzile. Drumul de sub ei se termină brusc și în fața lor se deschise ceea ce Goffena recunoscuse ca fiind portul, un teren prieten! Elicopterul încetini și acum coborau treptat. Trecu foarte aproape de gardul din jurul portului și atinseră solul la o viteză de aproape cincisprezece noduri. Goffena tocmai voia să se felicite singur pentru o aterizare

perfectă, când elicopterul, în loc să ruleze și să se oprească, se înclină în dreapta, înfigându-se în nisip. Roțile trenului de aterizare din dreapta săriseră în aer. Elicopterul patină și Goffena își spuse îngrijorat că se vor da peste cap. Dar. În loc de asta, aparatul se opri și el închise toate sistemele.

Când coborî din carlingă să verifice starea oamenilor din spate, văzu silueta familiară a unui Humvee repezindu-se spre ei.

18

Mike Durant credea că situația era încă sub control. Avea piciorul rupt, dar nu-l durea. Stătea întins pe spate, sprijinit de un rucsac, lângă un copac mic, și își folosea arma împotriva somalezilor care își băgau din când în când capul în luminiș. Între zidul din stânga lui și coada elicopterului era un spațiu de vreo cinci metri. Durant admira modul în care-l plasase tipul din Delta. De acolo, cu arma lui, putea controla toată acea parte a luminișului.

Auzea focuri de armă în cealaltă parte a elicopterului. Știa că Ray Frank, copilotul, era rănit, dar în viață. Și mai erau cei doi băieți din Delta și șeful de echipaj, Tommy Field. Se întrebă dacă Tommy era bine. Presupuse că erau cel puțin patru oameni în cealaltă parte a Black Hawk-ului și probabil și alții din echipa de salvare. În scurt timp urmau să apară vehiculele, ca să-i ia de acolo.

Apoi îl auzi pe unul dintre operatori – era Gary Gordon – strigând că fusese rănit. Un strigăt scurt de durere și furie, după aceea nu-i mai auzi vocea.

Un altul – era Randy Shughart – strigă spre partea în care se afla Durant.

— Sunt ceva arme la bord?

Erau. Șefii de echipaj aveau carabine M-16. Durant îi spuse unde le țineau, și Shughart se târî în elicopter, căută înăuntru și se întoarse cu două carabine. Îi întinse lui Durant arma lui Gordon, un CAR-15 încărcat și gata de tragere.

— Care este frecvența de sprijin pe stația de supraviețuire? întrebă Shughart.

În clipa aceea, Durant înțelese pentru prima dată că aveau probleme. Dacă Shughart întreba cum să stabilească comunicația, însemna că el și celălalt tip veniseră singuri. Ei erau

echipa de salvare. Iar Gordon tocmai fusese împușcat.

Îi explică procedura standard. Exista un canal Bravo. Îl auzi pe Shughart stabilind legătura.

— Avem nevoie de ajutor aici, spuse Randy.

I se spuse că o forță de reacție era pe drum. Apoi Shughart luă armele și trecu din nou în cealaltă parte a elicopterului.

Durant intră în panică. Trebuia să-i țină pe somalezi la distanță. Îi auzea vorbind lângă zid, așa că trase prin tablă. Tresări surprins pentru că el trăsesse foc cu foc, dar această armă nouă era fixată pe foc automat. Vocile din spatele zidului încetară. Apoi doi somalezi încercară să se cațere peste botul elicopterului. Trase în ei, și oamenii săriră înapoi. Nu era sigur că-i nimerise.

Un om încercă să treacă peste zid și Durant îl împușcă. Un altul se târî de după colț. Cu o armă și Durant trase și în el.

În cealaltă parte a elicopterului începu o fusiladă nebună, care dură două minute. Îl auzi pe Shughart urlând de durere. Și apoi liniște.

Comandanții îngrijorați priveau de sus.

— *Aveți video asupra locului elicopterului căzut numărul doi?*

— *Personal indigen mișcându-se la locul prăbușirii.*

— *Indigen?*

— *Afirmativ, terminat.*

Durant fu cuprins de groază. Auzea zgomotele unei mulțimi furioase. Nu se mai trăgea. Probabil că ceilalți erau morți. Știa că mulțimile furioase de somalezi puteau să facă lucruri inimaginabile, oribile. Asta îl aștepta acum. A doua armă a lui rămăsese fără muniție. Mai avea un pistol prins la șold, dar nici măcar nu se gândi să-l scoată.

Ce rost mai avea? Se terminase.

Un om apăru de după botul elicopterului. Păru șocat să-l vadă pe Durant. Omul strigă și alți somalezi veniră în fugă. Era timpul să moară. Durant își puse arma goală pe piept, își încrucișă brațele peste ea și își ridică privirea spre cer.

19

Hassan Yassin Abokoi fusese împușcat în gleznă de un elicopter, în timp ce era în mulțimea din jurul elicopterului prăbușit. Acum stătea sub un copac, privind. Glezna îl duruse la

Început, apoi amărîse. Sângera rău. Ura elicopterele. În acea zi, un obuz tras dintr-un elicopter îi smulsese pur și simplu capul de pe umeri unchiului lui. Cine erau acești americani care revărsau foc și moarte asupra lor, care veniseră să-i hrănească și apoi începuseră să-i ucidă? Voia să-i omoare pe acei oameni care căzuseră din cer, dar nu putea să stea în picioare.

Din locul în care stătea, văzu mulțimea năvălind spre americani. Numai unul mai era în viață. Acesta striga și dădea din mâini, când mulțimea îl prinse de picioare și începu să-l tragă de lângă elicopter, smulgându-i hainele de pe el. Văzu cum vecinii lui hăcuiau cadavrele americanilor cu cuțitele și trăgeau de membrele lor. Văzu oameni alergând și fălindu-se cu părți din corpurile americanilor.

Când Mo'alim alergă în spatele elicopterului, fu surprins să găsească un alt american, un pilot. Omul nu trase. Își puse arma pe piept și își încrucișă brațele peste ea. Mulțimea se repezi pe lângă Mo'alim și începu să-l lovească pe american cu picioarele, dar războinicul bărbos deveni brusc protector. Îl prinse pe pilot de braț și trase în aer, strigând mulțimii să se retragă.

Unul dintre oamenii lui îl izbi pe pilot în față cu patul puștii, și Mo'alim îl împinse în spate. Pilorul era rănit și nu mai putea lupta. Rangerii prinseseră mulți somalezi, pe care-i țineau în captivitate. Ei aveau să fie gata să-i schimbe, poate pe toți, pentru unul de-al lor. Pilotul era mai valoros viu, decât mort. Își puse oamenii să facă un cerc în jurul pilotului, ca să-l protejeze de mulțime, care era înfometată de răzbunare. Câțiva dintre oamenii lui Mo'alim începură să tragă de hainele lui Durant. Pilotul avea un pistol la șold și un cuțit și se temeau să nu aibă și alte arme ascunse, iar în plus știau că piloții americani aveau în haine emițătoare de localizare, așa încât elicopterele să poată să-i repereze.

20

Durant privea fix cerul, când mulțimea se apropie de el. Oamenii strigau cuvinte pe care nu le înțelegea. Un somalez îl izbi în față cu patul unei puști, spărgându-i nasul. Oamenii îl trăgeau de brațe și picioare, alții începură să-l tragă de haine. Nu erau obișnuiți cu capsulele de plastic ale echipamentului lui, așa că

Durant le deschise singur. Se lăsă în mâinile lor. Îi scoaseră cizmele, vesta de supraviețuire și cămașa. Un bărbat îi trase în jos fermoarul pantalonilor, dar, văzând că nu purta lenjerie, trase fermoarul la loc. Îi lăsară și tricoul maroniu. Tot timpul era lovit cu picioarele și pumnii. Un tânăr se aplecă și înhăță cartea de identitate verde pe care Durant o avea în jurul gâtului. O flutură în fața lui și strigă.

— Ranger. Ranger. Tu mori, Somalia!

Apoi, cineva îi aruncă o mână de noroi în față. Care îi intră în gură. Îi legară o cârpă peste cap și ochi, după care îl ridicară în aer, cărându-l aproape pe sus. Simți cum capătul rupt al femurului trecea prin pielea piciorului. Era lovit din toate părțile cu pumnii, cu pături de armă. Nu vedea unde îl duceau. Era înghițit într-un val de ură și furie. Cineva, o femeie probabil, îl prinse de penis și testicule și trase de ele.

Și, în această agonie a fricii, dintr-odată, Durant își părăsi corpul. Nu mai era în mijlocul mulțimii, era în ea, sau poate deasupra ei. Observa mulțimea care îl ataca. Cumva detașat. Și nu simțea nici o durere, iar frica scăzu, după care leșină.

PARTEA A PATRA

ALAMO

1

Parașutistul Tim Wilkinson urcă din nou în elicopterul distrus ca să caute un mod prin care să elibereze corpul pilotului Cliff Wolcott. Poate că exista vreo posibilitate pe care nu o văzuse prima dată, ca să tragă scaunul mai în spate și să obțină o înclinație mai bună. Dar situația era disperată.

Ieși din avion. Îngenunche pe epavă, în vacarmul asurzitor al focurilor de armă, și se uită pe ușile laterale deschise din dreapta, în partea din spate a avionului. Știa ce se întâmplase cu toți cei de la bord. Știa că o parte din oameni fuseseră salvați mai înainte, de elicopterul Little Bird care aterizase acolo imediat după prăbușire. Așa că el căuta acum doar echipament sau arme care trebuiau luate de acolo sau distruse. Erau antrenați să șteargă rapid băncile de memorii ale tuturor echipamentelor electronice ce conțineau date importante. Toate echipamentele și piesele care nu fuseseră legate de ceva ajunseseră pe partea stângă a avionului, care era acum la bază.

Observă în acea dezordine o bucată dintr-o uniformă de camuflaj.

— Cred că mai e cineva acolo, îi spuse el sergentului Bob Mabry, un sanitar Delta din echipajul CSAR.

Wilkinson se aplecă și mai mult și văzu un braț și o mânășă de zbor. Strigă, și un deget al mânușii se mișcă. Intră repede în elicopter și începu să tragă deoparte sfărâăturile și echipamentele de pe omul îngropat acolo. Era al doilea șef de echipaj, mitraliorul de pe partea stângă, Ray Dowdy. Scaunul lui fusese izbit și scos din balamale, dar în principiu omul era întreg. După ce Wilkinson îi eliberă un braț, Dowdy începu să dea și el la o parte lucrurile de deasupra lui. Încă nu spusese nici un cuvânt și era pe jumătate inconștient.

Mabry se strecură sub epavă și încercă fără succes să intre târându-se prin partea stângă inferioară a ușii. Renunță și se duse la ușile de sus, tocmai când Wilkinson îl elibera pe Dowdy.

Cei trei oameni rămaseră în interiorul epavei, în timp ce o ploaie de gloanțe se năpusti dintr-odată asupra carcasei elicopterului. Apoi se opri. Wilkinson verifică dacă era rănit. Fusese lovit în față și în braț. Mabry fusese rănit în braț, iar Dowdy pierduse vârfurile a două degete.

Șeful de echipaj se uita năucit la mâna însângерată.

Wilkinson își puse mâna peste degetele pline de sânge ale lui Dowdy și spuse:

— OK, hai să ieșim dracului de aici!

Mabry rupse panourile podelei și le propti peste acea parte a avionului prin care veniseră gloanțele. În loc să înfrunte focurile de armă de afară, se târâră, săpând în nisipul uscat din colțul din spate al ușii laterale. Tot pe acolo îl scoaseră și pe Dowdy.

Apoi, cei doi salvatori intrară din nou înăuntru. Wilkinson căuta echipamente ce trebuiau distruse, Mabry muta panourile de kevlar în jurul cozii, unde crease un punct de adunare a răniților. Pe alee se trăgea din nou. Iar ei așteptau în orice clipă sosirea convoiului de la sol.

Sergentul Fales, rănit și el, era prea ocupat să tragă, ca să observe plăcile de kevlar. Avea un bandaj elastic la gleznă și un tub IV în braț, și stătea lungit lângă lonjeronul încovoiat de la coadă, căutând ținte.

— De ce nu treci în spatele panourilor, Scott? îl întreabă Wilkinson, scoțând capul din elicopter.

Fales păru surprins. Fusese atât de absorbit cu trasul, încât nu văzuse panourile care fuseseră înălțate în spatele lui.

— Bună idee, zise el.

Trăgea glonț după glonț prin lonjeronul rupt.

După ce mai bandajă câțiva oameni, Wilkinson se târî înapoi în carlingă, intrând pe dedesubt, ca să vadă dacă reușea să tragă cumva de acolo corpul lui Wolcott. Nu avea cum.

2

O grenadă apăru din senin. Era de tip rusesc, genul care arăta ca o conservă de supă, la capătul unui băț. Se lovi de mașină, apoi de casca specialistului Jason Coleman și de stația radio, și în final ateriză pe pământ.

Nelson, care era încă surd din cauza mitralierei lui Twombly, își trase mitraliera M-60 de pe capota mașinii și se aruncă la

pământ, la fel ca și ceilalți aflați de o parte și de alta a intersecției. Rămaseră așa aproape un minut întreg, în așteptarea exploziei. Nu se întâmplă nimic.

— Cred că e defectă, spuse locotenentul DiTomasso.

Treizeci de secunde mai târziu, o altă grenadă se rostogoli în spațiul deschis dintre mașină și copacii de peste drum. Nelson înșfacă din nou mitraliera și se rostogoli departe de grenadă. Toată lumea repetă mișcarea, dar nici aceasta nu explodează. Defectă. Nelson și Barton începuseră să se târască înapoi spre mașină, când o a treia grenadă căzu între ei. Nelson întoarse casca spre ea și împinse pușca în față, apărându-se de explozia care era sigur că o să urmeze, de data aceasta. Auzi grenada sfârâind. Rămase astfel douăzeci de secunde întregi, înainte să ridice privirea spre Barton.

— Defectă, spuse acesta.

Yurek o luă și o zvârli în stradă.

Cineva aruncase în ei cu o grămadă de grenade proaste. Mai târziu, Wilkinson descoperi alte trei sau patru neexplodate, în interiorul elicopterului.

Forțele americane din jurul elicopterului Black Hawk al lui Wolcott erau acum răspândite într-un perimetru în formă de L, care se întindea spre sud. Un grup de aproximativ treizeci de oameni erau strânși pe alee, în jurul epavei, pe baza nordică a L-ului. Când aflară că tot convoiul de la sol se rătăcise și întârzia, începură să-i mute pe cei răniți prin gaura făcută de elicopter în casa lui Abdiaziz Ali Aden (care era încă ascuns în camera din spate). Imediat la vest de alee era Freedom Road, unde Nelson, Yurek, Barton și Twombly se adăpostiseră pe partea opusă a străzii, în colțul nord-vestic. Pe partea estică a intersecției, mai aproape de elicopter, erau DiTomasso, Coleman, Belman și căpitanul Delta Bill Coultrop, împreună cu operatorul lui radio. Restul forței de la sol se întindea spre sud, în lungul brațului L-ului. Steele și vreo zece rangeri, împreună cu trei echipe Delta, aproximativ treizeci de oameni în total, se aflau într-o curte de pe partea estică a lui Freedom Road, separați de grosul forței de o jumătate de cvartal, o alee largă și un cvartal lung. Echipa Delta a sergentului Howe, plus un grup de rangeri. Printre care se număra și specialistul Stebbins, urmați de echipa de comandă Delta condusă de căpitanul Miller, traversaseră aleea largă și înaintau pe lângă peretele vestic, spre poziția lui Nelson. Locotenentul Perino traversase deja aleea și înainta la deal. Pe lângă peretele estic, împreună cu caporalul Smith, sergentul

Chuck Elliott și alți câțiva oameni.

Când se apropie de poziția lui Nelson, Howe avu impresia că rangerii nu făceau altceva decât să se ascundă. Doi dintre oamenii lui traversară în fugă aleea ca să le spună rangerilor *să înceapă să tragă*. Gloanțele smulgeau bucăți de perete în jurul lor, dar era greu de văzut de unde veneau împușcăturile. Membrii echipei lui Howe îi ajutară pe Nelson și pe ceilalți să formeze niște câmpuri de foc eficiente și îi plasară pe Stebbins și pe mitraliorul soldat Brian Heard la colțul sudic al aceleiași intersecții, spunându-le să tragă spre vest.

Căpitanul Miller îl ajunse din urmă pe Howe, urmat de operatorul lui radio și de alți câțiva membri ai grupului său, plus sergentul de stat-major Jeff Bray, un controlor al luptei aeriene. Howe decise că era timpul să iasă de pe stradă. Între două clădiri de pe partea lui era o poartă metalică, prin care se intra într-o curte. Împinse poarta, care avea două uși și se deschidea în interior. Howe se gândi să pună o încărcătură explozivă, dar, dat fiind numărul mare de soldați din apropiere și spațiul deschis, o explozie ar fi putut răni pe cineva. Așa că sergentul solid și Bray începură să izbească în poartă. Partea lui Bray cedă.

— Urmează-mă, în eventualitatea că voi fi împușcat, spuse Howe.

Se năpusti în curte și începu să meargă rapid prin casă, alergând din cameră în cameră. Howe căuta oameni, concentrându-și privirea mai întâi la nivelul mijlocului, verificându-le mâinile. Singurele mâini pe care le găsi erau goale. Ele aparțineau unui bărbat, unei femei și câtorva copii, o familie de vreo șapte membri, total îngroziți. Rămase în pragul ușii, cu arma îndreptată spre ei, făcându-le semne să iasă din cameră cu mâna stângă. Dură ceva, dar, în cele din urmă, ieșiră încet, agățându-se unii de ceilalți. Le puseră cătușe și îi băgară într-o cameră laterală mai mică.

Apoi, Howe începu să examineze spațiul mai cu atenție. Fiecare dintre cvartalele din acel cartier din Mogadiscio era format în majoritate din case cu un singur etaj, de piatră, grupate neregulat în jurul spațiilor deschise sau al curților. Blocul în care se aflau ei avea o singură curte mică, cam de lățimea a două mașini, în care se afla el acum. Howe își spuse că era probabil cel mai sigur spațiu din zonă. Clădirea mai înaltă avea să-i adăpostească de gloanțe și grenade. La capătul vestic era un gen de magazie. Howe începu să exploreze sistematic, trecând din cameră în cameră. În căutarea unor ferestre de la care să

aibă un punct bun de tragere spre aleea vestică. Găsi câteva, dar nici una nu oferea un unghi prea bun. Când se întoarse în curte, căpitanul Miller și ceilalți începuseră să aducă răniții acolo. Curtea avea să fie folosită drept post de comandă și punct de strângere a răniților pentru tot restul nopții.

Când se întoarse în curte, unul dintre sergenții-majori care erau cu Miller îi spuse lui Howe să se ducă înapoi în stradă și să ajute echipa lui. Howe fu deranjat de acel ordin. În acel moment, se simțea conducătorul *de fado* de la sol, cel care se ocupa de toate mișcările, de strategie și luptă. Ajunseseră într-un loc temporar sigur, în care comandanții puteau să-și tragă răsuflarea și să gândească. Erau într-un punct rău, dar nu critic. Următorul pas trebuia, să fie căutarea unor modalități de întărire a poziției, de extindere a perimetrului, de identificare a altor clădiri ce puteau fi ocupate, pentru a le oferi linii de foc mai bune. Ordinul sergentului de armată era cel al unui om care nu știa ce trebuia să facă în continuare.

Howe era clădit ca un luptător profesionist de lupte, dar era un om capabil să și gândească. Asta îi crea uneori probleme în relațiile cu autoritatea – mai ales cu modul arbitrar și înnebunitor al armatei de a plasa la comandă oameni neexperimentați, fără calificarea necesară. Nu-și ascundea dezgustul față de astfel de situații.

Acum, când i se ordonase să facă ceva inutil, în mijlocul celei mai mari bătălii din viața lui, era furios. Începu să strângă muniția, grenadele și tuburile LAW de la rangerii răniți din curte. Howe avea impresia că mulți nu reușeau să înțeleagă cât de disperată devenise situația lor. Nu puteau să nu se gândească la ei înșiși ca la o forță superioară, controlând situația, deși roata se întorsese. Ei erau cei încercuiți și aflați într-o copleșitoare inferioritate numerică. Ideea de a angaja lupta în acel moment era absurdă.

— Arunci grenade? îl întrebă sergentul-major de armată, surprins să-l vadă pe Howe îndesând în buzunarele vestei toate grenadele pe care le găsea.

— Nu suntem plătiți să le ducem înapoi, replică Howe.

Așa era războiul. Ucideai sau erai ucis. Ieși furios în stradă și începu să caute somalezii pe care să-i împuște.

Îl găsi pe un ranger, Nelson, trăgând cu carabina spre o fereastră a clădirii pe care Howe reușise să o elibereze și să o ocupe. Nelson văzuse pe cineva mișcându-se la fereastră și, cum se trăgea în ei din aproape toate direcțiile, ripostase cu câteva

focuri în acel geam.

— Ce faci? strigă Howe la el, de pe cealaltă parte a aleii.

Nelson nu putea să-l audă aproape deloc.

— Am văzut pe cineva acolo.

— La dracu'! Acolo sunt ai noștri.

Nelson avea să afle abia mai târziu de ce își flutura Howe brațele. Fu îngrozit. Nimeni nu-i spusese că echipa Delta ocupase acel spațiu, dar, oricum, era un păcat capital să tragi înainte să identifici ținta.

Deja furios, Howe începu acum să-și reverse mânia asupra rangerilor, pe care-i considera demni de milă. Când văzu că Nelson, Yurek și ceilalți încercau să împuște selectiv somalezii de pe stradă, Howe luă o grenadă mică, de mărimea unei mingi de golf, și o aruncă peste acoperișul clădirii. Fusesse o aruncare excelentă. Pentru că grenada nu explodează, mai aruncă două, care explodară de cealaltă parte a casei. Apoi îi văzu pe rangeri încercând să nimerească un somalez care țâșnea mereu afară, trăgea și apoi se retrăgea în spatele unei colibe aflate cam la un cvartal distanță spre nord. Howe luă un LAW și îl aruncă peste drum. Arma ateriză pe brațul specialistului Twombly, care era întins pe burtă, la un metru și jumătate de zid. LAW-ul îi zgârie fruntea și omul se întoarse furios.

— Împușcă-l pe nenorocit! urlă Howe.

În ceea ce privea pe trăgătorul din spatele barăcii de tablă, Howe trase o rafală prin metal, gândindu-se că cel ce se ascundea în spate fie era lovit, fie era obligat să se lase la pământ. Apoi trase o rafală la nivelul podelei. Trăgătorul somalez nu mai reapăru!

Howe se lăsă într-un genunchi, înjurând cu amărăciune în timp ce trăgea. Toată acea situație îl scotea din sărite, blestemații de somalezi, conducătorii lui, rangerii idiști... chiar și muniția. Trase în trei somalezi care traversau strada la trei blocuri distanță spre nord, metodic, așa cum învățase în orele nenumărate de antrenament, prinzându-i în cătare și ținând apoi la aproape un metru în fața lor. Era un trăgător de elită și era sigur că-i nimerise, dar se înșela, căci ei continuă să alerge și dispărură după colț. Arma lui era cea mai sofisticată carabină din lume, o CAR15, și el trăgea cu un cartuș cu cap rotund verde de 5,56 mm. Capul verde avea un penetrator de tungsten în vârf și trecea prin metal, dar această putere de străpungere sporită făcea ca gloanțele să treacă și prin țintele umane. Când somalezii erau suficient de aproape, vedea când îi nimerea.

Glonțul făcea o gaură mică și curată, dar, dacă nu nimerea inima sau coloana vertebrală, nu era suficient ca să-i oprească pe inamici. Howe avea impresia că trebuia să nimerească un om de cinci sau șase ori ca să-i atragă atenția. Aveau obiceiul să râdă de Randy Shughart, care renunțase la carabina și muniția modernă și păstrase o M-14 din perioada Vietnamului, care trăgea cu cartușe de 7,62 mm, fără calitățile de penetrare ale noului vârf verde. Acum Howe înțelese că Randy era cel mai deștept tip din unitate. Chiar dacă arma lui era mai grea și oarecum incomodă, având în plus și un recul puternic, era clar că el putea doborî un om cu un singur glonț, iar în luptă deseori nu ai ocazia să tragi mai multe în aceeași țintă. Atunci când nimerești un inamic, vrei să-l vezi căzând, nu să te întrebi următoarele cinci ore dacă l-ai atins sau dacă te așteaptă încă ascuns în buruieni.

Howe se afla într-un punct bun. Nu avea nimic în față sau în spate care să oprească gloanțele, dar la vreo șase metri spre sud era un copac, lipit de zidul vestic al străzii, care împiedica inamicul să-l vadă din orice direcție. Copacul mai mare de pe cealaltă parte a aleii, unde se aflau Nelson, Twombly și ceilalți, bloca orice glonț care ar fi venit dinspre nord. Așa că sergentul din Delta putea să stea în genunchi la un metru și jumătate de zid și să tragă spre nord, fără să fie în pericol.

Când îi văzu pe Perino, Smith și Elliott târându-se spre o poziție similară pe cealaltă parte a străzii, presupuse că încercau să facă același lucru ca și el. Numai că pe acea parte nu erau nici un fel de copaci care să protejeze poziția.

Strigă la ei, dar rangerii nu-l auziră din cauza vacarmului.

3

Perino și oamenii lui înaintaseră până la o baracă mică de tablă, un portic, de fapt, care ieșea din zidul neregulat. Se aflau la numai vreo zece metri de aleea unde se prăbușise *Super Six One*. Absolvent la West Point, promoția 1990. Perino avea douăzeci și patru de ani și era mult mai în vârstă decât rangerii pe care-i comanda. Grupul lui o luase în fața căpitanului Steele și a majorității rangerilor. Traversaseră ultima intersecție până la locul prăbușirii, după ce Goodale fusese nimerit. Eliberaseră prima curte a aceluia bloc, iar apoi Perino condusesese câțiva

oameni înapoi în stradă, ca să continue să avanseze pe Freedom Road. Știa că mai aveau puțin până să stabilească legătura cu locotenentul DiTomasso și echipa CSAR. Ceea ce reprezentase destinația lor, când începuseră acea mișcare. Porticul era la numai câțiva pași de intrarea curții.

Sergentul Elliot era deja de cealaltă parte a porticului, caporalul Smith era ghemuit în spatele lui, iar Perino la numai câțiva pași în spatele lui Smith. Se trăgea puternic în ei. Gloanțele păreau să vină din toate direcțiile. Perino văzu un somalez înarmat pe cealaltă parte a străzii, la vreo douăzeci de metri nord de poziția lui Nelson, dar care nu putea fi văzut de ceilalți din cauza copacului în spatele căruia se ascundeau. Perino văzu flacăra de la gura țevii și își dădu seama că aceea era direcția din care veneau o parte a gloanțelor. Era greu să-l nimerească cu carabina, dar Smith avea un lansator de grenade la carabina M-16 și putea trage un proiectil 203 suficient de aproape ca să-l rănească pe individ. Înaintă și îl bătu pe umăr pe Smith – zgomotul era prea mare ca să poată comunica verbal – când prin portic începură să pătrundă gloanțe, cu un zgomot puternic. Locotenentul era într-un genunchi și un cartuș mușcă din pământ între picioarele lui.

Nelson văzu că Smith fusese lovit. Caporalul solid înainta pe stradă rapid și majoritatea celor aflați la colț auziră cum îl lovi glonțul, un sunet dur și urât. Smith păru doar surprins, la început. Căzu într-un genunchi și, ca și cum ar fi vorbit despre altcineva, spuse surprins:

— Sunt rănit!

Perino îl ajută să se lipească de perete.

Acum, Smith urla:

— Sunt rănit! Sunt rănit!

Locotenentul înțelese, din vocea lui, că îl durea foarte tare. Când Goodale fusese rănit, acesta păruse să nu simtă aproape nimic, dar rana lui Smith era diferită. Perino apăsă un bandaj peste rană, dar sângele țâșnea cu forță în jurul lui.

— Am un rănit care sângerează puternic aici! strigă Perino.

Sanitarul Delta, sergentul Kurt Schmid, țâșni spre ei, traversând Freedom Road. Împreună, îl traseră pe Smith în curte.

Schmid îi rupse cracul pantalonilor. Era de rău.

— Doare rău, omule, îi spuse tânărul soldat lui Perino.

Locotenentul ieși din nou în stradă și se târî înapoi lângă Elliott.

— Unde e Smith? întrebă acesta.

- A fost doborât.
- Rahat, zise Elliott.

Apoi văzură cum sergentul Ken Boom fu lovit în genunchi. După aceea, soldatul Rodriguez se rostogoli de lângă mitraliera lui. Sângerând, urlând și ținându-se cu mâinile de vintre. Nu simțea nici o durere, dar, când își duse mâna la organele genitale, simți cum ceva vâscos i se revărsa printre degete. Urlă, speriat. Opt dintre cei unsprezece rangeri din echipa lui Perino, Chalk One, erau acum răniți.

La capătul nordic al aceuiași bloc se produse o explozie puternică și Stebbins se prăbuși. Nelson văzu scena de aproape. O grenadă RPG izbise zidul casei aflată vizavi de el, aproape de poziția lui Stebbins și Heard. Grenada explodase și smulsese o bucată de perete de un metru lungime. Se produse un nor mare de praf. Îi văzu pe Stebbins și Heard întinși pe spate. „Sunt terminați”, își spuse Nelson. Dar Stebbins se scutură și apoi se ridică încet, acoperit din cap până în picioare de praf alb, tușind și frecându-se la ochi.

- La pământ, Stebbins! strigă Heard.

Deci, și el era bine.

În jurul lui Perino și Elliott, gloanțele vâjâiau cu o frecvență tot mai mare. Era o poziție proastă, așa cum prevăzuse Howe.

— Ah, domnule, cred că ar fi bine să intrăm în curtea aceea, spuse Elliott.

- Crezi? întrebă Perino.

Elliott îl prinse de braț și se aruncară amândoi spre curtea unde Schmid se străduia din greu să-l salveze pe Smith.

Caporalul Smith era conștient, îngrozit și avea dureri puternice. Schmid încercase mai întâi să aplice o presiune directă pe rană, ceea ce se dovedise foarte dureros și, evident, ineficient. Sângele roșu continua să țâșnească. Sanitarul încercă să îndese tifon în gaura din piciorul rangerului. Apoi îl verifică pe Smith.

- Mai ești rănit și în altă parte?
- Nu știu.

Schmid căută gaura de ieșire, dar nu găsi nimic.

Avea suficientă experiență ca să înțeleagă că Jamie Smith era pierdut, dacă nu reușea să oprească sângerarea. Glonțul intrase prin coapsa lui și apoi trecuse prin pelvis. O rană pelviană este una dintre cele mai grave, într-o zonă de luptă. Aorta se desparte în două în abdomen, formând arterele iliace dreaptă și stângă. Era clar că glonțul străpunsese unul dintre vasele femurale.

Schmid aplică presiune directă pe abdomenul lui Smith, chiar deasupra pelvisului, unde se bifurca artera. Îi explică acestuia ce făcea. Băgase deja două tuburi IV în brațul lui Smith, folosind ace mari de 14, iar acum apăsa pe punga de plastic, ca să forțeze înlocuirea fluidului pierdut. Sângele lui Smith forma o băltoacă tot mai mare pe terenul murdar al curții.

Pe câmpul de luptă se făceau foarte rar transfuzii de sânge. Sanitarii aveau cu ei tuburi IV. Dar nu și sânge. Dacă voia să-i facă o transfuzie lui Smith, trebuia să găsească pe cineva cu aceeași grupă de sânge, dar exista posibilitatea să apară complicații. Schmid renunță la idee. Convoiul de salvare trebuia să sosească curând. Rangerul avea nevoie de un doctor, rapid.

Perino luă legătura cu căpitanul Steele.

— *Nu putem merge mai departe, domnule. Avem prea mulți răniți.*

— *Trebuie să înaintați*, îi spuse Steele.

— *NU PUTEM*, zise Perino. *Cer permisiunea să ocup o clădire.* Steele îi spuse lui Perino să încerce în continuare să înainteze. De fapt, în acea curte ei erau la numai cincisprezece metri de locotenentul DiTomasso și forța CSAR, dar Perino nu avea de unde să știe asta. Încercă să ia legătura cu DiTomasso prin radio.

— *Unde ești, Tom?*

DiTomasso încercă să explice în ce poziție se afla, dând repere.

— *Nu pot să văd nimic*, spuse Perino. *Sunt într-o curte.*

DiTomasso aruncă o fumigenă roșie și Perino văzu dâra urcând pe cerul întunecat. Din traiectorie deduse că erau la cincisprezece metri distanță, ceea ce reprezenta foarte mult, într-o zonă de luptă. Steele continua să insiste, prin stație, ca el să stabilească contactul cu DiTomasso.

— *Au nevoie de ajutorul vostru*, spunea el.

— *Mi-au rămas numai trei oameni, domnule, inclusiv eu. Cum pot să-l ajut?*

În cele din urmă, Steele renunță.

— *Recepționat, întăriți poziția și apărați-o.*

Schmid se ocupa în continuare de rana lui Smith. Îi ceruse lui Perino să-l ajute, aplicând presiune exact deasupra rănii, pentru ca el să-și poată folosi mâinile. Când schimbară mâinile, Perino apăsa cu două degete direct în rană. Smith urlă și Perino fu împrăscat de sânge. Locotenentul înghiți în sec și apăsa mai tare. Se simțea amețit. Valurile de sânge continuară să țâșnească.

— Oh, rahat! Oh, rahat! O să mor! O să mor! urla Smith.

Știa că acela era sânge arterial.

Schmid îi vorbea, încercând să-l calmeze. Singurul mod de a opri sângerarea era să găsească artera femurală tăiată și să o închidă. Îi spuse lui Smith să se lase pe spate.

— Va fi foarte dureros, dar trebuie s-o fac, ca să te ajut.

— Dă-mi niște morfină pentru durere! ceru Smith.

— Nu pot, zise Schmid.

În acea situație, morfina ar fi putut să-l ucidă. După ce pierduse atâta sânge, tensiunea era periculos de scăzută. Morfina ar fi coborât și mai mult ritmul inimii și i-ar fi încetinit respirația, adică exact ce nu îi trebuia acum.

Tânărul urlă când sanitarul întinse amândouă mâinile și trase de marginile rănii. Schmid încercă să nu țină cont de faptul că între degete avea terminații nervoase vii. Era greu. Între el și Smith se crease o legătură emoțională. Dar, ca să-l salveze pe tânărul ranger, trebuia să-l trateze ca pe un obiect neînsuflețit, ca pe o mașinărie care se stricase și trebuia reparată. Continuă să caute artera. Dacă nu reușea s-o găsească, era probabil ca Smith să moara. Mai sus, spre pelvis, despărțind straturile de piele, grăsime, mușchi și vase, cercetând prin bălțile de sânge roșu, strălucitor. Nu reușea să o găsească. Odată artera retezată, capătul ei superior se retrăsese probabil în abdomenul lui Smith. Sanitarul se opri. Smith leșină, din cauza șocului. Singura soluție era acum să-i secționeze stomacul, să caute artera și să o închidă. Dar asta însemna alte dureri. De fiecare dată când căuta în rană, Smith pierdea sânge. Era greu de crezut că Smith mai avea mult sânge de pierdut.

— Doare rău, spunea el mereu. Doare rău.

După un timp, cuvintele și mișcările lui deveniră mai lente, mai lipsite de vlagă. Era în stare de șoc.

Schmid era depășit. Introdusesese șase litri de fluid și nu mai avea prea mult. Încercase totul și se simțea disperat, frustrat și furios. Trebuia să iasă din cameră. Puse unul dintre oameni să apese în continuare pe rană și ieși să discute cu Perino. Amândoi erau plini de sânge.

— Dacă nu-l scoatem de aici în clipa asta, moare, spuse Schmid.

Locotenentul luă din nou legătura cu Steele.

— *Avem nevoie de un elicopter de extragere, domnule. Un Little Bird sau altceva. Pentru caporalul Smith. Trebuie să-l extragem în clipa asta.*

Steele transmise cererea pe rețeaua de comandă. Era greu să obțină legătura. Toate apelurile era strigate și urgente, de viață și moarte. Era aproape ora cinci și se întuneca. Toate vehiculele se întorseseră la baza aeriană. Steele află că nu era posibil. Nu se putea pune problema să fie trimis un alt elicopter în zona lor.

Căpitanul luă iar legătura cu Perino și îi spuse că pentru moment, Smith trebuia să reziste acolo.

4

Stebbins tremura de teamă. Faptul că era înconjurat de prieteni îl ajuta să meargă mai departe, dar numai de atât mai era în stare. Poți fi pregătit pentru imaginile, sunetele și mirosurile războiului, dar oroarea acestuia, sângele și intestinele, urletele de durere, senzația morții care te privește peste umăr și îți respiră în ureche? Pentru așa ceva nu poți fi pregătit. Asta își dorise el atât de mult? Un bătrân sergent de pluton îi spusese odată:

— Când începe războiul, un soldat vrea al naibii de tare să fie acolo, dar, când ajunge acolo, tot ce vrea este să plece acasă.

Lângă Stebbins, o rafală de gloanțe lovi mitraliera M-60 a lui Heard, defectând-o. Heard își scoase pistolul de 9 mm și trase cu el. Pe aleea de la vest, Stebbins putea să vadă cămășile albe ale luptătorilor somalezi. Erau zeci. Peste umărul lui drept, dincolo de Freedom Road și pe alee, putea să-i audă pe băieții din echipa de salvare lovind în epavă, încercând să scoată corpul lui Wolcott. Cerul se întuneca și încă nu se vedea nici o urmă din convoiul de la sol. Văzuseră vehiculele trecând la o distanță de câteva blocuri vest de ei, cu aproape o oră înainte. Unde erau acum?

Toată lumea se temea de apropierea întunericului. Un avantaj clar al soldaților americani, oriunde ar lupta, este tehnologia lor de viziune nocturnă (NOD-urile), dar ei lăsaseră dispozitivele la hangar. NOD-urile se purtau agățate la gât, când nu erau utilizate, și cântăreau probabil mai puțin de o jumătate de kilogram, dar erau incomode, enervante și foarte fragile. Fusese o decizie ușoară să le lase la bază, ținând cont că era vorba de o misiune în timpul zilei. Acum, rangerii aveau în față noaptea, pe care o întâmpinau însetați, obosiți, sângerând, cu muniție tot mai puțină și fără unul dintre cele mai importante avantaje

tehnologice ale lor.

Elicopterele Little Bird cunoșteau destul de bine terenul acum, ca să execute treceri regulate, și ajutau mult la ținerea la respect a somalezilor adunați în vecinătate. Elicopterele mici se năpusteau zburând aproape la nivelul solului, trecând printre clădiri și trăgând cu minitunurile lor nimicitoare. Era o imagine uimitoare. Twombly admira un astfel de atac. Când sergentul Barton îi spuse că piloții cereau în continuare markere pe drum, ca să delimiteze mai clar pozițiile americanilor.

— la chestia asta, spuse Barton, întinzându-i un triunghi de plastic portocaliu, fluorescent, și arunc-o acolo, încheie el, arătând spre mijlocul drumului.

Twombly nu voia să se ducă. Pe drum zbura atâta plumb, încât ar fi fost un gest sinucigaș să iasă din adăpost și, cu atât mai mult, să alerge spre mijlocul drumului. Îi trecu prin cap să refuze să execute ordinul lui Barton, dar renunță la idee la fel de repede. Dacă nu o făcea el, trebuia s-o facă altcineva. Și asta nu ar fi fost corect. Se oferise voluntar să fie ranger, nu putea da acum înapoi, numai pentru că lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Luă furios triunghiul portocaliu, alergă câțiva metri și îl aruncă spre centrul drumului, după care se aruncă din nou la adăpost.

— Nu e suficient, strigă Barton la el.

Îi explică apoi că vârtejul de aer produs de elicele elicopterelor avea să arunce triunghiul de acolo.

— Trebuie să-l asiguri, pune o piatră pe el.

Furios acum, dar și teribil de înspăimântat, Twombly lăsa capul în piept și alergă din nou pe drum.

Nelson rămase impresionat de curajul colegului lui. A două oară când Twombly fugi, pe stradă se trăgea și praful ridicat de gloanțe era atât de mare, încât Nelson nu mai putu să-l vadă. „S-a zis cu Twombly.” Câteva secunde mai târziu, uriașul din New Hampshire se întoarse, înjurând fără oprire, dar neatins.

Un bătrân ieși poticnindu-se din spatele unui zid și începu să tragă frenetic cu o AK. Rangerii din toate cele trei colțuri își îndreptară armele spre acel om, care părea că abia se ținea pe picioare. Avea o claie de păr alb și o barbă albă, lungă, pătată de ceva verzui de ambele părți ale gurii, probabil de la *khat*. Era clar că era atât de beat sau drogat, încât nu-și dădea seama ce se întâmpla. Gloanțele lui erau atât de departe de țintă, încât

rangerii care-l priveau fură întâi șocați, apoi izbucniră în râs. Bătrânul alergă împleticindu-se și apoi trase un cartuș în zid, departe de orice țintă. Twombly îl doborî cu o rafală a armei SAW.

Pe măsură ce lupta continua, vedeau tot felul de scene ciudate. În mijlocul acelor schimburi de focuri, soldatul David Floyd văzu un porumbel cenușiu aterizând în centrul lui Freedom Road. Pasărea scărmana în praf, indiferentă, și țopăi câțiva pași pe drum, aparent nederanjată de nebunia din jur. Apoi, zbură în altă parte. Un măgar care trăgea o căruță traversă intersecția, deși era unul dintre punctele cele mai periculoase (aproape de locul în care fusese ucis Fillmore), și traversă drumul neatins, după care se întoarse, câteva minute mai târziu, evident confuz și dezorientat. Era comic. Nu le venea să creadă că acel măgar nu fusese rănit. Ed Yurek îl privi cu milă și uimire. „Dumnezeu iubește măgarii.” Aproape de elicopterul prăbușit, o femeie alergă pe alee, strigând și arătând spre case din colțul sud-estic al intersecției, unde fuseseră duși cea mai mare parte a răniților. Nu era înarmată, așa că nimeni nu trăgea în ea. Dar, de fiecare dată când ea se repezea spre adăpost, un revărsare violentă de foc se îndrepta spre locul arătat de ea. După ce făcuse asta de două ori, unul dintre băieții din Delta din spatele cozii lui *Super Six One* zise:

— Dacă ticăloasa aia apare iar, o împușc.

Căpitanul Coulthrop aprobă din cap. Femeia apăru, și omul din Delta o doborî în mijlocul străzii.

Când soarele coborî în spatele clădirilor de la vest, umbra se lăsă asupra aleii, și Stebbins împreună cu Heard puteau repera mai ușor somalezii care trăgeau în ei de la ferestre și uși. Flăcările de la gura armelor le trădau clar pozițiile. Stebbins trăgea foc cu foc, încercând să economisească muniție. Heard trăgea acum cu o M-16. Aproape asurzit de toate acele împușcături și explozii, el îl bătu pe umăr pe Stebbins și strigă:

— Steb, vreau să-ți spun acum, pentru eventualitatea că nu scăpăm de aici, că părerea mea e că te descurci minunat.

În clipa aceea, pământul din jurul lor se cutremură. Stebbins auzi sunetul gloanțelor mari care se înfigeau în peretele de piatră din colțul în care se ascunsese. Apoi, fu înghițit de fum. Zidul după care se ascundeau de aproape o oră începu să se desprindă. Cineva se concentrase asupra lor cu o armă mare și le făcea bucăți poziția. După prima rafală puternică, Stebbins ieși pe alee și ripostă cu foc spre fereastra unde văzuse flacăra de la

gura țevii. Apoi se aruncă din nou după colț, se așează în genunchi și continuă să tragă spre același loc.

Alte trei gloanțe izbiră zidul, și Stebbins fu aruncat în dos. Era ca și cum cineva l-ar fi tras din spate cu o sfoară. Nu simțea nici o durere, doar își pierdu respirația pentru câteva clipe. Rangerul era năucit și acoperit din nou cu o pudră albă de la mortarul pulverizat din zid. Se înfurie. „Ticălosul acela aproape că m-a ucis!”

— Ești bine, Stebby? Întrebă Heard. Ai pățit ceva?

— Sunt bine. Brian, gata de plecare.

Stebbins se ridică în picioare, furios, înjurând, și ieși din nou în alee, trăgând iar spre acea fereastră.

Sergentul Howe, conducătorul echipei Delta, privea cu uimire de la mică distanță. Nu-i venea să creadă că rangerul acela nu avea bunul simț să-și găsească un adăpost mai bun. Nelson avea impresia că cineva acționase un comutator în interiorul lui Stebbins. Pentru a doua oară în acea oră, crezu că acesta fusese ucis. Dar funcționarul sări din nou în picioare. Eră un om schimbat, un animal sălbatic, care țopăia pe loc și trăgea ca un nebun. Nelson, Twombly, Barton și Yurek trăgeau cu toții acum în aceeași fereastră. Se auziră un șuierat, apoi o explozie asurzitoare. Stebbins și Heard țipară și dispărură într-o minge de foc.

„S-a zis cu Brian și Stebby.”

Stebbins se trezi din nou întins pe spate. Avea aceeași senzație ca înainte, ca și cum fusese izbit în plexul solar. Icnii după aer și simți gust de praf și fum. Apoi, în câmpul lui vizual apărură fața lui Heard.

— Ești bine, Stebby? Ești bine?

— Da, Brian, sunt bine, zise el. Lasă-mă numai câteva secunde.

— OK.

De data aceasta, în timp ce-și aduna gândurile, începu să raționeze. Aveau nevoie de ajutor în locul acela. Cea mai mare parte a colțului fusese distrusă. Stebbins se gândi că fusese izbit în piept de bucăți de zid, suficient de puternic ca să-l doboare, dar nu și ca să străbată vesta antiglonț și să-l rănească serios. Somalezii plasaseră acolo o armă deservită de o echipă, și era nevoie de una mai mare decât carabinele M-16, ca să o reducă la tăcere. Când se ridică în picioare, îl auzi pe Barton chemând ajutor prin radio. Apoi, o voce se auzi la nivelul urechii lui, chiar în spatele lui Stebbins. Unul dintre băieții din Delta ieșise la

fereastra de la colțul clădirii, aceeași în care trăsesse Nelson mai devreme. Vocea părea calmă, ca și cum s-ar fi aflat pe o plajă din California.

— De unde trage tipul ăsta, amice?

Stebbins îi arată geamul.

— Bine, vă acoperim noi. Țineți-vă capetele jos!

Apoi, operatorul Delta trimise trei cartușe de 203 direct în fereastra respectivă. Se auzi o explozie enormă în interiorul clădirii. Stebbins presupuse că proiectilele detonaseră vreo ascunzătoare de muniție, pentru că explozia de la primul etaj al clădirii fusese prea puternică pentru un cartuș de 203. După aceea, totul se întunecă. Pe fereastră începu să iasă un fum negru.

Se lăsă liniștea. Stebbins, Heard și ceilalți rangeri strigară, felicitându-l pe băiatul din Delta pentru lovitura lui impresionantă. Din nou într-un genunchi, ceva mai departe de colțul mâncat de gloanțe, Stebbins văzu niște lumini licărind la distanță și își aminti că se aflau în mijlocul unui oraș mare și că în unele părți ale acestuia viața continua normal. Se vedeau focuri arzând undeva spre hotelul „Olimpic”, unde coborâseră ei din elicoptere. Parcă trecuseră secole de atunci.

O voce strigă de dincolo de intersecție ca toată lumea să se retragă spre elicopter. Forța de sprijin trebuia să intre în clădiri, odată cu lăsarea întinericului. Oamenii din colțul lui țâșniră în cealaltă parte a intersecției, unul câte unul. Stebbins și Heard așteptau să le vină rândul. Împușcăturile se răriseră. „OK, cea mai rea parte a războiului s-a terminat.”

Atunci, Stebbins auzi un șuielat și se întoarse la timp ca să vadă ceva ce semăna cu o piatră venind direct spre el. Avea să-l lovească în cap. Se ghemui și își întoarse casca spre rachetă, după care dispăru în foc și lumină.

5

Sergentul Fales, PJ-ul rănit, primi un apel radio pentru un sanitar. Era nevoie ca cineva să traverseze rapid intersecția mare de la vest de elicopterul doborât. Soldatul Rodriguez sângera puternic. Oamenii se retrăgeau cu toții în diversele puncte de colectare a răniților. Sanitarul Kurt With Schmid se ocupa de caporalul Smith. Nimeni de pe acea parte a lui Freedom

Road nu avea cunoștințele necesare ca să se ocupe de o rană atât de gravă ca a lui Rodriguez. Fales stătea sprijinit în spatele unor plăci de kevlar, aproape de coada elicopterului, cu piciorul bandajat în pripă întins în fața lui.

Camaradul lui, Tim Wilkinson, care se ocupa de răniții de lângă el, îl făcea să râdă.

Wilkinson lucra încă cu impresia că întreg convoiul de la sol (care se întorsese demult la bază, plin de răniți) avea să sosească în orice clipă. Considera că sarcina lui era să-i bandajeze și să-i așeze pe tărgi, gata să fie urcați în camioane, la sosirea lor.

Fales se urcase și el fără tragere de inimă pe o targă și fusese legat de aceasta, dar o dată cu trecerea timpului, văzând că vehiculele nu apăreau, se dezlegă, își luă armele și reîncepu să tragă. Acum, când auzi apelul de pe cealaltă parte a străzii, îi spuse lui Wilkinson:

— Au nevoie de un sanitar, Wilky.

Gloanțele și grenadele RPG formau o barieră mortală între poziția lor și a oamenilor de pe cealaltă parte a străzii. Wilkinson își strânse trusa medicală și se îndreptă spre intersecție. Apoi se opri. Se întoarse spre prietenul lui și emise o cerere absurdă:

— Acoperă-mă, zise el.

Și apoi o luă la fugă, cât putea de repede, cu capul în piept, năpustindu-se pe drumul larg, în timpul ce focurile se înteteau. Odată ajuns în curtea care reprezenta postul de comandă al echipei Delta, începu să evalueze răniții, luând decizii de triere rapidă. Era evident că Rodriguez era cel care avea primul nevoie de ajutor. Sângera rău și era foarte înspăimântat. Wilkinson încercă să-l calmeze.

Îi tăie uniforma, ca să cerceteze rana. Rangerul fusese lovit de un cartuș care intrase prin fese și trecuse apoi prin pelvis, sfărâmase unul dintre testicule, după care ieșise prin partea superioară a coapsei. Primul lucru ce trebuia făcut era să oprească sângerarea. Dacă fusese atinsă vreo arteră femurală, ca în cazul lui Smith, știa că nu avea prea mari șanse să oprească hemoragia. Wilkinson începu să aplice bandaje, îndesând bucăți de tifon în rana de ieșire. Apoi înfășură strâns zona într-un bandaj elastic. Trase peste picioarele și pelvisul lui Rodriguez niște pantaloni scurți, pneumatici, de cauciuc, și apoi îi umflă cu aer, așa încât să aplice o presiune mai mare asupra răni. Sângerarea se opri. Apoi îi făcu o doză cu morfină, începu să-i aplice tuburi IV, ca să înlocuiască fluidele pierdute, dar le

termină rapid, în încercarea de a stabili starea soldatului.

Luă legătura prin radio cu Fales:

— *Voi mai aveți fluide?*

Aveau. Wilkinson le spuse să le pună într-un sac și să-l arunce cât de tare puteau în direcția lui. Se uită spre stradă și realizează că era o idee proastă. Îi apelă din nou și le spuse să nu-l arunce. Dacă sacul se desfăcea, ar fi fost nevoit să stea în mijlocul lui Freedom Road și să le adune de pe jos. Se hotărî că era mai bine să încerce să traverseze de două ori drumul în fugă, decât să se oprească în mijlocul lui.

Alergă din nou, cu acel pas de țestoasă, și ajunse tot neatins. Oamenii care-l priveau din pozițiile lor din jurul intersecției erau uimiți de curajul lui. Apoi îi spuse lui Fales care era situația peste drum și zise că de data aceasta se ducea și rămânea acolo. Starea lui Rodriguez era gravă. Trebuia să fie scos de acolo imediat. Până atunci, se ocupa el de primul ajutor. Apoi, cu fluidele în mână și capul în piept, țâșni peste drum pentru a treia și ultima dată. Sosi din nou neatins.

Când năvăli iar în curte, unul dintre băieții din Delta îi spuse:

— Dumnezeu îi iubește pe medici, omule.

Se întuneca rapid. Wilkinson află că întreg convoiul care venea să-i salveze se întorsese din drum și că avea să petreacă noaptea acolo.

Îl căută pe căpitanul Miller.

— Am un rănit grav aici, zise el. Trebuie să fie luat imediat. Ceilalți pot aștepta, dar el trebuie extras.

Miller îi aruncă o privire care spunea: „Suntem într-un punct foarte prost aici, ce pot spune?”

6

Specialistul Stebbins stătea cu ochii închiși, dar tot văzu lumina roșie, strălucitoare, la explozia grenadei. Simți flăcările mistuitoare și apoi leșină.

Simți miros de păr ars, praf și cordită încinsă, în timp ce se rostogolea peste cap, cu membrele încurcate cu ale lui Heard, până se opriră amândoi în șezut, holbându-se unul la celălalt.

— Ești bine? întrebă Heard, după un moment lung.

— Mda, dar mi-am pierdut pușca.

Stebbins se târî înapoi în fosta lor poziție, căutându-și arma. O

găsi făcută bucăți. Simți gust de sânge. Se gândi că își mușcase buza.

Avea nevoie de altă armă. Se ridică și porni spre poarta curții în care se adăpostiseră băieții din Delta, gândindu-se să ia una de la cei răniți, dar căzu la pământ. Se ridică, făcu un pas și căzu din nou. Își pipăi piciorul stâng și descoperi că era complet amorțit. După ce căzuse a doua oară, porni spre curte, de data aceasta târându-și piciorul. Îl găsi pe camaradul lui, Heard, stând în pragul porții și spunându-i unui om din Delta:

— Amicul meu, Steb, e încă acolo.

Stebbins îi puse o mână pe umăr și zise:

— Sunt bine, Brian.

Wilkinson îl prinse pe Stebbins, care arăta îngrozitor. Era acoperit, de praf și pulbere, pantalonii erau arși aproape complet și sângera de la rănila de la picior. Era amețit și părea să nu fi observat că era rănit.

— Lasă-mă să stau jos câteva minute și o să fiu bine, spuse el.

Sanitarul îl ajută să intre șchiopătând în camera din spate, unde se aflau ceilalți răniți. Era întuneric, și Stebbins simți mirosul de sânge și urină. Pe o canapea erau îngrămădiți trei somalezii. Rodriguez era într-un colț, gemând și respirând greu și zgomotos. Avea un tub IV în braț și pantalonii aceia ciudați și umflați în jurul taliei.

Heard se contrazicea cu sanitarul:

— Nu am decât o zgârietură la încheietură. Sunt bine. Serios. Îmi pun un bandaj și mă duc înapoi.

Somalezii trecură pe podea și Wilkinson îl așeză pe Stebbins pe canapea, după care începu să-i taie cizma stângă cu o pereche mare de foarfeci.

— Hei, nu cizmele! se plânse acesta. De ce faci asta?

Wilkinson scoase cizma încet, odată cu șoseta, și Stebbins fu șocat văzând o bucată de metal de mărimea unei mingi de golf înfiptă în piciorul lui. Realiză pentru prima dată că fusese rănit. Observase că pantalonii păreau arși și pârliti, iar acum, la lumina lanternei sanitarului, văzu că bucățile înnegrite de pe picior erau de piele! Nu simțea nici o durere, doar amorțeală. Focul exploziei îi cauterizase rănila. Văzu că toată partea inferioară stângă a corpului era arsă.

Unul dintre băieții din Delta băgă capul pe ușă și făcu semn spre lumina albă a sanitarului.

— Hei, omule, trebuie să stingi lumina aia, zise el. Afară e întuneric și trebuie să avem grijă.

Wilkinson stinse lumina și aprinse o lanternă roșie.

Stebbins băgă mâna în buzunarul de la spate, căutând o țigară, dar descoperi că și pachetul arsese. Wilkinson îi bandajă piciorul.

— Ești scos din acțiune. Acum ești amorțit, dar asta o să treacă. Nu pot să-ți dau decât niște Percocet.

Îi întinse o tabletă și niște apă iodizată. Wilkinson îi dădu și o pușcă.

— Uite o armă. Poți să păzești fereastra asta.

— OK.

— Dar, pentru că răspund de sănătatea ta, cred că ar trebui să te avertizez că narcoticele și focurile de armă nu prea merg împreună.

Stebbins clătină din cap și zâmbi.

Auzea mereu sunete pe fereastră, de pe alee. Dar nu era nimeni acolo. Mintea îi juca feste. O dată sau de două ori strigă înfricoșat și trase câteva cartușe spre fereastră, dar nu erau decât umbre.

Unul dintre băieții din Delta intră și îl întrebă din ce direcție venise grenada care-l nimerise. Stebbins nu era sigur.

— De pe alee, dinspre vest, zise el.

Dar aceea fusese direcția spre care stătuse cu fața. Iar rănilor lui erau toate pe spate. Apoi Stebbins își aminti că se întorsese și o văzuse cum venea spre el. Însemna că venise din spatele lui.

— Nu, dinspre est. Dar nu de dincolo de elicopter, zise el. De pe stradă, de mai departe.

În cele din urmă, fu lăsat pe canapea, ascultându-i pe Rodriguez, care respira greoi, și pe femeia somaleză care-i explica cu cuvinte pe care nu le înțelegea că soțul ei avea cătușele prea strânse. Realiză că trebuia neapărat să urineze. Nu avea unde să se ducă. Așa că se ușură acolo. Era grozav. Ridică privirea spre familia somaleză și zâmbi slab:

— Îmi pare rău pentru canapea.

7

Pe stradă, la o distanță de un bloc și jumătate spre sud, soldatul David Floyd trăgea în tot ce mișca. La început, ezitase să țintească în mulțimile ce se adunau la sud, în vale, dar văzuse cum fuseseră loviți Fillmore, tipul din Delta și locotenentul

Lechner, plus alți trei sau patru dintre camarazii lui, așa că acum trăgea în toată lumea. Dar, indiferent câte gloanțe trimiteau el și specialistul Melvin DeJesus pe Freedom Road, grupurile de somalezi continuau să se strecoare spre ei. Pe stradă, întins în groapa lui mică din mijlocul drumului, specialistul John Collett făcea același lucru. Erau în punctul cel mai sudic al perimetrului și nu aveau idei ce se întâmpla în jurul elicopterului prăbușit și nici în altă parte.

Un glonț sau o schijă îl lovi pe Floyd. Acesta sări ca ars. Pipăi cu mâna, temându-se să-și ia ochii de la drumul din fața lui, și descoperi că pantalonii erau ruși de sus până la cizmă, dar glonțul nici măcar nu-l zgâriase. Era evident că trecuse prin peretele subțire.

— Heiiiii! strigă el, uitându-se la DeJesus, recunoscător și înspăimântat.

Urechile îi țiuiau. Dar putea încă să audă. DeJesus începu să fie cuprins de panică. Devenea tot mai agitat, spunând că nu mai putea sta acolo. Trebuia să se miște. Trebuia să facă ceva. Avea un presentiment. Trebuia să fie în altă parte. Acum!

Lui Floyd îi venea să-l plesnească.

— Stai dracului jos! strigă la el.

În acest timp. Oamenii de pe partea cealaltă a lui Freedom Road începură să le facă semne să intre în curte. Căpitanul Steele renunțase pentru moment să-i mai ajungă pe locotenentul Perino și DiTomasso, în blocul următor. Voia ca toți oamenii lui de la capătul sudic al perimetrului să se consolideze în curte. Acolo erau deja trei echipe Delta și mai mulți răniți, inclusiv Neathery și Errico, care aveau amândoi răni în bicepși, precum și Lechner, care urla încă de durere, din cauza gleznei drepte zdrobite. Goodale deservea stația radio, în timp ce un sanitar îi îndesa tifoane în rana de ieșire din fesă. Curtea era un rai, dar Floyd, DeJesus și ceilalți oameni din Chalk Three erau separați de ea de drum, care părea de netrecut.

Îl traversară totuși, unul câte unul. Soldatul George Siegler țâșni primul, apoi Collett sări din locul lui din mijlocul drumului și sprintă spre ușă. Soldatul Jeff Young, cu ochelarii lui mari bălăngănindu-se pe nas și ridicând sus picioarele în timp ce fugea, reuși să treacă și el. În acest timp, Floyd și DeJesus trăgeau spre sud foc de acoperire. În final, rămaseră doar ei doi.

— Trebuie să traversezi drumul, îi spuse Floyd amicului său.

DeJesus aprobă din cap.

— Dar ascultă-mă bine. Când ajungi dincolo, să nu intri pe

poartă, ai înțeles? Te întorci și începi să tragi, pentru că, imediat ce văd că ai ajuns, trec și eu, da?

Dejesus aprobă din cap. Floyd nu era prea sigur că se făcuse înțeles.

Trase vreo cincizeci de cartușe, în timp ce Dejesus alerga. Și prietenul lui nu uită. Înainte să intre în curte, se întoarse, se lăsă într-un genunchi și începu să tragă. Floyd își simțea cizmele ca de plumb. Pantalonii rupți fluturau în jurul lui ca o fustă și nu purta chiloți, așa că se simțea gol din toate punctele de vedere. Poarta curții parcă se retrăgea din fața lui, în timp ce alerga.

Dar reuși.

8

În cealaltă parte a orașului, camioanele pline de răniți și morți ale convoiului pierdut ajunseră înapoi la baza aeriană a rangerilor. Aceasta era genul de catastrofa pentru care maiorul Rob Marsh se pregătea demult, sperând că nu o va vedea niciodată. Marsh era doctor al unității de rangeri de peste opt ani.

Se învârtise în jurul JOC-ului toată după-amiaza, pe măsură ce misiunea se deteriora. La început, Garrison stătuse în fundul camerei, mușcând dintr-un trabuc neaprinș, ascultând și privind în tăcere. Nu era genul de comandant care să intervină în problemele obișnuite. Dar, când lucrurile începură să meargă prost, generalul veni în partea din față a camerei.

Marsh plecă de la JOC ca să se ocupe de soldatul Blackburn – care nu își rupsesse gâtul la căderea din Black Hawk, așa cum se temuse medicul. Tânărul ranger suferise traume la cap și gât, și avea câteva oase rupte. Marsh se ocupa de el, când auzi că un Black Hawk se prăbușise în oraș.

Spitalul de Câmp al Armatei de la Ambasada SUA era alertat să fie pregătit pentru primirea răniților. Se discută ca oamenii să fie trimiși direct acolo, dar până la urmă se hotărî ca îngrijirea primară să aibă loc în cortul lui Marsh. Acesta îi aștepta. Avea doi chirurghi, un anestezist și doi asistenți. De asemenea, se oferiră ca voluntare câteva surori de la Blocul Chirurgical Mobil al Forțelor Aeriene. Organizară o zonă de triere chiar în fața cortului. Cazurile cele mai urgente trebuiau să intre direct. Cei care puteau să aștepte trebuiau duși într-o zonă separată, în

spate. Cei care erau „în expectativă”, nici morți, dar fără șanse de supraviețuire, urmau să fie duși în apropierea ambulanței, departe de ceilalți răniți. Marsh desemnase ambulanța unității lui pentru morți. Acolo era răcoare. Cadavrele urmau să stea departe de soare și de ochii celorlalți. Corpul lui Pilla era deja acolo.

La sosirea convoiului, scena semăna cu aceea dintr-un tablou medieval sinistru. Spatele unui camion de cinci tone se deschise, dând la iveală o masă de oameni care sângerau, se văitau și gemeau. Griz Martin stătea pe o parte, ținându-și măruntaiele în mâini, cu picioarele zdrobite, conștient, dar în stare de șoc. În multe cazuri nici nu mai fusese timp pentru bandajarea rănilor. Marsh avea doar câteva secunde ca să decidă asupra fiecăruia, în timp ce sanitarii ridicau tărgile. Soldatul Adalberto Rodriguez, care fusese aruncat în aer și călcat cu mașina, fu dus în cort. Un sergent din Delta, a cărui jumătate de gleznă fusese retezată de un glonț, fu dus în spate, ca să aștepte. În cort intră și sergentul Ruiz, care avea o rană în piept. Unii dintre rangerii răniți erau năuciți. Se învâртеau, pufnind furioși. Marsh observă că o parte dintre ei nu-și lăsaseră încă armele din mâini. Îl rugă pe preotul unității să-i strângă pe acei oameni și să le vorbească.

Sanitarul Delta, sergent clasa întâi Don Hutchinson, discută cu Marsh despre Griz, cu care era bun prieten.

— Este rănit foarte rău, omule.

Griz era semiconștient și Marsh identifică imediat rana ca fiind clar mortală. Când îl întoarse, văzu că partea posterioară a pelvisului sărise în aer. Griz era în stare de șoc nivel trei, îndreptându-se spre nivel patru. Era uimitor că era încă în viață. Ar fi trebuit să fie clasificat „în expectativă” sau pe moarte, și trimis în ambulanță, dar, cu toți oamenii din unitatea lui care îl presau, îndemnându-l să facă ceva, Marsh se simți forțat să acționeze. Era sigur că nu avea nici un rost, dar aveau să-i acorde toată atenția.

Marsh îl trimise în cort pe soldatul Kowalewski, șoferul ranger al cărui piept fusese penetrat de o grenadă RPG neexplodată. Uimitor, încă mai avea semne vitale. Înăuntru, căpitanul Bruce Adams, un chirurg generalist, examinează corpul soldatului și se îngrozi de ceea ce găsi. Mâna stângă a lui Kowalewski nu mai exista. Una dintre asistentele din Forțele Aeriene o găsi, spre groaza ei, în buzunarul pantalonilor lui, acolo unde o pusese specialistul Hand. Adam începu să restabilească respirația lui Kowalewski. Găsiră rana de intrare a grenadei pe o parte a

pieptului.

Marsh intră repede pentru o a doua evaluare și îi spuse lui Adams:

— Tipul ăsta e irecuperabil, nu mai pierdeți timpul cu el.

Sergentul clasa întâi Randy Rhymes fusese desemnat să se ocupe de oamenii aproape morți. El observă că soldatul Kowalewski avea o bombă activă în piept. Detonatorul era încă în vârful grenadei, chiar sub brațul lui drept. În loc să-i ducă corpul la ambulanță, Rhymes și un alt soldat construiau un buncăr din saci de nisip și plasară corpul rangerului în interior. Apoi, Rhymes se întinse lângă buncăr, pe burtă, și întinse mâna, încercând să scoată cu grijă vârful grenadei de sub pielea lui Kowalewski.

În timp ce se întâmplau toate acestea, comandanții de la JOC urmăriseră cu groază cum somalezii invadeau locul prăbușirii celui de-al doilea elicopter, cel al pilotului Mike Durant. În același timp, primeau apeluri înnebunite pentru trimiterea unui elicopter care să-i evacueze pe Smith și Carlos Rodriguez de la locul primei prăbușiri. Aveau nouăzeci și nouă de oameni țintuiți în oraș și nici o forță de salvare nu era pe drum. Nu le venea să mai trimită un Black Hawk acolo, ca să-i evacueze pe cei doi rangeri răniți grav. Se trăgea mai mult decât în orice altă parte din Mogadiscio, iar somalezii doborâseră deja patru elicoptere Black Hawk. Garrison avea piloți care voiau să încerce, dar nu avea rost să trimită alți oameni la moarte, ca să salveze doi.

La locul celei de a doua prăbușiri nu se mai vedea acum nici o urmă de Shughart, Gordon. Durant sau din echipajul lui *Super Six Two*, ci numai grupuri de somalezi agitați, care se învârteau în jurul carcasei elicopterului. Existară câteva momente de speranță când aparatele de observare reperară semnalul de identificare emis de balizele de urmărire din costumele de zbor ale lui Durant și ale copilotului Ray Frank. Speranța se stinse rapid, când deveni clar că acestea fuseseră smulse de pe piloți de miliția lui Aidid și erau plimbate prin tot orașul, ca să zăpăcească supravegherea aeriană.

Cât despre oamenii de la locul primei prăbușiri, aceștia aveau să fie bine. Acei nouăzeci și nouă de soldați erau cei mai duri din lume. Erau perfect antrenați, bine înarmați și conduși exemplar. Ei stăpâneau cartierul și nimeni nu avea să schimbe asta. Nici o forță înarmată din Mogadiscio.

Asta dacă nu rămâneau fără muniție sau dacă nu cedau fizic din cauza deshidratării. Elicopterul C-2 începu să ceară ajutor, cu puțin timp înainte de apus.

— *Avem nevoie de realimentare... tuburi IV, muniție și apă... Băieții noștri de la sol rămân fără gloanțe.*

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Adam Six Four (Garrison). *Vrei să trimitem un elicopter pentru realimentare?*

— *Dacă se poate. Încercați să-l duceți la sediul prăbușirii din nord. Cei de acolo rămân fără muniție, tuburi IV și apă, terminat.*

Numai câțiva rangeri se obosiseră să-și umple bidoanele complet. Iar acum luptau și alergau într-o arșiță copleșitoare de câteva ore. Ca să poată rezista toată noaptea, aveau nevoie de ceva mai mult decât îndemânare și voință. Așa că, deși risca să transforme situația într-una și mai rea, Garrison ordonă trimiterea unui Black Hawk. Acesta putea să arunce apa, muniția și rezervele medicale și, dacă era posibil, să aterizeze și să-i încarce pe cei doi rangeri răniți critic. În JOC, majoritatea ofițerilor credeau că elicopterul va fi doborât și se va prăbuși în mijlocul lui Freedom Road. Dar, și în acest caz, oamenii de la sol își primeau muniția și apa.

Black Hawk-ul *Super Six Six*, pilotat de ofițerii subalterni Stan Wood și Gary Fuller, porni prin noapte pe la ora șapte, ghidat de luminile stroboscopice în infraroșu așezate pe strada largă, la sud de elicopterul prăbușit. Când aparatul începu să coboare, din toate punctele din jurul perimetrului rangerilor izbucniră focuri de mitralieră și începură să zboare grenade. Oamenii din curți fură surprinși cât de aproape erau somalezii față de pozițiile lor, în unele cazuri chiar de cealaltă parte a unui zid.

Elicopterul plană vreo treizeci de secunde, ceea ce însemna cam cu douăzeci și opt de secunde mai mult, după părerea sergentului Howe. Sergentul clasa întâi Delta Alex Szigedi, care supraviețuise convoiului pierdut în acea după-amiază, se grăbi, împreună cu un alt operator, să arunce peste bord sacii de echipament plini cu apă, muniție și tuburile IV. Se trăgea intens în elicopter. Szigedi fu lovit în față. Un glonț trecu prin cutia de viteze a transmisiei. *Super Six Six* continuă să zboare. Când se înalță și se îndepărtă, oamenii din clădiri țâșniră să recupereze proviziile.

Cei de la JOC îl auziră pe Wood anunțând calm:

— *Realimentarea încheiată.*

Lupta se întetise acum în jurul celor trei blocuri de locuințe din Mogadiscio. Cvartalul aflat la sud de elicopterul prăbușit era ocupat din două direcții. Echipa CSAR și rangerii din Chalk Two ai locotenentului DiTomasso, cam treizeci și trei de oameni în total, trecuseră prin zidul dărâmat de *Super Six One*, atunci când se prăbușise. Ei se răspândiseră în camere și curțile învecinate, spre sud. Abdiiaziz Ali Aden era încă ascuns într-una din acele camere din spate. Locotenentul Perino și vreo opt dintre soldații lui erau în curtea unde sergentul Schmid încă se mai ocupa de caporalul Smith, care se stingea încet. Perino încă nu știa cât de aproape era de elicopterul căzut și de DiTomasso, deși acum erau separați numai de câțiva metri. Căpitanul Miller și contingentul lui de oameni din Delta și rangeri răniți erau în curtea eliberată de Howe pe partea vestică a lui Freedom Road. Cei douăzeci și cinci de oameni ai lui Miller se răspândiseră în acel bloc, trecând în camerele cu ieșire în curte. Al treilea bloc era dincolo de o alee largă de la sud, pe aceeași parte a străzii ca Perino. Acolo, în curtea în care se adăpostiseră mai devreme, erau încă blocați căpitanul Steele și trei echipe Delta, incapabili să se apropie mai mult de epava elicopterului.

Acest aranjament inegal al forțelor producea probleme. Piloții de pe aparatele Little Bird, care treceau frecvent pe deasupra, aveau probleme în separarea clară a locațiilor forțelor prietene de cele ale țintelor. Locotenent-colonelul Harrell îi ceru căpitanului Miller, din Black Hawk-ul C-2:

Scotty, este posibil să aduni pe toată lumea într-un perimetru mai mic? Problema este că suntem prea răspândiți. E gren să ne apropiem cu foc precis de voi. Și marcați-vă locația. Trebuie să știm exact unde sunteți. Puteți face asta. Terminat?

Miller îi explică că Steele nu părea dornic să se miște și că echipele Delta care erau cu el păreau și ele ținute pe loc de un foc puternic.

— Recepționat, știu că este greu și că faci tot posibilul, dar încearcă să aduni pe toată lumea într-un loc și pune pe un tip care să supravegheze stația, dacă poți.

Miller transmise cererea căpitanilor lui de echipă care se aflau cu Steele. Apoi, chiar înainte de apus, îi ordonă sergentului Howe să treacă în cealaltă parte a lui Freedom Road, într-o curte opusă, pentru a acoperi mai bine strada. Lui Howe i se părea o idee proastă. Nu vedea cum s-ar fi îmbunătățit astfel poziția lor. Îi explică lui Miller. Steele și ceilalți blocați la capătul sudic al acelui perimetru neregulat trebuiau să înainteze și să se

consolideze alături de ei. Astfel, reduceau piciorul L-ului și aveau o poziție mai ușor de apărut, oferind totodată elicopterelor Little Bird un singur bloc bine definit, în jurul căruia să tragă. Privind afară, Howe observase, trei clădiri care puteau fi atacate și ocupate, și care le-ar fi extins perimetrul de tragere. Tot ce știa Howe din experiența lui îi spunea că supraviețuirea depindea de gândirea creativă. Îți evaluezi în permanență poziția și faci tot posibilul să o îmbunătățești.

Dar știa că nu avea rost să comenteze. Miller era șeful. Împreună cu cinci oameni din echipa lui traversară drumul în grupuri de câte doi. Năvăliră pe ușa unei case cu două camere și o eliberară. Nu era nimeni înăuntru. Printr-o fereastră cu gratii, îi văzu pe Perino și grupul lui. Unul dintre cei din echipa lui Howe dărmă gratiile și împinse în zid, care se prăbuși, creând o fereastră între spațiile lor. Perino și Schmid îl legară pe caporalul Smith pe o placă și îl trecură prin acea fereastră în cameră. Acolo erau la adăpost de grenadele aruncate peste ziduri.

Din punctul de vedere al lui Howe, era o poziție groaznică. De la ușă vedea numai colțurile de la sud și de la nord ale aleii. În loc să-și extindă câmpul de tragere, nu mai putea să vadă decât la douăzeci de metri, în ambele direcții! Era furios pe Miller. Acum nu mai era vorba de rivalitatea profesională, de fricțiunile obișnuite între subofițerii experimentați și ofițerii tineri. Acum erau vieți în joc. Viața lui, de exemplu.

Ascultând întrebările strigate și comenzile din stație, Howe simțea că șefii lui erau depășiți. Se întâmplaseră prea multe. Putea să vadă pe fețele lor. Senzori supraîncărcați. Când se întâmpla asta. Aproape că puteai să vezi ceața din ochii oamenilor. Acum, ei se retrăgeau, deveniseră strict pasivi.

Împușcăturile se calmară după apariția lunii, care arunca umbre slabe pe stradă. Trecherile elicopterelor luminau cerul cu trasoare și rachete. Howe observă că somalezii se pricepeau la recuperarea răniților și morților. Corpurile nu rămâneau pe loc decât dacă erau în mijlocul străzii. La fel și armele. Somalezii erau buni luptători ai străzii. Howe simți un impuls de admirație profesională. Inamicii erau disciplinați și ceea ce le lipsea în eficacitatea armelor și tacticilor sofisticate compensau prin hotărâre. Foloseau foarte bine acoperirea naturală a terenului. După lăsarea întunericului, amatorii plecară acasă, împușcăturile deveniră mai rare, dar mai precise.

La scurt timp după apariția lunii, Howe fu surprins de niște voci puternice ce se auzeau de după colțul din nord față de ușă

lui, în locul unde fuseseră răniți Stebbins și Heard. La început, crezu că erau rangeri. Cine altcineva putea fi atât de prost să vorbească tare pe stradă? Dar oamenii se exprimau în limba somaleză. Probabil că erau pe jumătate asurziți de explozii și nu își dădeau seama cât de tare vorbeau. Când cei trei cotiră după colț, unul dintre băieții din Delta de peste drum aprinse o lumină albă, direcționând-o pe primul din șir. Howe își plasă cătarea pe al doilea om și începu să tragă foc automat, cuprinzându-l în mișcarea de secerare și pe al treilea. Toți trei somalezii se prăbușiră. Doi dintre ei se ridicară cu greu și îl târâră pe al treilea după colț.

Howe și ceilalți operatori îi lăsară să plece. Nu voiau să-și expună pozițiile de tragere. Howe era dezgustat de muniția de 5,56. Când doboră un om, voia să fie sigur că acesta rămânea la pământ.

10

Când Steele și oamenii lui intrară prima dată în curte, acolo era un adevărat balamuc. Zgomotul era înnebunitor: urlete, explozii de grenade, elicele elicopterelor, apeluri radio, oameni care strigau, urlau, gemeau, încercând să se facă auziți prin vacarm, fiecare cu o problemă mai urgentă decât cel de lângă el. În aer pluteau fum, praf de pușcă și colb. Bietul locotenent Lechner sângera puternic din piciorul drept zdrobit și urla de durere.

Curtea avea vreo cinci metri lățime și șase lungime. Pe dreapta, erau două camere, pe stânga două, iar în partea din spate era o magazie. Prima cameră din stânga era plină cu cauciucuri, până la tavan. Cea de pe dreapta era ocupată de familia somaleză care locuia acolo aceștia fuseseră percheziționați, li se puseseră cătușe și fuseseră duși într-un colț, Steele plasă cinci răniți în spatele peretelui despărțitor de beton. Doi dintre ei, Goodale și Lechner, nu mai puteau să meargă. Sanitarii se ocupau încă de Lechner. Steele avea trei echipe Delta amestecate cu oamenii lui, și nici una dintre ele nu se afla sub ordinele lui, ceea ce ducea la creșterea confuziei.

La un moment dat, băieții din Delta vorbeau să plaseze o mitralieră grea pe stradă, chiar lângă poarta curții. Ei aveau numai carabine. Specialistul Collett îi asculta nervos. El avea o

SAW și era singurul mitralior care nu fusese rănit. Dacă se punea problema să iasă cineva afară, el era cel căruia urma să i se ceară asta. Stătuse peste o oră ghemuit în spatele unui bolovan pe Freedom Road, și acum, când era în sfârșit înăuntru, în siguranță, ultimul lucru pe care-l voia era să iasă din nou. Ar fi făcut-o, dacă i se cerea, dar cu inima îndoită.

— Nu trimit pe nimeni afară, le spuse Steele celor din Delta.

Collett răsuflă ușurat.

Steele îi strigă sergentului său, Sean Watson, să vadă dacă existau porți în spate. Ținând cont de cât de intens se trăgea în partea din față, era de părere că ar fi fost mai bine să iasă pe altă parte. Watson zise că nu exista nici o altă poartă.

Steele putea să ia legătura prin radio cu locotenenții lui, Perino și DiTomasso, dar nu era sigur cât de departe erau aceștia. DiTomasso încercase timp de câteva minute să se unească cu unitatea căpitanului, dar veniseră din direcții diferite și nici unul dintre ei nu cunoștea cartierul, așa că nu ajunseră la nici o concluzie. Steele avea senzația că participa la un joc din copilărie, în care fiecare era pus să stea cu spatele la tablă și să deseneze ceva după instrucțiunile profesorului, pentru ca apoi să vadă cât de diferit ieșiseră desenele lor. De fapt, Steele era la mai puțin de cincisprezece metri depărtare de Perino, care era separat de DiTomasso de un zid interior, șubred, de douăzeci de centimetri. La fel de bine, ar fi putut să fie la kilometri întregi depărtare.

Steele încerca cu disperare să afle unde se aflau toți oamenii lui, îngrozit ca, în confuzia creată, să nu fie lăsați vreunii în spate. Nu mai știa absolut nimic de sergentul Eversmann și Chalk Four. Ultima dată le ordonase să se îndrepte pe jos spre locul prăbușirii primului elicopter. Nu știa că aceștia fuseseră luați de convoiul de la sol și trecuseră printr-un adevărat iad pe drumul de întoarcere la bază, unde se aflau acum. Perino și DiTomasso îi spuseră ce oameni aveau cu ei, iar Perino îi văzuse pe Rodriguez și Boren cum era duși în centrul pentru răniți de dincolo de Freedom Road. Dar ce era cu Stebbins și Heard? Steele nu avea legătură radio directă cu căpitanul Miller, așa că ceru informații elicopterului C-2, și aceștia le transmiseră lui Miller:

— Kilo Six Four (Miller), *aici* Romeo Six Four (Harrell. *El (Steele) cere informații despre starea rangerilor Stebbins și Heard. Crede că sunt cu voi, puteți confirma, terminat?*

C-2 raportă lui Steele:

— *Recepționat, Juliet, răspunsul e afirmativ. Cei doi rangeri*

sunt la bază, terminat.

Asta era o veste bună. Dar nimeni nu știa unde plecase echipa lui Eversmann. Steele tocmai începuse să se gândească la mișcarea următoare, când Perino luă legătura prin radio cu el, spunându-i de Smith. Căpitanul știa că era inutil să ceară aterizarea unui alt elicopter, dar mai știa și că nu el era cel acoperit de sângele lui Smith, cel care-l privea pe tânăr murind.

— O să cer un elicopter, dar va fi destul de greu să aducă unul aici, spuse Steele.

— Am o intersecție mare chiar afară, zise Perino. Pot ateriza acolo.

Steele apelă rețeaua de comandă:

— Romeo Six Four, *aici* Juliet Six Four. *Avem nevoie de extragere ACUM. Avem un rănit în stare critică. Nu va supraviețui.*

Primi răspunsul câteva minute mai târziu.

— *Recepționat. Facem presiuni asupra QRF-ului (Forța de Reacție Rapidă, din Divizia 10 Montană) să ajungă cât de repede pot. Mă îndoiesc că putem trimite un Black Hawk acolo, ca să ia pe cineva, terminat.*

Sanitarul Kurt Schmid ceruse și sânge, după ce aflase grupa sangvină al lui Smith de pe plăcuțele acestuia de înregistrare. După ce Black Hawk-ul de alimentare veni și plecă, sanitarul se apropie de conducătorul echipei Delta, Howe, și îl întrebă:

— Au adus și sânge?

— Nu, îi răspunse Howe.

Schmid presupuse că rezerva de sânge era epuizată de răniții din ultimul convoi. Auzise prin radio că doctorii de la bază luau sânge de la donatori, ca să satisfacă unele cereri urgente.

Continuă să se ocupe de Smith. Deși acum se simțea neajutorat. Îi pusese pe Perino și pe ceilalți din curte să apese regulat pe partea inferioară a abdomenului, pentru a menține presiunea asupra arterei femurale. În cele din urmă, Schmid se înmuiase și îi făcuse morfină lui Smith. Acesta se liniștise. Abia dacă mai era conștient. Părea palid și plecat departe. Începuse să se împace cu moartea.

Acum, Smith îi ceru sanitarului să ia legătura cu părinții și familia lui, să le spună că se gândise la ei în clipa morții și că îi iubise. Apoi se rugară împreună.

— Ține-te bine, îi spuse Schmid caporalului muribund. Încercăm să te scoatem de aici. Fac tot ce pot.

După ce se îndepărtă de ranger, sanitarul îi zise lui Perino:

— Avem nevoie de ajutor. Nu va supraviețui.

Când apăru luna, Steele se muștră aspru că permisesese oamenilor să lase NOD-urile la Bază. Acum, se luptau pentru viețile lor, noaptea, fără cel mai important avantaj tehnologic pe care-l aveau împotriva inamicilor. Iată un exemplu perfect pentru ce nu trebuie niciodată să ignori procedura.

Totuși, păruse o decizie atât de evidentă, încât sergentul Goodale îl ridiculizase pe soldatul Jeff Young, în hangar, că pusese o astfel de întrebare, când se pregăteau de plecare.

— Gândește-te puțin, Young. Cât e ceasul acum?

— Cam trei după-amiaza.

— Cât de lungi au fost misiunile noastre?

— Două ore?

— Atunci de ce să iei cu tine NOD-ul?

Steele era îngrozit de prostia deciziei lui. Peste o oră sau două avea să fie întuneric deplin. Verifică în curte să vadă dacă cineva luase, măcar din întâmplare, un NOD. Nu găsi nici unul. Acum, dincolo de ușa de metal, era întuneric ca într-o peșteră.

Miller nu știa sigur ce se întâmpla în restul blocului. După ce le ceruse lui Steele și oamenilor lui să înainteze, acesta refuzase să vorbească direct cu Miller printr-una dintre căștile băieților din Delta. Miller ceruse ca măcar o parte din echipa lui Steele să înainteze. Dacă nu traversau intersecția, măcar să ajungă după colțul clădirii, unde puteau ajuta la acoperirea intersecției sudice. Ideea de a ieși în stradă din siguranța relativă a curții lor fortificate nu era deloc atrăgătoare. Cu toate acestea, când elicopterul C-2 făcu cererea inițială. Steele acceptă.

Luă legătura cu Perino și îi spuse să arunce o fumigenă albastră din curtea lui în stradă.

— *Receptionat, este afară*, spuse locotenentul.

Apoi, Steele ieși în stradă și se întoarse rapid. Era surprins de cât de aproape era lumina, la o aruncătură de băț.

— *OK, ne ducem*, îi transmise el prin radio lui Harrell.

Apoi se întoarse să-i spună sergentului Watson să se pregătească de mișcare. Watson amuți o clipă, după care spuse că ideea i se părea nebunească. Se puteau aștepta la o rafală de gloanțe și grenade, în clipa în care ieșeau pe poartă. Aveau cinci răniți, dintre care doi (Lechner și Goodale) trebuiau cărați pe sus. La fel trebuia cărat și corpul lui Fillmore. Ca să se miște rapid, asta ar fi însemnat câte patru oameni pentru fiecare targă, ceea

ce ar fi format grupuri strânse, convenabile pentru trăgătorii somalezi. Ce era în neregulă cu poziția în care se aflau? Împușcăturile se răriseră considerabil. Dacă rămâneau acolo, aveau un perimetru mai larg. De ce să se miște?

Rangerii ascultau nervoși discuția. Erau cu toții de partea lui Watson. Soldatul Floyd își spuse că Steele era nebun, dacă propunea așa ceva. Goodale nu era încântat deloc de ideea de a face un astfel de drum pe targă și era de acord cu Watson. Schimbarea poziției era inutilă și periculoasă. Steele inspiră adânc și își schimbă părerea.

— Cred că ai dreptate, îi spuse el lui Watson.

Discută cu băieții din Delta și apoi luă legătura prin stație cu Harrell.

— *Nu putem să ne mișcăm, deocamdată, din cauza răniților.*

Era o veste frustrantă pentru căpitanul Miller. Nimeni nu știa clar cine era la comandă în teren. Dacă o parte din forța lui Steele mergea măcar numai până la capătul blocului, puteau să acopere mai bine aleea largă dintre ei. Harrell refuză să-i ordone lui Steele să înainteze.

— *Dacă stați separați, nu vă pot acoperi și pe voi,* îi spuse Harrel lui Steele. *Dar tu ești omul din teren și tu trebuie să iei hotărârea.*

Steele hotărâse, și asta era. Când unul dintre operatori îi oferă din nou casca sa lui Steele, ca să poată discuta direct cu Miller, căpitanul refuză, cu o fluturare a mâinii. Așa că acum existau două forțe separate, iar comandanții lor nu puteau discuta între ei.

Dacă Steele nu voia să se miște, Miller ordonă măcar oamenilor lui să pornească. În timp ce băieții din Delta se pregăteau să plece, Steele era furios. Fără ei, rămânea doar cu jumătate din oamenii capabili să se miște în poziția lui. Considera că era o prostie, dar nu făcu nimic ca să-i oprească.

Operatorii se aliniază în curte. Când primul grup de cinci oameni țâșni în noapte. Întregul cartier păru să erupă. Parcă tot orașul se trezise din nou la viață. În câteva secunde, toți cei cinci oameni din Delta se întoarseră repede în curte, împiedicându-se de aceeași margine de metal de care se împiedicase și Steele mai devreme. Căzură grămadă la pământ, țevile puștilor zăngănind în timp ce le descâlceau.

Ușurat că nici unul dintre ei nu fusese rănit, Steele îi privi cu o satisfacție sobră, în timp ce se regroupau.

— *Hei, căpitane, trebuie să-l scoatem pe Smith de aici. Starea*

lui se înrăutățește, transmise Perino prin stație.

— *Recepționat, zise Steele.*

Știa că nu avea nici o speranță, dar considera că avea responsabilitatea față de Smith ca măcar să încerce. Luă din nou legătura cu Harrell.

— *Romeo Six Four, aici Juliet Six Four. Omul nostru se stinge rapid. Există o intersecție mare, potrivită pentru aterizare, chiar în fața lor.*

— *Poți să o marchezi, Juliet? Este suficient de mare pentru un Hawk?*

Steele spuse că era și că o puteau marca. Așteptă câteva momente decizia. Apoi sesiză frustrarea din vocea lui Harrell, când acesta vorbi din nou.

— *Am trimis un Hawk acolo pentru realimentare și s-a tras atât de mult în el, încât acum e inutilizabil. Cred că, dacă mai aducem unul, nu vom reuși altceva decât să avem încă un MH doborât, terminal.*

— *Aici Juliet Six Four, terminat. Care este timpul estimat până la sosirea blindatelor?*

Nu primi nici un răspuns, timp de câteva minute. Steele îl apelă din nou.

— *Romeo, aici Juliet.*

— *Spune, Juliet.*

— *Aveți un ETA pentru mine?*

— *De asta mă ocup acum, așteaptă.*

Iritarea lui Harrell era evidentă.

Apoi Steele îl auzi discutând cu JOC-ul:

— *Avem doi răniți în stare critică (Carlos Rodriguez era și el în stare critică) care vor muri dacă nu-i scoatem de acolo. Nu cred că e suficient de sigur ca să trimitem un elicopter. Puteți să obțineți un ETA pentru forța de reacție de la sol, terminat?*

Apoi, câteva minute mai târziu:

— *Dacă QRF nu ajunge acolo rapid, vor fi noi morți, și anume cei care sunt răniți grav acum. Faceți-i peonstar (comandantul de brigadă Greg Gile, comandantul Diviziei 10 Montane) să își miște oamenii mai repede!*

Dar, în afară de rănilor lui Smith și Rodriguez, graba nu avea nici un rost. Comandanții nu voiau să mai riște încă un convoi, după barajele și ambuscadele care le întorseseră din drum pe cele dinainte. Se întorceau cu o forță masivă, formată din sute de oameni conduși de tancuri pakistaneze și transportoare de personal blindate malaieze. Dar dura destul de mult pentru

strângerea și organizarea unei astfel de forțe. Lui Harrell i se spuse că va mai întârzia cel puțin încă o oră (de fapt, trei ore), înainte să fie gata de plecare. Harrell îi transmise vestea lui Steele.

— *Va dura o oră înainte să ajungă acolo. Nu cred că vor reuși să ajungă la voi în mai puțin de o oră.*

Steele îi spuse că o oră era prea mult. Comandantul aerian Matthews explică:

— *Recepționat. Aș vrea să încerc să trimit un elicopter, dar mă tem că acesta ar fi doborât și el, terminat.*

Nimeni nu voia să-i abandoneze pe cei doi tineri soldați. La JOC, generalii se gândeau din nou să trimită un elicopter care să aterizeze ca să-i scoată de acolo pe Smith și Rodriguez. Piloții erau gata să încerce. Miller și Steele fură întrebați din nou dacă puteau asigura o zonă liberă, pentru aterizarea și decolarea unui Black Hawk. Perino se consultă cu sergentul Howe, care-i spuse că un elicopter putea să pătrundă, dar era al naibii de sigur că nu avea să mai decoleze din nou:

Consultară și postul de comandă Delta al căpitanului Miller. Acesta răspunse:

— *Vrem să încercăm să asigurăm un loc de aterizare, dar aici zboară grenadele din toate părțile. Ar fi foarte dificil ca un elicopter să aterizeze și apoi să decoleze. Mi-e teamă că am pierde încă unul.*

Harrell transmise verdictul, fără tragere de inimă.

— *Va trebui să vă descurcați cât puteți de bine cu acei răniți și să sperăm că forța de la sol va ajunge la timp.*

Steele îi transmise cu tristețe vestea lui Perino.

— *Zona e fierbinte,* îi spuse el.

La scurt timp după aceea, Smith începu să aiureze și apoi inima i se opri. Sanitarul Schmid trecu rapid la procedura de urgență. Încercă câteva rotații, compresii și ventilații, apoi îi injectă medicamente direct în inimă. Fără folos. Omul murise.

Harrell continua să insiste pentru obținerea forței de la sol.

— *Avem acolo băieți care vor muri dacă nu-i scoatem și nu pot trimite un elicopter, terminat.*

Pe la ora opt, Steele primi un nou apel de la Perino.

— *Nu vă mai agitați cu elicopterul, domnule. E prea târziu.*

Steele transmise vestea pe rețeaua de comandă.

— *Unul dintre răniții în stare critică tocmai a murit, zise el.*

Sanitarul Schmid fu distrus de moartea lui Smith. El era

sanitarul-șef în acea poziție și avea multe de făcut, mai avea și alți oameni pe care să-i îngrijească și nu avea timp de gândire, dar agonia sfâșietoare a lui Smith și moartea acestuia aveau să-l bântuie ani de zile după aceea. Încă acoperit de sângele lui Smith, începu să se ocupe de ceilalți. Se simțea secătuit, îngrozitor de frustrat și învins, era oare vina lui? Ar fi trebuit să găsească pe cineva și să încerce o transfuzie directă mai devreme, când crezuse că salvarea este aproape? Repetă în gând fiecare pas pe care-l făcuse în tratarea răniilor lui Smith, autocondamnându-se pentru fiecare decizie care avusese un rezultat prost și îl făcuse să piardă timp.

În cele din urmă, făcu tot posibilul să se împace cu gândul. Era de părere că, dacă ar fi putut să-l ducă pe Smith la bază, viața acestuia ar fi putut fi salvată. Nu era sigur de asta, dar instinctul lui așa îi spunea.

Steele era și el zguduit de moartea lui Smith. Încă nu știa nimic despre Pilla și nici despre ceilalți care pleaseră cu ultimul convoi și fuseseră uciși, Cavaco, Kowalewski și Joyce. Văzuse cum Fillmore fusese împușcat și murise, dar Smith era unul dintre oamenii lui. Nu mai pierduse niciodată un om până atunci. Steele se gândea la ei ca fiind oamenii lui, nu ai armatei sau ai regimentului. Ai lui. Era responsabilitatea lui să-i pregătească și să-i țină în viață. Acum avea să trimită acasă pe unul dintre ei, fiul îndrăgit al cuiva, într-un sicriu acoperit cu un steag. Se duse să-i spună și sergentului Watson și împreună hotărâră să nu le zică nimic încă celorlalți.

Goodale era destul de bine dispus pentru cineva care suferise o a doua gaură în dos. Nu simțea nici o durere de la cartușul care trecuse prin coapsa lui și lăsase o rană urâtă în fesa lui dreaptă. Când venise Floyd, gâfâind, după ce toți oamenii din stradă fuseseră chemați în curte, acesta aruncase o privire sanitarului care îndesa tifoane în rana de ieșire a lui Goodale și spusese:

— Îți place s-o iei pe dos, nu, Goodale?

Mai erau acolo Errico, un mitralior care fusese rănit la amândoi bicepsii în timp ce trăgea cu mitraliera lui, și Neathery, care fusese rănit în braț, când preluase arma de la Errico. Neathery era distrus. Glonțul îi perforase atât bicepsul, cât și tricepsul, și acum nu-și mai putea mișca deloc brațul drept.

Unul dintre răniți striga, începând să simtă frica:

— Vom muri aici! repeta el mereu. Nu vom pleca niciodată

acasă!

— Taci dracului din gură! spuse sergentul Randy Ramaglia.
Omul tăcu.

Cel mai rău era Lechner, care avea acum o pungă cu morfină atașată. Când intră prima dată în camera întunecată, sergentul Ramaglia alunecă într-o mică baltă caldă. Apoi realizează că era sângele lui Lechner. Toată camera mirosea a sânge, o duhoare puternică, cu un ușor iz metalic, de cupru, un miros pe care nici unul dintre ei nu avea să-l uite vreodată.

Watson intră la un moment dat, căutând muniție. Rămăseseră cam cu jumătate din proviziile pe care le luaseră cu ei.

— Am niște grenade de panică, dacă le vrei, spuse Goodale.

— Nu, Goodale, nu vreau grenade de panică, spuse el, încruntându-se cu blândețe. Nu mai vrem să speriem pe nimeni. Acum vrem să-i ucidem.

Ca și restul oamenilor, Goodale era frustrat de cât de mult dura sosirea convoiului de salvare. Îi ceruse lui Steele un ETA, căpitanul îi răspunsese, apoi acel moment trecuse și Goodale întreabă din nou.

— Atwater, strigă Goodale după radiotelefonistul lui Steele. Ascultă, i-am promis logodnicii mele că o sun diseară, iar dacă n-o fac, o să fiu într-un mare rahat, așa că trebuie să plecăm de aici.

Atwater îi răspunse cu un zâmbet îndurerat:

— Hei, ticăloșilor, tăceți din gură acolo! se auzi vocea unuia dintre băieții din Delta. E suficientă o grenadă RPG pe fereastra aia din spate și sunteți terminați.

Se răspândi vestea despre Smith.

— Caporalul Smith? Ce s-a întâmplat cu Smith? întrebă Goodale.

— E mort.

Vestea îl zgudui puternic pe Goodale. El și cu Smith erau foarte apropiați. Amândoi erau niște tipi isteți și șmecheri, întotdeauna gata să ironizeze, dar Smith era cel mai bun. Și îi tăcea mereu pe băieți să râdă. Chiar înainte să fie selectați pentru chestia asta, Smith i se destăinuise lui Goodale:

— Am cunoscut o fată. Cred că o să mă căsătoresc cu ea.

Și apoi purtaseră o discuție detaliată despre cumpărarea unui inel, lucru pe care Goodale tocmai îl făcuse pentru Kira. Hotărârea lui Smith de a i se adresa lui îi apropiase și mai mult. Iar acum... „Smitty mort?”

Soldatul George Siegler îi păzea pe somalezii pe care-i găsiseră în casă. Fuseseră împinși în colțul camerei, un dormitor. Mai erau acolo un pat și o noptieră. Soldatul cu față de copil, care nu părea mai mare de cincisprezece ani, își îndreptă carabina M-16 spre cei trei adulți, două femei și un bărbat, și spre cei patru copii. Adulții erau în genunchi. Cea mai tânără, o femeie însărcinată, plângea. Celorlalți li se pusese rătușe, dar nu și femeii, care nu-și putea ține copilul cu mâinile legate. Ea făcea mereu semn că-i era sete, așa că Siegler îi întinse bidonul lui. Copiii plânseseră cu toții la început. Păreau să aibă între șase și zece ani. Unul era bebeluș. Un timp, se opriseră din plâns. La fel și femeia gravidă, după ce-i dăduse apă. Nu puteau comunica, dar Siegler spera că ea înțelegea că nu voiau să-i facă nici un rău.

Pe măsură ce noaptea înainta, se făcea tot mai liniște. Câteva ore mai târziu, specialistul Kurth îl înlocui pe Siegler. Toată acea experiență îngrozitoare avea asupra lui Kurth un efect pe care acesta nu-l înțelegea în totalitate. Atunci când se aflase pe stradă, ghemuit în spatele unui bolovan care nu-i oferea prea multă protecție, se gândise la o mulțime de lucruri. Primul gând fusese să plece naibii din armată. Apoi, în timp ce gloanțele treceau pe deasupra capului lui și se înfingeau în pământ, în jur, se răzgândise. „Nu pot pleca din armată. În ce alt loc aș putea ajunge să fac așa ceva?” Și acolo, chiar în acele momente, se hotărâse să se reînroleze pentru alți patru ani.

Noaptea devenea tot mai tăcută. Primeau mereu rapoarte ale situației, de la tipul din Forțele Aeriene care monitoriza diverse rețele radio. Convoiul era la numai jumătate de oră distanță. Apoi, patruzeci și cinci de minute mai târziu, „convoiul e la o oră distanță”. Puteau auzi împușcăturile îndepărtate. În timp ce convoiul de salvare se apropia. Kurth avea gura uscată, li era groaznic de sete. Gustul de pământ și praf de pușcă din gură și de pe limbă devenise persistent. Nimic pe lume nu ar fi fost mai dulce ca o sticlă de apă rece. Apoi, liniștea deveni atât de adâncă, încât Kurth își auzi propria respirație și bătăile constante și grăbite ale inimii.

11

Specialistul Waddell nu intră în casă, împreună cu ceilalți.

Când se lăasă întunericul și toată lumea intră înăuntru, locotenentul DiTomasso îi ordonă să asigure poziția de pe partea vestică a găurii făcute de prăbușirea Black Hawk-ului. Din locul în care stătea întins, în spatele unei grămezi de pietriș, Waddell se uita pe sub lonjeronul încovoiat al elicopterului. Sergentul Barton era cuibărit în cealaltă parte a găurii, cu arma îndreptată spre est, pe lângă botul aparatului de zbor.

În timpul după-amiezii, Waddell fusese îngrozit că nu vor pleca de acolo înainte de apus. Dar, la apropierea acestuia, abia aștepta ca soarele să dispară. Presupunea că, odată cu lăsarea întunericului, focurile de armă aveau să se calmeze și ei puteau să respire mai liniștiți.

Unul dintre băieții din Delta ieși afară și urcă în elicopter, de unde pescui niște muniție SAW suplimentară pentru Waddell și Barton, și găsi și un NOD, pe care-i primi Waddell. Cu ajutorul acestora, putea să vadă până la intersecția mare de la vest și să folosească dispozitivul de țintire cu laser, ceea ce îi dădea un sentiment sporit de încredere. Waddell auzea în stație promisiunea că întreaga coloană de salvare avea să sosească – trebuia să ajungă în douăzeci de minute. Apoi, o oră mai târziu, în patruzeci de minute. După o vreme, deveni o glumă. Băieții spuneau: „Sunt pe drum” și izbucneau în râs. Când coloana mare porni într-adevăr să traverseze orașul, cu tancuri, transportoare de personal blindate (APE), camioane și Humvee-uri, o auziră de la kilometri întregi depărtare. Convoiul fie înfrunța o opoziție serioasă, fie nimica tot ce găsea în drum, căci Waddell îi putea urmări mișcările după focurile de armă și după modul în care se aprindea cerul. Nu se gândea la pericol sau la posibilitatea de a fi ucis. Se gândea la lucruri stupide. A doua zi era programat să dea un test de pregătire fizică și se întrebă dacă acesta mai era valabil, la întoarcere. Îl întrebă pe Barton:

— Hei, sergent, va trebui să dau testul de pregătire fizică mâine?

Barton clătină din cap.

La fiecare treizeci de minute. Barton striga încet:

— Ești bine?

Dacă Waddell nu auzea întrebarea la timp, striga el:

— Ești bine, sergent?

Ca și cum vreunul dintre ei ar fi putut să adoarmă.

„Când o să ieșim dracului de aici?” Asta voia să știe specialistul Phipps. Era într-o cameră mică, plină de fum și de

praf, împreună cu restul răniților, în clădirea de lângă elicopterul prăbușit. Îl dureau spatele și gamba dreaptă din cauza rănilor produse de șrapnele, și asculta împușcăturile și exploziile de afară, întrebându-se când va năvăli peste ei un somalez cu ochi sălbatici, ca să-i lichideze. Nu știa nimic din ce se întâmpla. Specialistul Gregg Gould era acolo, cu el. Gould primise niște schije în dos, așa că arăta destul de caraghios, cu fesele în sus și bandajat, vorbind la nesfârșit despre prietena lui... Ceea ce îl deprima teribil pe Phipps, care nu avea nici o prietenă.

— Totul o să fie bine, omule. Când vom ieși de aici, o să bea niște bere, spuse Phipps, încercând să schimbe subiectul conversației.

Nu reuși.

Specialistul Nick Struzik era și el înăuntru. Fusese împușcat în umărul drept. Phipps îl văzuse sângerând lângă un zid de piatră, mai devreme, la scurt timp după ce fusese rănit, și își amintea că fusese șocat de imagine, ca și cum l-ar fi plesnit cineva. Struzik era primul dintre amicii lui pe care-l vedea rănit. Sergentul de stat-major Mike Collins era într-o stare cu adevărat proastă. Primise un glonț în piciorul drept, care-i zdrobise și tibia, și peroneul. Collins avea dureri mari și sângera din belșug. Phipps își spuse cu tristețe că era probabil ca sergentul Collins să nu supraviețuiască.

Când fu clar că aveau să stea mai mult acolo, sergentul Lamb îl luă pe sergentul Ron Galliette cu el și amândoi cercetară ușile din jurul curții interioare. În spatele uneia erau două femei, una dintre ele foarte bătrână, și trei copii. Femeia mai tânără voia să plece. Avea doar șaisprezece ani și părea prea micuță și slabă ca să fi născut bebelușul pe care-l strângea la piept. Pornea mereu spre ușă. Lamb îi spuse sergentului Yurek să o supravegheze. De câte ori Yurek se uita în altă parte, ea încerca să se apropie de ușă. El ridica arma și ea se așeza la loc.

Yurek încercă să o calmeze, dar era clar că fata nu înțelegea nici un cuvânt. Cu toate acestea, continuă să-i vorbească. Când ea încercă din nou să ajungă la ușă, o împinse într-un colț cu arma.

— Nu. Nu, nu! Trebuie să stai aici, zise el. Încercând să o sperie ca să stea liniștită.

Femeia se rățoi la el cu cuvinte pe care nu le înțelegea.

Yurek văzu niște apă picurând dintr-un robinet de lângă perete. Colectă puțină cu bidonul lui gol și i-l întinse femeii. Ea întoarse capul și refuză să-l primească.

— Așa să fie, spuse Yurek.

Lamb numără cincisprezece răniți, inclusiv copilotul de pe *Super Six One*, Donovan Briley. Aveau nevoie de mai mult spațiu, așa că plasară o încărcătură mică de exploziv lângă un perete din spate. Piatra și mortarul erau atât de moi, încât majoritatea zidurilor puteau fi dărâmate numai prin împingere, așa că acea încărcătură produse o gaură frumoasă de aproape un metru și jumătate pe un metru. Îi sperie pe toți când explodează, mai ales pe somaleza pe care o păzea Yurek. Îl sperie chiar și pe Twombly, care o fixase. Crezuse că era un fitil de treizeci de secunde, dar acesta fusese de numai douăzeci, așa că sărise în sus atunci când încărcătura explodase. Noua gaură dădea într-o cameră de lângă curtea centrală a blocului, unde se aflase inițial Perino, așa că unitățile lui DiTomasso și Perino stabiliră, în sfârșit, legătura. Suflul exploziei făcu ca o mare parte din zidul exterior să se prăbușească peste Waddell și Barton, care stăteau lângă elicopterul doborât.

Nelson era atât de surd, încât nici nu auzi explozia. Îi țiuiau constant urechile, din momentul în care Twombly trăsese cu arma SAW chiar din fața lui. Nelson privea carnagiul din jur și se simțea extrem de norocos. Cum de nu fusese rănit? Era greu de descris ce simțea... Era ca o manifestare divină. Aproape de moarte, se simțea foarte în viață. Întotdeauna știuse că va muri într-o zi, așa cum știe orice om că este muritor. Dar acum acest adevăr îi revenea mereu în minte. Și nu era o chestie înspăimântătoare sau morbidă. Îl făcea să se simtă și mai viu. Nu simțea nici o remușcare față de oamenii pe care-i împușcase și îi ucisese pe stradă. Ei încercaseră să-l ucidă. Era bucuros că el era viu și ei morți.

Când mutară răniții în camera mai mare, eliberată de încărcătura lui Twombly. Sergentul Collins trebuia trecut prin gaură pe o targă. Fuseseră nevoiți să-l lege și să încline taiga într-o parte. Collins protestase când îl avertizaseră de această mișcare.

— Am un picior rupt. Băieți!

— Îmi pare rău, îi spuse Lamb. Trebuie să te trecem prin gaură.

Collins urlă de durere când îl trecură oamenilor de dincolo.

Trecură și corpul lui Bull Briley, pe o targă. Nelson îl văzuse pe Briley jucând cărți și râzând, mai devreme, în acea zi. Acum avea

capul despicat, tăiat de la o ureche la cealaltă, chiar sub bărbie. Corpul lui era cald încă și transpirat, dar devenise cenușiu. Tăietura din cap avea doi centimetri lățime și încetase să mai sângereze, „lisuse, își spuse Lamb, este o zi tristă.” Când îl trecură prin gaură, Lamb se urcă pe zid și trase corpul lui Briley de pe targă, sprijinindu-l de perete. Capul pilotului se izbi de perete cu un pocnet care îl îngrețoșă pe Lamb. Apoi îndreptă corpul, așa încât, atunci când se instala *rigori mortis*, cadavrul să nu fie îndoit de la mijloc.

Abdiaziz Ali Aiden aștepta în întuneric. Rangerii se mișcau prin camera lui. Prin deschizătura mică pe care o făcuse elicopterul în acoperiș, vedea stelele. Soldații agățaseră lumini roșii în copaci și deasupra caselor. Nu mai văzuse niciodată astfel de lumini. Îi auzea pe americanii din casă vorbind cu elicopterele prin stațiile radio, direcționându-le focul.

Nu era sigur ce era mai periculos. Să stea în casă, cu toți acei rangeri, de partea cealaltă a peretelui, sau să riște să fie împușcat când fugea în noapte. Dezbătu problema în minte până când împușcăturile de afară încetară, și atunci decise să plece.

Se ridică pe zidul exterior și sări pe alee. Erau patru morți în locul în care ateriză, doi bărbați, o femeie și un copil. O luă la fugă și abia parcurse o distanță mică, când un elicopter coborî la mică înălțime în spatele lui și gloanțele începură să muște din pământ și să ricoșeze din ziduri. Își puse capul în piept și continuă să alerge, surprins că nu fusese nimerit.

Tim Wilkinson, PJ-ul, îi păzea pe oamenii răniți din curtea căpitanului Miller, din partea cealaltă a lui Freedom Road. Wilkinson stătea în pragul porții spre curte, cu o armă în mână. Împușcăturile se auzeau rar acum. Din când în când, elicopterele Little Bird coborau zgomotos și luminau cerul cu rachetele și tunurile lor.

Stebbins își aprinse o țigară și Wilkinson, surprins de zgomotul neașteptat, se întoarse cu arma spre el.

— Îmi aprindeam o țigară, sergent.

Urmă un moment de tăcere, după care cei doi zâmbiră, gândindu-se la același lucru.

— Știu, știu, spuse Stebbins. Nu e bună pentru sănătatea mea, nu-i așa?

Noaptea, târziu. Norm Hooten și ceilalți băieți din Delta, echipele conduse de sergenții clasa întâi John Boswell și Jon Hale, împreună cu o echipă de rangeri condusă de sergentul Watson, părăsiră curtea căpitanului Steele și ieșiră în aleea îngustă de lângă zidul nordic al acesteia, unde fusese plasat cadavrul lui Fillmore în acea seară. Hotărâseră că lucrurile se liniștiseră suficient ca să se mute, așa cum voia căpitanul Miller, în clădirea din colț, de la capătul nordic al blocului lor. De acolo putea acoperi aleea largă est/vest care separa cele două forțe. În urma acestei mișcări, Steele rămase singur în curte cu răniții și cu numai patru sau cinci oameni apți de luptă, dar nici ceilalți nu mergeau prea departe.

Nici unul dintre rangeri nu era încântat să plece. Unul dintre ei, un sergent, refuză categoric să părăsească curtea, chiar și după ce Steele îi dăduse un ordin direct. Omul se retrase în spate. I se spuse să ajute răniții.

Sergenții Thomas și Watson îi urmară pe băieții din Delta în noapte, urmați de Floyd, Kurth, Collett și alți câțiva oameni. Floyd găsi un măgar mort pe marginea străzii, chiar lângă ușa, și se ghemui în spatele lui. Băieții din Delta înaintară pe alee și urcară în clădirea din colț printr-o fereastră care era la un metru deasupra pământului. Când ajunse și Floyd, trecuseră deja corpul lui Fillmore prin fereastră.

Floyd se împiedică de ceva. Pipăi cu mâna pe jos și găsi carabina CAR-15 a lui Fillmore. Mai găsi și casca acestuia, cu setul radio și alte câteva articole din echipamentul lui. Tocmai le strângea, când Watson se aplecă pe fereastră.

— Ce naiba faci, Floyd? Lasă joaca! Treci dracului înăuntru!

Floyd se chinui să se cațere, cu tot echipamentul acela după el.

Watson îl împinse, și rangerul ateriză într-un spațiu mult mai larg decât cel în care se aflau căpitanul Steele și ceilalți. Corpul lui Fillmore era întins în mijloc, în lumina lunii. Dincolo de alee, de la fereastra pe care intraseră, era un alt zid care-i despărțea de răniții de alături. Dărmaseră obloanele, așa că puteau discuta cu ușurință între ei.

Băieții din Delta fixară lumini stroboscopice infraroșii în jurul noului spațiu, ca să-l marcheze pentru elicoptere. Floyd cercetă curtea și găsi un butoi de două sute de litri sub un robinet care

picura. Îl mirosi mai întâi, să vadă dacă nu era motorină, după care băgă degetul înăuntru și îl linse. Era apă. Kurth și ceilalți fuseseră avertizați cu fermitate de doctori să nu bea apa locală. „Ei bine, la naiba cu doctorii”, decise Kurth. Dacă avea să i se facă rău, ei bine, asta avea să se întâmple mai târziu. Își umplu bidonul cu apă și bău suficientă ca să-și ude gâtul.

Apoi, împreună cu sergentul Ramaglia, care era în camera din cealaltă parte a aleii, începură să treacă bidoanele de la unul la celălalt, pe o coadă de mătură. Floyd umplea bidoanele, unul câte unul, și le dădea înapoi.

Apoi, Floyd și Collett stătură mult timp de vorbă, în șoaptă. Operatorii Delta de la ferestre și uși acopereau zona, așa că nu aveau nimic de făcut. Floyd găsi lângă picior o cutie nouă a unei M-16.

— Hei, Collett, ia uită-te la asta.

Li se spusese că toți somalezii aveau arme vechi. Aceasta mai avea încă unsoarea originală pe ea.

13

De sus, comandanții urmăreau cartierul prin camerele în infraroșu și sensibile la căldură. Vedeau somalezi mișcându-se în jurul blocurilor în grupuri de zece sau mai mulți și continuau să-i atace cu elicopterele. Miliția lui Aidid aducea luptători cu camioanele din alte părți ale orașului. Unul dintre elicoptere împușcă un somalez care căra un tub RPG și care probabil că-și pusese grenade suplimentare la spate. Traseră o rachetă în el. Acesta îl ucise și detonă probabil grenadele de rezervă, căci omul sări în aer ca o torță. Când elicopterul se întoarse la bază ca să alimenteze, găsiră bucăți din corpul lui, lipite pe parbriz.

Sergentul Goodale, întins cu fesa rănită în sus, reîncepuse să coordoneze trecerile elicopterelor din interiorul curții căpitanului Steele. Nu vedea nimic de unde stătea, dar acționa ca punct de strângere a cererilor tuturor operatorilor radio care cereau sprijin aerian. El decidea care loc avea nevoie mai multă de ajutor și transmitea totul elicopterului de comandă.

Seara, târziu, primi vestea că două grupuri mari de somalezi se deplasau de la sud la nord.

Pentru prima dată, Steele simți un fior de panică. „Poate că n-o să mai scăpăm de aici.” Dacă o forță somaleză hotărâta

năvălea pe poarta curții, el și oamenii lui puteau ucide mulți dintre ei, dar nu-i puteau opri. Se asigură că toți erau treji și pregătiți. Apoi băgă capul în camera din spate, unde erau Goodale și ceilalți răniți și îi informă cu un umor amar:

— Dacă vedeți că intră cineva pe ușa asta și nu strigă „Ranger! Ranger!”, trageți, pentru că asta înseamnă că noi suntem morți.

Goodale era șocat. Liniștea de afară îi dăduse un sentiment de falsă siguranță. Descoperi că cel mai bun mod de a-și accepta soarta era să se considere deja mort. Murise deja. Așa încât își continuă treaba.

Un bloc mai sus, sergentul Yurek stătea acum la fereastra cu vedere spre est, spre aleea pe care se prăbușise elicopterul. Încerca să stea cât mai liniștit, presupunând că va auzi inamicul, înainte să-l vadă. Apoi zări gardul mișcându-se. Își ridică armele M-16 la umăr și ținti deasupra gardului, când primul somalez, apoi încă unul, se ridicară încet și apoi trecură pe zidul adiacent, evident căutând un loc de unde să sară. „E prea ușor”, își spuse Yurek. Unul dintre oameni îl reperă chiar înainte ca sergentul să apese pe trăgaci. Abia avu timp să înceapă să strige și să ducă mâna spre armă, când gloanțele sergentului îl aruncară de pe zid. Una dintre arme căzu de partea zidului pe care se afla Yurek. Acesta auzi o bufnitură de cealaltă parte și apoi liniștea se lăsă din nou.

Privind spre drumul principal, sergentul Howe se simțea ca într-o capcană. Era prins într-o poziție proastă și pentru prima dată se gândi că era posibil să nu scape cu viață.

Somalezii trimiseseră echipe de trei până la șase oameni pe alei, încercând să afle exact unde se aflau ei. Howe îi vedea și știa exact ce urmăreau. Unul trase de după colț înspre poziția lui Miller de pe partea cealaltă a străzii și apoi așteptă, sperând să vadă fulgerarea de la gura țevii, care să-l ghideze. Văzând că nu se riposta, trecu după colț. Howe hotărî să-l lase să avanseze pe stradă în fața poziției lui, înainte să tragă, pentru că, dacă-l împușca și nu-l ucidea, acesta ar fi putut să se întoarcă la ai lui și să trădeze poziția lui Howe. Și atunci ar fi fost o țintă perfectă pentru grenade. Exact când se pregătea să tragă, doi operatori Delta de vizavi deschiseră focul și îl doborâră pe somalez. Acesta nu se mai ridică.

Câteva Little Bird se ocupară de două grupuri mari de somalezi care se apropiau. Goodale auzi unul dintre elicoptere coborând cu un urlat puternic al motoarelor pe Freedom Road și

după răpăitul tunurilor lui și *buuum-ul* satisfăcător al unei rachete, strigă:

— Turtește-i și fă-i și mai mari!

O a doua trecere elimină și cea de a doua amenințare.

Sergentul Bray, controlorul de luptă din Forțele Aeriene din poziția lui Miller, ceru o trecere cu elicopterul peste casa cu două etaje de lângă curtea lor. Clădirea avea vedere spre curie și o intrare separată după colț. Dacă erau somalezii în casă, aceștia puteau trage în jos în ei. Clădirea era lângă curtea-post de comandă a echipei Delta și la mai puțin de douăzeci de metri de poziția lui Howe, așa că atacarea ei fără să fie rănit nici un american de la sol necesita o lovitură perfectă. Oamenii lui Howe marcară casa cu lasere pentru pilotul de pe Little Bird, care îi întrebă prin stație dacă erau siguri că voiau să tragă cu tunurile atât de aproape. Din aer era ca și cum ar fi trebuit să picteze o linie subțire între două poziții prietene.

— *Țineți-vă capetele la cutie*, îi avertiză pilotul.

Trase exact la țintă. Privind cum minitunurile făceau bucăți casa, Howe se întoarse spre unul dintre camarazii lui și spuse:

— Nu încerca asta acasă!

Pe la miezul nopții, convoiul de salvare se apropie. Oamenii de la sol ascultară motoarele celor aproape o sută de vehicule, tancuri, APC-uri și Humvee-uri. După o vreme, ritmul împușcăturilor sună ca un solo dintr-un cântec rock, foarte *heavymetal* - era apropierea mândriei a Statelor Unite ale Americii, pașii marelui zeu al lui roșu. Alb și albastru.

Era cel mai frumos sunet din lume.

PARTEA A CINCEA

N.S.D.Q.

1

Michael Durant auzi tunurile uriaşului convoi de salvare care intra zgomotos în oraş. Pilotul rănit era întins pe spate şi legat cu un lanţ de câine de podeaua cu dale reci, într-o cameră octogonală mică, fără ferestre. Aerul, lumina lunii şi sunetele intrau filtrate prin crucile tăiate în partea superioară a pereţilor de beton. Simţea în aer gustul şi mirosul de sânge, praf de puşcă şi sudoare. Camera nu avea nici un fel de mobilă şi o singură uşă, care era închisă.

Atunci când mulţimea furioasă se apropiase de el, crezuse că o să moară. Nu ştia nimic despre soarta celorlalţi trei oameni din echipajul lui, copilotul Ray Frank şi şefii de echipaj Tommy Field şi Bill Cleveland, şi nici despre a celor doi băieţi din Delta care încercaseră să-i apere. Acestora nu le cunoştea nici măcar numele.

Leşinase în timp ce era dus pe sus de mulţime. Avusese impresia că-şi părăsise corpul, privind scena de undeva de deasupra, iar haosul şi teroarea îl calmaseră. Dar acea senzaţie nu durase. Îşi revenise atunci când fusese aruncat în partea din spate a unui camion, cu o cârpă legată în jurul capului, surprins că era încă în viaţă şi aşteptându-se să moară în orice clipă. Drumul cu maşina durase destul de mult. Camionul mergea, se oprea, apoi pornea din nou şi iar se oprea. După aprecierea lui. Trecuseră vreo trei ore de la prăbuşire, când îl aduseseră în acel loc, îi scosese cârpa de pe ochi şi îi legaseră mâinile cu lanţul.

Ceea ce nu ştia Duram era faptul că fusese răpit de primul grup de somalezi care-l atacaseră. Yusef Dahir Mo'alim, conducătorul miliţiei locale, care-l scăpase de mulţime după ce-i copleşiseră numeric şi lichidaseră pe ceilalţi, avea intenţia să-l ducă pe Durant în satul lui şi să-l predea conducătorilor din Habr Gidr. Totuşi, atunci când plecau de la locul prăbuşirii, fuseseră opriţi de o bandă de *mooryian*, mai bine înarmaţi ca ei, care aveau un vehicul cu un tun mare în spate. Grupul acela nu îl

privea pe pilotul rănit ca pe un prizonier de război, care să fie schimbat cu conducătorii clanului ce fuseseră capturați, ci ca pe un ostatic. Oamenii lui Mo'alim erau mai puțini și mai prost înarmați, așa că fuseseră nevoiți să-l cedeze pe Durant. Așa mergeau lucrurile în Mogadiscio. Dacă comandantul lui Habr Gidr, Mohamed Farrah Aidid, îl voia înapoi pe pilot, el urma să lupte pentru el sau să plătească.

Durant simțea o durere în piciorul drept, unde femurul era fracturat, iar sângele îi curgea în pantaloni, din locul în care un capăt al osului rupt trecuse prin piele. Nu-l durea foarte rău. Nu știa dacă asta era bine sau rău. Ceea ce-l îngrijora cu adevărat era spatele. Credea că își zdrobise coloana vertebrală în momentul prăbușirii.

Reuși să-și scoată o mână din lanț. Era atât de transpirat, încât, atunci când o lăsă moale, alunecă cu ușurință din legătură. Asta îi oferă un mic moment de triumf. Acum putea să-și șteargă murdăria din nas și ochi și să-și îndrepte piciorul rupt, așa încât să stea puțin mai confortabil. Apoi își înfășură din nou mâinile cu lanțul, așa încât acestea păreau legate în continuare pe stomac, pentru ca răpitorii să nu observe nimic.

La un moment dat, auzi mai multe vehicule blindate care treceau afară, pe lângă clădire. Auzi împușcături și crezu că va fi salvat. Sau ucis. Afară, în oraș, se dădeau lupte crâncene. Exploziile se apropiau din ce în ce mai mult. Somalezii care-l răpiseră deveniseră mai agitați. Erau cu toții tineri, iar armele lor păreau ruginite și prost întreținute. De câteva ori, unul sau mai mulți năvăliră în cameră, ca să-l amenințe. Unul dintre ei vorbea puțin englezește.

— Tu ai ucis somalezi! Vei muri, ranger Somalia.

Durant nu înțelese restul cuvintelor, dar presupuse că aveau de gând să-l împuște, ca să nu permită americanilor ce se apropiau să-l ia înapoi.

Ascultă zgomotele luptei cu speranță și teamă. Apoi acestea se îndepărtară și scăzută în intensitate. Se simți dezamăgit, în ciuda pericolului. Fuseseră atât de aproape!

Atunci, pe ușă apăru țeava unei arme. Numai țeava neagră. Durant o zări cu coada ochiului și în toarse capul chiar în clipa în care individul trase. Simți impactul în umărul și în piciorul stâng. Se uită la umăr și văzu sânge și capătul din spate al unui cartuș ieșind din piele. Era clar că mai întâi lovise podeaua și apoi ricoșase în el, cu suficientă forță ca să pătrundă.

Își desprinse mâna din lanț și încercă să scoată glonțul din

umăr. Era o mișcare automată, un reflex, dar, atunci când degetele atinseră cartușul, urlă de durere. Era încă fierbinte.

„Lecție învățată, își spuse. Așteaptă până se răcește.”

2

În acest timp, rangerii din coloană erau agitați și tulburați. Camarazii lor erau încă prinși în capcană! Cei care participaseră la luptă știau cât de îngrozitoare devenise aceasta. Oamenii zdraveni ajutaseră la mutarea răniților și a morților din ultimul convoi de Humvee-uri și camioane în spitalul de campanie, unde doctorul Marsh și echipa lui de doctori și asistente se străduiau din toate puterile să-i salveze. Rangerii despre care se știa că erau morți erau Pilla, Cavaco și Joyce. Blackburn, Ruiz, Adalberto Rodriguez și operatorul Delta Griz Martin erau într-o stare foarte proastă. Alte zeci erau răniți. Era o scenă de coșmar. Chiar și soldații care nu erau răniți erau atât de plini de sânge, încât *păreau* răniți.

Câtiva asistenți îl asaltară pe sergentul Eversmann, care comandase Chalk Four și venise cu oamenii lui, cu convoiul rătăcit. Eversmann nu avea nici o rană dar majoritatea oamenilor lui fuseseră loviți. Pe drum, stătuse îngrămădit între cei răniți, așa că uniforma lui era îmbibată de sânge. În timp ce ajutau la descărcarea celor din mașină, doi sanitari îl prinseră de mâini și începură să-i taie pantalonii.

— Lăsați-mă în pace! strigă el. Nu am nimic.

Cei doi nu-l băgară în seamă. O parte dintre cei răniți cu adevărat protestaseră în același mod.

— Eu sunt bine. Ocupați-vă de ei! strigă sergentul, arătând spre oamenii care așteptau îngrijire.

Eversmann își pierduse firea. Trecuse prin multe în acea zi, și vederea sângelui și a acelor oameni sfârtecați – oamenii lui! Devenise insuportabilă. Era greu să rămâi indiferent. Începuse să-și verse nervii pe asistente și sanitari, când un bărbat mai în vârstă îl trase deoparte.

— Cum te numești, sergent?

— Matt Eversmann.

— Ascultă, Matt. Trebuie să te calmezi.

— Am înțeles.

— Ne vom ocupa de băieții aceștia. Totul va fi bine. Tu trebuie

doar să te calmezi.

— Sunt calm, urlă Eversmann, care era evident că nu era calm deloc. Vreau doar să vă ocupați de ei!

— Băieții aceștia au nevoie să te vadă că ești un tip rezistent. Nu-i lăsa să te vadă nervos, pentru că asta îi va face și pe ei nervoși.

Eversmann realizează că se făcea de râs.

— OK, spuse el.

Rămase nemișcat câteva clipe, apoi se întoarse și porni încet spre hangar. Era greu să scape de emoțiile luptei. Identificarea morților era cutremurătoare. Casey Joyce era unul dintre oamenii lui. Ultima dată îl văzuse când plecase în fugă cu targa pe care se afla Blackburn, ca să îl ducă pe acesta la convoi. Acum, îi vedea fața palidă și golită de sânge, de pe care dispăruse orice urmă de viață.

Își reveni când locotenent-colonelul McKnight îi ceru să întărească apărarea aeroportului. Existau temeri că Aidid va încerca să atace baza. Așa că Eversmann își înfrână sentimentele și trecu la treabă. Mai avea șase oameni din echipa lui, care erau capabili de luptă.

Copile de pe umărul specialistului Sizemore erau deschise și sângerau, dar el le alungă pe asistente cu mâna. Nu voia să fie dat iar deoparte. Era urmărit de imaginile oamenilor lui din orașul asediat, care-l așteptau. Era furios, ca majoritatea camarazilor lui rangeri. Voia răzbunare. Se gândi la Stebbins, care îi luase locul în elicopter, și era furios că funcționarul companiei era acolo, în locul lui. Trebuia să se ducă înapoi. Se învârtea nervos în jurul Humvee-urilor care așteptau, când un om din Delta se apropie și întrebă:

— Îl cunoaște cineva pe Alfabet?

Sizemore spuse că el îl cunoștea. Ieșiră împreună pe poartă și trecură pe lângă cortul spitalului. În spatele lui, mini-buncărul de saci de nisip construit de sergentul Rhymes era acum acoperit cu un cearșaf alb. Sergentul ridică cearșaful. Dedesubt era corpul lui Kowalewski, cu o grenadă încă înfiptă în piept.

— E Kowalewski? întrebă omul din Delta.

Sizemore aprobă din cap. Sau crezu că o făcuse. Era înmărmurit. Omul din Delta îl întrebă din nou:

— E Kowalewski?

— Da, el este.

Lanky Steve Anderson încerca să se automotiveze să se

Întorcă. Prima dată se dusese cu inima îndoită. Evenimentele din acea zi îi creaseră un amestec de sentimente puternice, dar furia era predominantă. Acum, după ce văzuse toți acei morți și răniți, se simțea folosit și stupid. Viața îi era pusă în pericol și era aruncat într-o situație în care trebuia să împuște și să ucidă alți oameni, ca să supraviețuiască... și nu înțelegea de ce. Cum puteau unii politicieni din Washington să pună într-o astfel de situație oameni ca el, care erau tineri, naivi, plini de patriotism și dornici să facă ceea ce trebuia făcut?

Îl asculta pe unul dintre camarazii lui, soldatul Kevin Matthews, care fusese în mica coloană de Humvee când fusese ucis Pilla, și se întorsese acolo cu primul convoi de salvare. Matthews vorbea încontinuu despre un tip pe care-l ucisese pe stradă cu câteva ore înainte, despre modul cum acesta se cutremurase, în timp ce era lovit de cinci, zece, cincisprezece gloanțe. La început, Anderson avu senzația că Matthews se lăuda. Apoi, ascultând din nou, înțelese că tânărul soldat era, de fapt, supărat și bălmăjea același lucru la nesfârșit, în dorința de a fi asigurat că făcuse ceea ce trebuia.

— Ce altceva ai fi putut face? zise Anderson.

Anderson vorbise cu părinții lui cu o noapte înainte și le spusese că totul era în regulă, că nu se întâmpla nimic deosebit. Și iată în ce situație ajunseseră ei acum!

Se căutau oameni care să poată conduce camioane de cinci tone, purtând NOD-uri. Specialistul Peter Squeglia, armurierul companiei, mai condusese motociclete purtând NOD-uri, așa că unul dintre locotenenți îi spuse să treacă în spatele unui volan.

— Domnule, dacă-mi cereți să o fac, o fac. Dar n-am mai condus niciodată un camion.

Ideea de a încurca vitezele și de a îneca motorul în mijlocul unui schimb de focuri, când un singur vehicul putea ține pe loc toată coloana sau, mai rău, putea fi *lăsat în spate*, îl îngrozea pe Squeglia. Locotenentul se strâmbă și plecă să caute pe cineva. Squeglia se întoarse la strângerea armelor de la morți și răniți. Ulterior, avea să le curețe și să le repare. Expresia de pe fața locotenentului îl făcu să se simtă descurajat și vinovat. Toată lumea era speriată. Unii erau înnebuniți să intre în luptă. În timp ce alții căutau un mod ca să scape de ea. Squeglia era undeva la mijloc. După ceea ce văzuse în convoiul rătăcit, o parte din el simțea că întoarcerea în oraș ar fi fost o sinucidere. Era o nebulie, dar trebuia făcută. Dar Squeglia voia să se ducă. Voia

să-și joace rolul, însă nu făcând ceva stupid, cum ar fi să hotărască să învețe să conducă un camion mare în mijlocul unei bătălii blestemată.

Când veni vremea să se urce în camion, Squeglia își luă pistolul și carabina CAR-15 la care atașase un lansator de grenade M-203. Avu grijă să se suie cât mai la urmă. După părerea lui, cel mai sigur loc, dacă exista. Așa ceva, era mai în spate, unde se aflau roata de rezervă și amortizorul. Se ghemui în spatele acestora. Oricum, erau mai bune ca sacii cu nisip.

Chiar înainte ca întreg convoiul să plece din bază, specialistul Chris Schleif fugi înapoi în hangar, căută prin grămadă de arme a lui Squeglia și luă mitraliera M-60 a lui Pilla și muniția acesteia. Erau încă lipicioase din cauza sângelui și a creierului lui Pilla. Schleif își aruncă arma lui și se urcă în Humvee cu cea a lui Pilla.

— El n-a avut șansa să omoare pe nimeni cu ea, îi explică specialistului Brad Thomas, care, ca și el, se întorcea în oraș pentru a treia oară. O să o fac eu pentru el.

La 9:30 p.m., forța de salvare părăsi aeroportul și o luă spre nord, spre New Port, ca să stabilească legătura cu malaiezii și pakistanezii. Majoritatea rangerilor, toții oamenii din Delta, cei din SEAL și controlorii de luptă din Forțele Aeriene care nu fuseseră uciși sau răniți, și amândouă companiile din Divizia 10 Montană alcătuiau o forță de aproape patru sute de oameni. Ei erau așteptați de APC-urile malaieze, tipul Condor, de fabricație germană. Fiecare putea duce cam șase oameni. Tancurile pakistaneze erau tip M-48, americane. Blindatele erau aliniate și gata de plecare, la sosirea convoiului lung de camioane și Humvee, dar coordonarea mișcării acestei colecții ciudate de vehicule avea să dureze ceva.

David se apucă imediat de treabă. Întinse o hartă pe capota Humvee-ului lui și începu să improvizeze un plan, la lumina lanternelor ținute de soldații din jur. Spre ușurarea lui, majoritatea ofițerilor malaiezi și pakistanezi știau engleză.

David simțea nevoia să se grăbească, dar nu în mod exagerat. Știa că la locul primei prăbușiri erau soldați răniți, în stare critică, pentru care fiecare moment era important. Pe de altă parte, acest convoi era ultima șansă. Dacă ratau, dacă nu reușeau să ajungă la locul prăbușirii și se blocau undeva, cine să mai vină să-i salveze? Dacă unul sau doi soldați mureau în timp ce așteptau, era ceva tragic, dar prioritatea lui trebuia să fie

salvarea celorlalți nouăzeci și șapte de oameni și aducerea lor înapoi la bază.

Pe măsură ce orele treceau, fără ca acțiunea să înceapă, rangerii fierbeau de nerăbdare. După părerea lor, erau ținuți pe loc de acea unitate de armată care se mișca încet și care nu aprecia corect gravitatea situației. Mai în spate, în coloană, parcă nu se făcea nimic. Unii dintre oamenii din Divizia 10 Montană dormeau în partea din spate a vehiculelor. Dormeau! Rangerul sergent Raleigh Cash abia se abținea. Camarazii lui mureau în oraș, și indivizii aceia trăgeau un pui de somn! „De ce naiba nu se mișcau odată?”

Când află vestea că Smith murise din cauza sângerării, așteptând să fie salvat, Cash își pierdu firea. Își vărsă furia și nerăbdarea asupra Diviziei 10 Montane. Asupra ofițerului lor. Îi spuse ofițerului că, înainte ca rangerilor să le pice pe cap unitatea lui, nu avuseseră nici o problemă în a găsi locul luptei.

— Nu noi ținem lucrurile pe loc, protestă ofițerul. Suntem gata de plecare, ca și voi. Trebuie să ai puțină încredere în conducătorii voștri.

— Durează prea mult, zise Cash, ridicând vocea din cauza furiei. *Prietenii mei mor acolo!* Trebuie să plecăm acum!

Comandantul plutonului lui Cash veni să-l liniștească.

— Toți vrem să pornim.

Pe la 11 p.m., David pregătise convoiul de plecare și avea o părere destul de bună despre plan. Privea acel efort organizatoric drept una dintre cele mai mari realizări din viața lui. Tancurile pakistaneze aveau să conducă convoiul în oraș. În spatele lor, fiecare pluton ocupa patru APC-uri, între care erau intercalate camioane și Humvee-uri. Elicopterele Cobra ale Forței de Reacție Rapidă aveau să asigure sprijin aerian. Urmau să meargă până la un punct de desfășurare de pe Național Street, de unde jumătatea forței avea să cotească spre sud, spre locul prăbușirii elicopterului *Super Six Four* al lui Durant, iar cealaltă jumătate spre nord, spre *Super Six One* al lui Wolcott, unde era prinsă cea mai mare parte a forței de atac. Stabiliseră legăturile de comunicații, ofițerii de legătură erau intercalați în lungul convoiului... și erau gata de plecare.

Atunci, unul dintre ofițerii pakistanezi se apropie în fugă. Comandantul lui obiectase la ideea ca tancurile să conducă convoiul. Asta era o problemă, pentru că era nevoie de tancuri, care să străpungă baricadele formidabile pe care le ridicaseră somalezii ca să blocheze drumurile principale de ieșire din baza

americană. Cum New Port era baza pakistanezilor și ei erau cei care propuseseră ruta până la punctul de apărare, se ajunsese la un compromis. Tancurile aveau să conducă convoiul până la cercul de trafic K-4, după care să se retragă la mijlocul coloanei. În acel moment, compania lui Meyerwich, majoritatea mergând în Condor, trebuia să treacă în frunte.

Era ora 11:23 p.m.

3

Când auzi tunurile uriașului convoi apropiindu-se, căpitanul Steele înțelese că acela era cel mai periculos moment al nopții. Luna era sus pe cer și împușcăturile din cartierul în care se prăbușise primul elicopter aproape încetaseră. Aerul nu mai avea mirosul de fum și praf de pușcă. Somalezii continuau să se repeadă inexplicabil până în mijlocul perimetrului. Cei din Delta îi lăsa să se apropie până ajungeau într-o zonă de foc încrucișat, după care îi doborau cu câteva împușcături rapide. Din când în când, câte un Little Bird se apropia și lansa o rachetă și o rafală de minitun. Dar acum, singurul zgomot care-l preocupa pe Steele era huruitul tot mai puternic al tunurilor, scos de coloana de salvare care se apropia de poziția lor. După atâtea împușcături, cu două grupuri de soldați agitați, care urmau să stabilească legătura într-un oraș potrivit, pe întuneric, cea mai mare amenințare pentru oamenii lui o reprezentau chiar salvatorii lor.

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Juliet Six Four (Steele). *Cum facem ca să nu ieșim din clădiri și să se tragă în noi?*

— *Poziția voastră trebuie marcată cu lumină stroboscopică IR. Dacă aveți vreo îndoială. Îndreptați spre ei o lanternă roșie de deșert.*

Mai sus, pe stradă, căpitanul Miller era și el îngrijorat.

— *OK. Deci din cine e formată forța asta de atac. Din malaiezi și mai cine, terminat?*

— *Malaiezi și americani. Au și rangeri cu ei, terminat.*

Miller adăugă, plin de speranță:

— *Ok, și fiecare vehicul are un tip de NOD, ca să poală identifica lumina stroboscopică, terminat?*

— *Așa au fost instruiți, terminat.*

Câteva minute mai târziu, elicopterul de comandă îl liniști pe Miller:

— *Da, se mișcă. Elementul din frunte are dispozitive de viziune nocturnă, așa că ar trebui să vă poată repera strobocopul IR, Scotty, terminat.*

Convoiul de salvare venea dinspre sud. După sunetul scos, mergeau pe aceeași rută pe care o parcurseseră rangerii și cei din Delta în acea după-amiază, la est față de hotelul Olimpic, ceea ce însemna că aveau să ajungă întâi la poziția lui Steele. Acum înaintau mai repede și, după zgomotele care se auzeau, se părea că trăgeau în tot ce vedeau. Mai erau vreo zece minute până la ora două dimineța. Fără NOD-uri, nu puteai să vezi capătul străzii. Ei trebuiau să stea la adăpost și să aștepte, sperând că acel convoi nu va veni, trăgând, pe mijlocul străzii lor.

— *Romeo Six Four, aici Juliet Six Four. Vom pune stroboscoapele IR în fața clădirilor: Vom plasa și niște lumini roșii, ca să marcăm răniții. Dacă APC-urile ar putea să vină cât mai aproape posibil de aceste lumini roșii, încărcarea răniților în ele ar fi ușurată, terminat.*

— *Recepționat, dar fiți foarte atenți cu acele lumini roșii, altfel băieții răi vor începe să tragă în ele, terminat.*

— *OK, dar spuneți că toți băieții au NOD-uri, da?*

— *Au oameni în elementul din frunte cu NOD-uri și aceștia ar trebui să se îndrepte direct spre stroboscoapele voastre IR, terminat.*

Era o atmosferă tensionată. Trecuse aproape o oră de când lui Steele i se spusese că întregul convoi va ajunge la el în douăzeci de minute.

— *Romeo, aici Juliet. Am înțeles că e posibil ca ei să fi cotit spre nord. Forța de reacție la sol a cotit spre nord. Au un ETA pentru această locație?*

— *Nu, se mișcă încet, nu se grăbesc. Va dura ceva, Mike. Probabil cincisprezece sau douăzeci de minute, din locul unde cred eu că sunt, terminat.*

— *OK. Noi suntem destul de în siguranță aici. Cred că trecerile celor câtorva Linie Bird au înmuiat spiritul rebelilor.*

Pe la ora două primiră ordinul de la elicopterul de comandă.

— *OK. Fiți pregătiți să ieșiți de acolo, dar țineți-vă capetele jos.*

— *Recepționat, am înțeles. Pozițiile sunt marcate. Suntem gata de plecare, spuse Steele.*

Recepționat, vor veni destul de repede, așa că fiți foarte atenți.

— *Puteți fi siguri de asta, terminat.*

— Trebuie să apară, îi transmise Steele lui Perino. Vreau ca toată lumea să intre în curți și să stea departe de uși și ferestre.

Așa că rangerii se retraseră ca niște crabi în cochiliile lor și ascultară. Erau toți îngroziți de cei din Divizia 10 Montană, pe care-i considerau niște nepricepuți din armata regulată, slab pregătiți, doar puțin mai evoluți decât civilii extrem de incompetenți.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Douăzeci de minute. Apoi primiră un nou apel de la elicopterul de comandă.

— *Doar o precizare. Sunt încă la acea întoarcere în U. Au discuții în legătură cu direcția. Acum ar trebui să plece. Vă anunțăm când vor porni spre nord.*

Perino luă legătura cu căpitanul Steele.

— Unde sunt?

— Trebuie să apară, spuse Steele.

Izbucniră amândoi în râs.

4

Căpitanul Drew Meyerwich era împreună cu operatorii Delta care conduceau convoiul de salvare ce se îndrepta spre pozițiile lui Steele și Miller. Cea mai mare parte a drumului fusese o bătălie încrâncenată. Doi dintre șoferii malaiezi cotiseră greșit și duseseră cam treizeci dintre oamenii lui Meyerwich în direcție opusă. Fuseseră prinși într-o ambuscadă și într-un schimb de focuri violent, iar unul dintre oamenii lor, sergentul Cornell Houston, fusese rănit mortal.

Cu toate planurile lui precaute, specialistul Squeglia nimerise într-un Humvee. Focurile de armă erau destui de constante, venind mai ales din partea convoiului, care se întindea atât de mult în ambele direcții, încât Squeglia nu putea să-i vadă capetele. Nimeni nu avea farurile aprinse, dar fulgerele de la țeava armelor și exploziile luminau întreaga coloană.

La un moment dat, o grenadă RPG ricoșă din capotă. Explodă la câțiva metri depărtare și se auzi ca și cum cineva ar fi aruncat o canistră goală de pe acoperiș. Squeglia simți o lovitură în piept și apoi mirosul fumului.

— La naiba, ce a fost asta? strigă specialistul David Eastarbrooks, care era la volan.

— Iisuse, zise sergentul Richard Lamb, aflat pe scaunul de

lângă el. Cred că am fost lovit.

— Unde? Întrebă Squeglia. În cap.

— Oh, Hristoase.

Unul dintre oamenii din Humvee luă o lanternă cu lumină roșie și îi îndreptă raza spre Lamb. Pe față îi curgea o dâră de sânge și în mijlocul frunții avea o gaură curată și foarte mică.

— Cred că sunt bine, zise Lamb. Încă mai vorbesc cu voi.

Își înfășură un bandaj în jurul capului. O bucată de șrapnel se înfipsese între lobii frontali ai creierului lui, ratând cu câțiva milimetri în ambele direcții țesuturile vitale. Se simțea bine. Parcă s-ar fi lovit la cap. Îl duru mult mai tare câteva minute mai târziu, când primi un glonț în arătătorul de la mâna dreaptă, al cărui vârf mai rămase atârnat doar de o bucățică mică de piele. Squeglia vedea cum osul degetului trecea în sus, prin carnea sfârtecată. Lamb înjură și își lipi la loc vârful degetului, îl înfășură cu o bucată de bandă izolantă și continuă să se ocupe de stația lui radio.

Specialistul Dale Sizemore trăgea de când ieșiseră din bază. Puștiul solid și blond era, în sfârșit, înapoi în luptă și era hotărât să profite la maximum de asta. Viziunea nocturnă îi oferea, ca și celorlalți din coloană, un avantaj important față de somalezii. Sizemore era întins pe burtă în partea din spate a unui Humvee, căutând oameni pe care să-i împuște. Când nu vedea nici unul, trăgea în geamuri și uși. În general, nu vedea dacă nimerea pe cineva sau nu. NOD-urile reduc vederea periferică. Și, de fapt, nici nu ținea neapărat să știe. Nu voia să înceapă să se gândească la asta.

La un moment dat, îi săriră în față niște scânteii. Întoarse capul și observă o gaură de mărimea unui pumn în peretele Humvee-ului, la numai câțiva centimetri de capul lui. Nu simțise nimic. Când o grenadă RPG lovi unul dintre camioanele din față, oamenii din el o luară la fugă pe stradă, căutând loc în Humvee-uri. Unul dintre ei, specialistul Erik James, un sanitar, se apropie de mașina lui Sizemore, în brațe cu o pătură de kevlar.

— Aveți loc? Întrebă el.

Părea năucit și speriat.

Sizemore și soldatul Brian Connor se traseră într-o parte, ca să-i facă loc.

— Urcă și ține-ți pătura aceea peste cap, spuse Sizemore.

Își spuse că nu era o idee rea să aibă un medic în apropiere. James avea impresia că Sizemore tocmai îi salvase viața.

Specialistul Steve Anderson era într-un Humvee, aproape de cel al lui Sizemore. Era în spatele scaunului șoferului, cu ochiul lipit de ocularul pentru vedere nocturnă al armei SAW. De câte ori se oprea coloana, ceea ce se întâmpla foarte des, toată lumea trebuia să coboare și să o apere. La prima oprire, Anderson ezitase, nu voia să-și scoată picioarele din mașină. Acasă, tocmai începuse lecții de *sky diving*, înainte de această misiune și acum, dintr-odată, se trezise imobilizat de teama să nu fie împușcat în picioare – într-o misiune precedentă suferise o rană mică în picior. Dacă se întâmpla din nou asta și nu mai putea sări niciodată?

La una dintre opriri, stătu împreună cu Sizemore parcă ore întregi, urmărind ferestrele unei clădiri cu trei etaje, în căutarea vreunui eventual trăgător. Erau acolo de o vreme, când Anderson observă o zgârietură pe capota Humvee-ului, chiar lângă ei. Locul din care ricoșase un glonț.

— Ai observat asta înainte? îl întrebă pe Sizemore.

Acesta nu o observase. Și nu fusese acolo, atunci când ieșiseră din mașină. Ceea ce însemna că cineva trăsesese în ei, glonțul trecuse printre cei doi rangeri, ratându-i cu numai câțiva centimetri, fără ca ei să o știe măcar.

La o altă oprire, pe o stradă lată, când Anderson și oamenii din Humvee-ul lui ocupaseră poziții lângă o clădire cu două etaje, un APE malaiez oprise la șase metri în spatele lor și mitraliorul deschise focul. Trăgea spre acoperișul clădirii lângă care stătea Anderson. Gloanțele trasau linii roșii prin întuneric, așa că putea să le urmărească traiectoria, și toate ricoșau din clădire. Zidul era format din pietre de forme neregulate. Oricare dintre acele gloanțe ar fi putut foarte ușor să ricoșeze în direcția lui. Dar nu putea face altceva decât să privească. Unul dintre gloanțe lovi clădirea și apoi trasă brusc un arc peste stradă.

Soldatul Ed Kallman era în altă parte a convoiului uriaș, conducând din nou, la fel de uimit de spectacolul de lumini. Brațul stâng și umărul lui Kallman se transformaseră într-o vânătaie masivă, din cauza grenadei neexplodate care lovise ușa mașinii în după-amiaza precedentă și îl izbise. Se simțea bine, din nou incitat și relativ sigur, într-o forță de atac atât de masivă. Existau perioade lungi de liniște aparentă, după care noaptea exploda brusc, în lumină și zgomot. Unul sau două focuri de armă din casele sau aleile întunecate de pe ambele părți ale străzii

erau suficiente ca să provoace un răspuns violent din partea coloanei. Din coloană țâșneau linii trasoare, practic mii de cartușe în câteva secunde, îndreptându-se spre blocuri.

Într-un târziu, se opriă și așteptară în același loc câteva ore. Lui Kallman i se ordonă să-și tragă Humvee-ul mai în spate. Imediat după aceea, o grenadă RPG explodează exact în locul din care plecase. Kallman și ceilalți din vehiculul lui râseră. O explozie în zid, deasupra locului în care parcaseră, făcu un duș de pietriș să cadă peste ei. Nimeni nu fu rănit. Kallman mută Humvee-ul înainte câțiva pași, ca să se asigure că nu se împotmolese.

Restul nopții ascultă stația radio, încercând să înțeleagă ceva din schimbul constant de mesaje, încercând să-și dea seama ce se întâmpla.

În fața lor, în coloana lungă, sergentul Jeff Struecker era șocat de toate acele focuri de armă. Îl auzise pe un sergent-major din Divizia 10 Montană spunându-le oamenilor lui:

— De data aceasta, este real. Trageți în tot ce mișcă.

Era evident că tipii îl luaseră în serios.

Struecker îl avertizase pe mitraliorul lui să-și aleagă cu grijă țintele.

— Atunci când tragi cu o armă de calibrul 50, glonțul merge la distanță foarte mare.

Era clar că oamenii din restul coloanei nu-și luau aceleași precauțiuni. Aruncau cu plumb în tot orașul.

5

În aceeași zi, mai devreme, elicopterele americane bombardaseră garajul lui Kassim Sheik Mohamed, un afacerist înalt și gras, cu o față rotundă, cu un mers șchiopătat și un zâmbet năzdrăvan. Garajul lui Kassim fusese bombardat pentru că, el fiind un om bogat, clădirea era apărată de mulți oameni înarmați. În timpul bătăliei, orice număr mai mare de somalezi bine înarmați în vecinătatea bătăliei reprezenta o țintă. De fapt, bombele nu-și rataseră obiectivul. Kassim era și membru al lui Habr Gidr, și un susținător al lui Mohamed Farah Aidid.

La începerea bombardamentului, Kassim alergase la un spital din apropiere, gândindu-se că era un loc pe care americanii nu-l

vor ataca. Când se întoarse la garaj, acesta era o ruină fumegândă. O parte din echipamentul cel mai valoros al lui Kassim era distrus. Și erau morți prietenul și contabilul lui, Ahmad Sheik. În vârstă de patruzeci și doi de ani, și unul dintre mecanicii lui Kassim, Ismael Ahmed, de treizeci și doi de ani.

Era târziu deja și, conform legii islamice, corpurile trebuiau îngropate înainte de apusul soarelui, așa încât Kassim și oamenii lui le duseră la cimitirul „Trabuna”. În drum spre cimitir, un elicopter se repezi asupra lor și gloanțele se înfipseră în jurul mașinilor, fără să-i nimerească însă pe oameni.

Cimitirul era plin de oameni care boceau. În întuneric, parcă peste tot, erau gropari care săpau morminte. Kassim și oamenii lui merseră într-un colț mai liniștit. Luară lopețile și cele două cadavre din mașini și se îndreptară spre acel loc. Atunci, un elicopter american se apropie, sperându-i, așa că aruncară corpurile și lopețile și o luară la fugă.

Se ascunseră în spatele unui zid până la plecarea elicopterului, după care se duseră și luară din nou corpurile, înfășurate în cearșafuri, și continuară să le care. Un alt elicopter apărui în zonă. Aruncară iar cadavrele și lopețile și alergară la zid. De data aceasta, lăsară corpurile lui Ahmad Sheik și Ismael Ahmed și plecară, înțelegându-se să vină mai târziu să le îngroape.

Patru dintre oamenii lui Kassim se întoarseră la miezul nopții. În oraș încă se mai auzeau focuri de armă. Duseră cadavrele pe o ridicătură mică de pământ și începură să sape. Dar apărui un alt elicopter american, zburând jos și luminând pământul cu un reflector, transformând noaptea în zi. Oamenii lui Kassim o luară la fugă.

Se întoarseră la trei dimineața și reușiră, în sfârșit, să-i îngroape pe cei doi.

6

Jumătate din convoiul de salvare virase spre sud, spre locul prăbușirii lui Durant, dar se blocase la marginea cartierului asemănător unui ghetou, format din colibe și cocioabe, unde căzuse *Super Six Four*. În întuneric, labirintul de cărări ce ducea în sat părea periculos – era ca și cum ar fi intrat direct într-un cuib de viespi. Sergentul John „Mace” Macejunas, neînfricatul operator blond din Deltă, la a treia călătorie a lui prin oraș, coborî

dintr-un Humvee și conduse personal o echipă mică, pe jos, purtând NOD-uri și înaintând aproape pe pipăite spre epava elicopterului, unde, cu câteva ore înainte, camarazii lui Mace, Randy Shughart și Gary Gordon, purtasera ultima lor bătălie.

În jurul epavei găsiră bălți și dăre de sânge, bucăți de haine rupte și multe tuburi de cartușe, dar nici o armă și nici un semn din camarazii lor Shughart și Gordon, sau al lui Durant și a celorlalți trei membri ai echipajului. Soldații percheziționară colibele din jurul locuinței, cerând informații printr-un translator, dar nimeni nu spunea nimic și nu găsiră nici o urmă. Strigară în noapte numele celor șase oameni care lipseau, riscând să atragă asupra lor focuri de armă, în speranța că aceștia se ascundeau undeva în apropiere. Nu le răspunse decât tăcerea.

Apoi, Macejunas supraveghe plasarea grenadelor termice pe elicopter. Rămaseră până când *Super Six Four* deveni o minge de flăcări albe, după care se întoarseră la convoi.

Jumătatea nordică a convoiului lui Meyerwich fusese întârziată de un blocaj rutier mare de pe Hawlwadig Road, în apropiere de hotelul „Olimpic”, prin care șoferii refuzară să treacă. Altădată, astfel de baraje fuseseră minate.

Meyerwich se adresa ofițerului de legătură:

— Spune-le că focul cu arme mici este inefficient împotriva lor! zise el.

O dată sau de două ori coborî din Humvee și se duse la APC-ul din frunte, strigând și fluturând din mâini, încercând să facă vehiculele să înainteze. Dar șoferii din Condor refuzau să înainteze. Așa încât convoiul stătea pe loc, până ce soldații coborau din mașini și demontau cu mâna barajul rutier.

Meyerwich și oamenii din Delta hotărâra să nu mai aștepte să fie rezolvată situația barajului rutier. Ei alergară în lungul coloanei, bătând în mașini și strigând tuturor să omoare. Știau că se aflau la numai câteva blocuri distanță de forța ținută pe loc.

— Afară! Afară! Americanii, afară!

Unul dintre cei care coborâra obosiți era specialistul Phil Lepre. Mai devreme, când schimbul de focuri se intensificase și gloanțele izbeau laturile APC-ului. Lepre scosese o fotografie a fetei lui, pe care o ținea în cască, și o sărutase.

— Sper să ai o viață minunată, scumpo, spuse el.

Coborî în noapte, alergă lângă un zid. Împreună cu alți doi soldați, și își îndreptă carabina M-16 spre o alee. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu un grup de somalezi ce se

îndreptau spre el.

— Văd somalezii care vin înapoi! zise el.

Unul dintre cei din Delta îi spusese să tragă, așa că Lepre deschise focul spre mulțime. Mai întâi, ținti deasupra capetelor lor, dar, văzând că nu se împrăștiu, trase direct în ei. Zări câțiva căzând. Ceilalți îi traseră de pe alee.

În intersecție, soldații desfăceau bariera cu mâinile, sub un foc inamic puternic. Lepre înaintă de câteva ori pe drum, împreună cu ceilalți. Acum, erau răspândiți pe ambele părți ale drumului, în fața APC-urilor. Înaintau, se opreau și așteptau, apoi înaintau din nou. La unul din locurile în care se opriră, se trase puternic asupra lor, dintr-o clădire din apropiere. Oamenii se adăpostiră și găsiră un punct avantajos din care să riposteze.

— Hei, treci în poziția mea, strigă Lepre unui pușcaș de douăzeci și trei de ani, soldatul James Martin.

Acesta se repezi și se ghemui în spatele zidului. Lepre înaintase numai doi pași în dreapta, când Martin fu lovit în cap de un glonț care îl aruncă pe spate. Lepre văzu o gaură mică în fruntea lui.

Vocea lui se alătură celorlalte care strigau:

— Sanitar! Am nevoie de un sanitar aici.

Un sanitar alergă la ei și începu să desfacă hainele omului căzut. Se ocupă câteva minute de Martin, după care se întoarse spre Lepre și ceilalți și spusese:

— E mort.

Sanitarul și încă un soldat încercară să tragă corpul lui Martin la adăpost, dar fură împiedicați de alte focuri de armă inamice. Unul dintre ei alergă înapoi și înfruntă gloanțele, trăgând cu o mână și târându-l pe Martin după el cu cealaltă. Când ajunse aproape, alergară și alții să-l ajute, trăgând corpul pe alee.

Lepre stătea ghemuit, la numai câțiva metri depărtare, privind fix corpul lui Martin. Se simțea îngrozitor. Îi ceruse soldatului să treacă în locul lui și acesta fusese împușcat mortal. Pentru că-l târâse pe stradă, pantalonii lui Martin alunecaseră până la genunchi. Lepre nu suporta să-l vadă așa. Pe jumătate dezbrăcat. Așa că, în ciuda focurilor de armă, se duse și încercă să-i redea ceva demnitate, trăgându-i pantalonii în jos. Două gloanțe izbiră pavajul aproape de el și Lepre se târî înapoi la adăpost, cu inima grea.

— Îmi pare rău, omule, zise el.

7

Elicopterul de comandă continua să mențină legătura între cele două forțe, la locul primei prăbușiri.

— *Merg în fața trupelor din vehicule, cu trupe pe jos. Trupele pedestre și cele din vehicule sunt reținute la sud de hotelul „Olimpic”... Veți întâmpina o combinație de soldați pe jos și în vehicule. Cei pe jos sunt în fața celor în vehicule, terminat.*

Apoi, adresându-se convoiului, care se apropia de virajul la stânga:

— *Treizeci de metri sud de trupele noastre. Ei sunt la un bloc mic, la nord de voi, acum. Dacă APC-ul din față continuă să înainteze, poate să vireze prima la stânga și să meargă de-a lungul unui bloc, drept, terminat.*

Steele auzi vehiculele virând. Oamenii lui văzură pe ușă un șir neclar de soldați. Steele și ceilalți strigară:

— Ranger! Ranger!

— Divizia 10 Montană, li se răspunse.

— *Executat. Am stabilit legătura cu elementul Kilo și Juliet, terminat.*

Steele scoase capul pe ușă:

— Aici, căpitanul Steele. Sunt comandantul Ranger.

— Înțeleș, domnule, suntem din Divizia 10 Montană, răspunse un soldat.

— Unde este comandantul vostru? Întrebă Steele.

8

Extragerea lui Elvis din elicopterul prăbușit dură ore întregi. Era o sarcină urâtă. Coloana de salvare adusesese un ferăstrău electric ca să taie scheletul metalic al elicopterului în jurul corpului lui, dar carlinga era căptușită cu un strat de kevlar care mânca lama ferăstrăului. Apoi încercară să desfacă bucăți Black Hawk-ul, atașând lanțuri la capetele lui și trăgând de el. Câțiva dintre rangeri, care priveau totul de la distanță, crezură că băieții din Delta foloseau vehiculele ca să smulgă trupul pilotului din epavă. Unii se întoarseră cu spatele, dezgustați.

Morții erau plasați deasupra APC-urilor, iar răniții în interiorul lor. Goodale înainta șchiopătând până la col care parcase în fața

curții lor și fu ajutat să urce. Înăuntru, se rostogoli pe o parte.

— Trebuie să stai, i se spuse.

— Nu pot. Am fost împușcat în dos. Mă doare dacă stau.

— Atunci sprijină-te de ceva.

Mai jos, în curtea în care se afla Miller, îl cărară în primul rând pe Carlos Rodriguez, în pantalonii lui de cauciuc. Apoi îi deplasară pe ceilalți răniți. Stebbins se simțea destul de bine. Pe fereastră putea să-i vadă pe tipii din Divizia 10 Montană lungiți pe stradă, într-o parte și în cealaltă. Protestă când se întoarseră pentru el cu o targă.

— Sunt bine, le spuse el. Pot să mă sprijin într-un picior. Ajutați-mă doar să ajung la vehicul. Încă mai am arma.

Țopăi pe piciorul bun și fu ajutat să urce în mașina blindată.

Wilkinson urcă în partea din spate a aceuiași vehicul. Se așteptau cu toții să plece în curând, dar asta nu se întâmplă. Containerul de oțel închis era ca o saună și mirosea a sudoare, urină și sânge. Ce coșmar devenise acea misiune! De fiecare dată când credeau că se încheiase, că scăpaseră, se întâmpla ceva și mai rău. Răniții din vehicule nu puteau să vadă ce se întâmpla afară și nu înțelegeau motivul întârzierii. Trecuse deja de trei dimineața. Soarele avea să răsară curând. Gloanțe loveau din când în când pereții. Ce se întâmpla dacă erau loviți de o grenadă RPG?

Mai jos, pe stradă, în Condor-ul lui Goodale se desfășura o mică revoltă.

— N-ar trebui să pornim? întrebă Goodale.

— Mda, așa cred și eu, spuse unul dintre cei îngrămădiți lângă el.

Goodale era cel mai aproape de partea din față, așa că se aplecă spre șoferul malaiez.

— Hei, omule, hai să mergem! spuse el.

— Nu, nu, protestă șoferul. Stăm.

— La naiba, nu stăm! Hai să plecăm dracului de aici!

— Nu. Nu. Stăm.

— Nu, nu înțelegi. Se trage în noi. Trebuie să plecăm cu chestia asta, la dracu'!

Comandanții deveneau și ei tot mai neliniștiți.

— *Scotty* (Miller). *Spune-mi situația*, ceru locotenent-colonelul Harrell (în afară de câteva opriri scurte la bază pentru

realimentare, Harrell și comandantul aerian Tom Matthews fuseseră deasupra orașului toată noaptea).

— *Recepționat, răspunse Miller. Încearcă să-l faci bucăți. Până acum fără să reușească.*

— *Recepționat. Mai aveți doar o oră de întuneric.*

Acum erau peste trei sute de americani în interiorul și în jurul celor două blocuri din Mogadiscio, capul de avangardă al convoiului care se întindea pe aproape un kilometru în spate, spre Național Street, ceea ce crea un sentiment de siguranță în rândul soldaților Diviziei 10 Montane recent sosiți, și care nu trecuseră prin luptele la care participaseră rangerii și cei din Delta toată noaptea. Cei din forța de asalt, epuizați, se uitau cu uimire la tipii din armata regulată, care stăteau sprijiniți de ziduri și își aprindeau țigări, stând de vorbă pe aceeași stradă pe care ei suportaseră focul inamic. Lui Howe, comandantul Delta, care fusese atât de dezamăgit de rangeri, acești oameni i se păreau total deplasați. Așteptarea pentru extragerea corpului lui Elvis începu să îngrijoreze pe toată lumea.

Când o explozie zgudui APC-ul în care se afla Stebbins, oamenii din interior strigară furioși.

— Duceți-ne acasă, la dracu'!

Rodriguez gemea. Stebbins și Heard țineau cu schimbul tubul IV al mitraliorului. Erau îngrămădiți într-un spațiu mic, ca piesele unui puzzle. La scurt timp după explozie, ușa mare de metal a transportorului se deschise și soldatul din Divizia 10 Montană, care fusese lovit în cot, fu ridicat înăuntru, pe o targă. Urlă de durere când atinse podeaua.

— Nu-mi vine să cred! strigă el.

Șoferul malaiez se întorcea mereu, încercând să calmeze lucrurile:

— Repede, spital, spunea el.

După ce îl pansă pe noul sosit, Wilkinson se sprijini cu spatele de peretele interior și văzu printr-o gaură mică cum întunericul începea să se risipească, dinspre est. Volumul focurilor de armă creștea. Pe lateralul transportorului se auzeau mai multe bufnituri.

Răniții care fuseseră atât de nerăbdători să se urce în blindatele mari se rugau acum să plece. Se simțeau ca niște ținte de tir. Goodale avea o gaură mică pe care se uita afară. Era atât de cald. Încât transpira din abundență. Își scoase casca și își desfăcu vesta de corp. Dar asta nu-l ajută prea mult. Stăteau cu

toții în spațiul mic și întunecat, privindu-se fix, în tăcere și așteptând.

— Știi ce ar trebui să facem? sugeră unul dintre băieții din Delta. Ar trebui să crăpăm puțin una dintre ușile astea, așa, ca atunci când vom fi loviți de grenade, să avem un loc prin care să explodăm afară.

Cam cu o oră înainte de răsăritul soarelui, elicopterul C-2 prezintă situația curentă JOC-ului:

— *În esență, încearcă să desfacă panoul de instrumente al elicopterului din jurul corpului. Nu se știe când vor reuși asta.*

— *OK, dar vor reuși să scoată corpul de acolo?* întrebă Garrison... *Am nevoie de un răspuns sincer, nu de tâmpenii, de o evaluare reală a conducătorului de pluton sau a omului cel mai mare în grad prezent. Terminat.*

Miller răspunse:

— *Recepționat. Înțeleg că mai avem douăzeci de minute înainte să scoatem corpul.*

— *Recepționat,* spuse Garrison. *Știu că oamenii fac tot ce pot. Vom rămâne acolo până când reușesc. Terminat.*

Când cerul începu să se lumineze, sergentul Yurek fu șocat de carnagiul din camera în care petrecuseră. Noaptea. Soarele lumina bălțile și dărele de sânge de peste tot. Când scoase capul pe ușa dinspre curte, văzu numai cadavre de somalezi răspândite pe tot drumul, până în depărtare. Unul dintre cadavre, al unui tânăr, părea că fusese călcat de câteva ori de vehiculele folosite ca să desfacă în bucăți elicopterul.

Howe observă printre corpurile urcate pe APC-uri tălpile a două cizme de atac, mici. Exista un singur tip în unitate care avea cizme atât de mici. Earl Fillmore.

Toți știau că momentul de respiro avea să se încheie. Lumina zilei urma să-i aducă din nou pe somalezi pe stradă. Căpitanul Steele stătea afară, verificându-și ceasul, periodic. Se uitase la el de sute de ori, probabil. Nu-i venea să creadă că nu se mișcau încă. Orizontul începea să devină roz. Punerea în pericol a trei sute de oameni pentru recuperarea cadavrului unui sigur om era un gest nobil, dar nu prea rațional. În cele din urmă, la răsărit, macabra sarcină fu îndeplinită.

— Adam Six Four (Garrison) *aici* Romeo Six Four (Harrell). *Încep să se deplaseze, terminat... Plasează încărcăturile și încep să se miște.*

Atunci veni următorul șoc pentru rangerii și oamenii din Delta care luptau deja de paisprezece ore. Nu era suficient loc în vehicule pentru ei. După ce soldații din Divizia 10 Montană urcară ia bord, șoferii malaiezi, neliniștiți, porniră repede, lăsând restul forței în spate. Ei trebuiau să meargă acum pe aceleași străzi pe care luptaseră în ziua precedentă.

Era 5:45 a.m., luni, 4 octombrie. Soarele trecuse deja de acoperișurile caselor.

9

Așa că o luară la fugă. Ideea era să alerge alături de vehicule, ca să aibă acoperire din partea acestora, dar șoferii malaiezi porniseră în viteză.

Steele alerga lângă Perino, încă cu stația radio în spate. În urma lor, erau înșiruiți opt rangeri. Mai în spate se aflau restul Forței Delta, echipa CSAR, toți ceilalți. Totul se întâmplă foarte repede. Oamenii de la capătul liniei fură surprinși să vadă, când cotiră la dreapta în vârful dealului, că ceilalți porniseră deja.

Yurek alerga cu echipamentul caporalului Smith. Nimeni nu vrusese să-l atingă. Era ca o recunoaștere a morții lui. Tot grupul mășăluia pe aceeași rută pe care venise forța principală, oprindu-se la fiecare intersecție și trăgând foc de acoperire, în timp ce sprintau unul câte unul în partea cealaltă. Imediat ce începură să înainteze, focul inamic reîncepu și el, aproape la fel de rău ca în după-amiaza precedentă. Se trăgea în ei de la toate ușile și ferestrele, de pe fiecare stradă. Steele își simțea picioarele ca de plumb și avea senzația că înainta mult mai încet decât era viteza lui normală, deși, de fapt, alerga cât de repede putea.

Când ajunseră la poziția lor inițială de blocare, se trăgea puternic în intersecția largă din fața hotelului „Olimpic”. Sergentul Randy Ramaglia văzu cum gloanțele izbeau laturile vehiculelor blindate, la câteva blocuri mai în față. „Iar ei trebuiau să alerge pe jos pe acolo?” Iar același rahat din ziua precedentă? Reuși să ajungă la intersecție, când simți o izbitură puternică în umăr, ca și cum l-ar fi lovit cineva cu un baros. Nu căzu la pământ. Dar îngheță. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină în simțiri. La început, crezu că se prăbușise ceva peste el. Ridică privirea.

— Ai fost împușcat, sergent strigă specialistul Collett, care alerga lângă el.

Ramaglia se întoarse spre el Collett îl privea cu ochii mari.

— Știu, zise el.

Inspiră de câteva ori adânc și încercă să-și miște brațul. Putea să-l miște. Nu simțea nici o durere.

Glonțul îl lovise în spate, smulgând o bucată de mărimea unei mingi de baseball din el. Apoi trecuse prin omoplatul lui și ștersese măneca lui Collett, rupând steagul american cusut pe el.

— Ești bine? strigă un sanitar Delta de pe partea cealaltă a străzii.

— Mda, spuse Ramaglia și o luă din nou la fugă.

Era furios. Toată scena i se părea ireală. Nu-i venea să creadă că niște blestemați de somalezi îl împușcaseră pe el, sergentul Randal J. Ramaglia, din rangerii armatei americane. Avea de gând să iasă viu din acel oraș, sau să ia jumătate din ei cu el. Trăgea în tot ce vedea. Alerga, sângerând, transpirând și trăgând. Ferestre, uși, alei... dar, mai ales, în oameni.

Sergentul Nelson, complet surd, alerga alături de soldatul Neathery, care fusese împușcat în brațul drept în după-amiaza anterioară. Nelson avea mitraliera M-60 și căra la spate carabina M-16 a lui Neathery. Alergau cât de tare puteau și Nelson trăgea în tot ce vedea. Nu se mai simțise niciodată atât de înspăimântat, nici măcar în cele mai rele momente din ziua precedentă. El și Neathery erau spre sfârșitul șirului și erau îngroziți că în acea cursă nebună aveau să fie lăsați în spate de ai lor sau ajunși din urmă de inamici. Când ajunseră la un grup care asigura foc de acoperire la o intersecție mare, unde ar fi trebuit să se oprească și să le ia locul, pentru ca acel grup să înainteze, cei doi continuă să alerge, traversând direct intersecția.

Howe izbi cu piciorul în ușa unei case de pe stradă și echipa se strânse înăuntru, ca să-și reîncarce armele și să-și tragă suflul. Căpitanul Miller intră și el, respirând greu, și le spuse să continue să înainteze. Howe făcu un tur al camerei, verificând starea și muniția fiecăruia, după care ieșiră din nou în stradă. În față, mitraliorii din APC-uri trăgeau în tot.

Soldatul Floyd alerga, cu pantalonii rupți fluturând în jurul lui, aproape gol de la talie în jos, simțindu-se deosebit de vulnerabil și ridicol. Lângă el, Doc Strous dispăru brusc într-o explozie

puternică, ce îl doborî pe Floyd la pământ. Când își recăpăta cunoștința și se uită după Strous. Nu văzu decât o minge de fum tot mai mică. Nici urmă de Doc.

Sergentul Watson îl prinse pe Floyd de umăr.

— Unde e Strous?

— A sărit în aer, sergent.

— A sărit în aer!

Floyd arătă spre locul unde alerga sanitarul. Strous ieși dintr-o grămadă de buruieni, ștergându-și hainele, cu casca strâmbă. Se uită la Floyd și o luă din nou la fugă. Un cartuș lovise o grenadă de panică de pe vesta lui Strous și explodase, doborându-l și aruncându-l în buruieni. Dar nu era rănit.

— Dă-i drumul, Floyd, strigă Watson.

Continuă să alerge, trăgând în lumina răsăritului, prin răpăitul focurilor de armă, prin mirosul grețos al orașului și al propriilor corpuri, simțind gustul prafului în gură, cu pete de sânge maronii uscate pe uniforme de camuflaj și cu amintirea proaspătă a prietenilor morți sau sfârtecați în moduri de nedescris, nevenindu-le să creadă că măreața și teribila armată a Statelor Unite ale Americii îi aruncase în nebunia aceea, îi abandonase acolo și apoi îi lăsase să alerge prin același teren mortal, ca să scape. „Cum era posibil așa ceva?”

Ramaglia alerga disperat, cu ultimele rezerve de adrenalină. Alerga, trăgea și înjura, până când începu să simtă mirosul propriului sânge și să amețească. Pentru prima dată simțea junghiuri dureroase. Continuă să alerge. Când se apropie de intersecția lui Hawlwadig Road și Național Street, la o distanță de cinci blocuri sud de hotelul „Olimpic”, văzu un tanc și un șir de APC-uri și Humvee-uri, precum și o mulțime de oameni în uniformă de luptă. Alergă până se prăbuși, fericit:

10

La Spitalul Voluntarilor din Mogadiscio, chirurgul Abdi Mohamed Elmi era plin de sânge și epuizat. Compatrioții lui răniți și morți începuseră să sosească în seara precedentă. La început, puțini, în ciuda intensității focurilor de armă. Vehiculele nu se puteau deplasa pe străzi, așa că pacienții erau cărați pe sus sau aduși pe târgi. În tot orașul erau baraje rutiere în flăcări și

elicopterele americane coborau și trăgeau, așa că majoritatea oamenilor se temeau să iasă afară.

Înainte de începerea luptei, Spitalul Voluntarilor fusese aproape gol. Se afla în apropiere de baza americană, lângă aeroport. După începerea bătăliei cu americanii, celor mai mulți somalezi le era frică să vină acolo. Până la sfârșitul acelei zile, luni, 4 octombrie, toate cele patru sute de paturi aveau să fie pline și alți o sută de răniți să fie aliniați pe jos, pe holuri. Și nu era cel mai mare spital din oraș. Numărul răniților era și mai mare la Digfer. Cea mai mare parte a celor cu răni la stomac aveau să moară. Întârzierea în aducerea lor la spital permitea instalarea infecției, așa încât rănilor nu mai puteau fi tratate, cu antibioticele puține pe care le avea spitalul la dispoziție.

Camera de operații cu trei paturi de la Voluntari fusese plină și ocupată aproape toată noaptea. Elmi făcea parte dintr-o echipă de șapte chirurghi care lucraseră fără pauză. Asistase la optsprezece intervenții chirurgicale până la răsăritul soarelui, iar holurile se umpleau deja cu zeci, sute de alți răniți.

Leși din sala de operații la opt dimineața și se așeză să se odihnească. Spitalul era plin de urletele și gemetele răniților, ale oamenilor fără membre. Sângerând, murind în dureri îngrozitoare. Doctorii și surorile alergau de la pat la pat, încercând să facă față. Elmi stătea pe o canapea, fumând o țigară, în tăcere. O franțuzoaică îl văzu și se apropie de el, furioasă.

— De ce nu-i ajuți pe oamenii ăștia? strigă ea.

— Pentru că nu pot, spuse el.

Ea plecă repede. Elmi rămase acolo până termină țigara. Apoi se ridică și se întoarse la treabă. Avea să stea treaz încă patruzeci și opt de ore.

11

Abdikarim Mohamed părăsi casa prietenului lui în dimineața de după plecarea americanilor. În ziua precedentă fusese trimis acasă devreme de la slujba lui din complexul ambasadei americane și alergase ca să vadă lupta din Piața Bakara. Fusese atât de încrâncenată, încât petrecuse o noapte lungă de nesomn pe podeaua casei prietenului lui, ascultând focurile de armă și privind exploziile care luminau cerul.

Împuşcăturile reîncepuseră cu violenţă după răsărit, când rangerii luptau ca să se retragă. Apoi se opriă.

Se aventură pe stradă o oră mai târziu. Văzu o femeie moartă în mijlocul drumului. Fusese lovită de gloanţele trase de un elicopter. Stomacul şi intestinele ei erau răspândite pe stradă. Văzu trei copii morţi, micuţi. Înţepenţi şi cenuşii. Pe stradă mai era şi un bătrân, cu faţa în jos, într-o baltă formată chiar de sângele lui, iar lângă el un măgar, tot mort. Abdi numără gloanţele din bătrân. Erau trei, două în piept şi unul în picior.

Bashir Haji Yusef, avocatul, auzi lupta puternică de la răsărit. Reuşise să doarmă câteva ore şi focurile de armă îl treziră. Când încetară, îi spuse soţiei lui că se duce să vadă ce era afară. Îşi luă aparatul de fotografiat cu el. Voia să înregistreze ceea ce se întâmplase.

Văzu măgari morţi pe drum şi clădirile din jurul hotelului „Olimpic” şi de la est de acesta, care fuseseră deteriorate puternic. Peste tot erau pete de sânge, ca şi cum pe acolo trecuse o bestie sălbatică, uriaşă, dar majoritatea cadavrelor fuseseră luate. Făcu fotografii, în timp ce mergea pe străzile pe care alergaseră soldaţii, şi văzu carcasa primului Black Hawk care se prăbuşise, fumegând încă în urma focului aprins de rangeri. Mai văzu rămăşiţe carbonizate ale Humvee-urilor, unul încă arzând, şi câteva APC-uri malaieze.

Apoi, Bashir auzi o mare agitaţie, oamenii cântând, aclamând şi strigând. Alergă să vadă ce se întâmpla.

Duceau un soldat american mort, întins peste o roabă. Îl lăsasera numai în chiloţii negri şi era întins cu faţa în jos, cu mâinile atârând în praf. Corpul era acoperit de sânge uscat, iar faţa părea împăcată, distantă. În piept şi braţ avea găuri de gloanţe. Îi legaseră corpul cu frânghii şi îl înveliseră parţial cu o foaie de tablă ondulată. Mulţimea devenea tot mai numeroasă. Oamenii scuipau şi loveau cadavrul cu piciorul.

— De ce ai venit aici? strigă o femeie.

Bashir îi urmă, copleşit. „Este îngrozitor.” Islamul cerea un tratament reverenţios şi îngroparea imediată a morţilor, nu acel spectacol oribil, încercă să-i oprească, dar mulţimea era înnebunită. Aceia erau oameni sălbatici, oamenii ghetoului, care acum sărbătoreau. Dacă ar fi încercat să păşească în faţă şi să-i întrebe: „Ce faceţi?”, aşa cum ar fi vrut Bashir, ar fi însemnat să rişte ca mulţimea să se întoarcă împotriva lui. Făcu câteva fotografii şi îi urmă mai departe. Atât de mulţi oameni fuseseră

uciși și răniți în noaptea precedentă! Străzile erau pline cu oameni furioși, sălbatici. Un festival al sângelui.

Hassan Adan Hassan era în grupul care târa un alt american mort. Hassan lucrase de câteva ori ca translator pentru ziaristi americani și britanici și voia să fie și el jurnalist. Îl urmă până la cercul de trafic K-4, unde se transformă într-o adevărată mulțime. Apărură niște soldați arabi saudiți, în vehicule, însă mai puțini și mai slab înarmați. Deși aparțineau ONU, saudiții nu erau considerați inamicii somalezilor, și vehiculele lor nu fuseseră atacate nici chiar în acea zi.

— Ce faceți? întrebă unul dintre soldați.

— Sacrificăm animale, răspuse un tânăr somalez înarmat, unul dintre conducătorii gloatei.

— Acesta este un soldat american, spuse un altul.

— Dacă este mort, de ce faceți asta? Nu sunteți oameni? Îl întrebă soldatul saudit pe conducătorul grupului, insultându-l.

Unul dintre somalezi își îndreptă arma spre saudit.

— Te vom ucide și pe tine, zise el.

Oamenii din spate strigară la saudiți:

— Plecați! Lăsați-ne în pace! Plecați! Oamenii aceștia sunt furioși. S-ar putea să vă ucidă.

— Dar de ce faceți asta? insistă sauditul. Puteți lupta, la fel ca și ei, dar omul acesta este mort. De ce îl târați pe jos?

Alte arme se îndreptară spre saudiți. Soldații plecară, dezgustați.

Abdikarim era în mulțimea care îl târa pe americanul mort. O urmă până când se temu că vreun elicopter american avea să vină să tragă în ea. Apoi se îndepărtă și plecă acasă. Părinții lui fură extrem de ușurați să-l vadă în viață.

12

Americanii îi duseră pe toți la un stadion de fotbal din capătul nordic al orașului, o bază pakistaneză de operațiuni. Scena părea ireală. Rangerii epuizați intrară cu mașinile pe poarta mare din față, trecură prin umbrele peluzelor, ca și cum ar fi mers la un meci de fotbal sau baseball, acasă la ei, și apoi țâșniră în arena luminată de soare, șirurile de bănci din jur ajungând până la cer.

Pe rândurile de jos stăteau întinși șiruri de oameni din Divizia 10 Montană. Soldați fumând, stând de vorbă, mâncând și chiar râzând, în timp ce doctorii se ocupau de tratarea răniților.

Doctorul Marsh venise la stadion împreună cu alți doi medici, ca să supravegheze intervențiile de urgență. Spre deosebire de primul rând de răniți, care veniseră în convoiul rățăcit, majoritatea dintre cei de acum fuseseră bandajați și îngrijiți de sanitari pe câmpul de luptă.

Pentru rangeri, chiar și drumul de la punctul de întâlnire de pe Național Street până la stadion fusese traumatizant. Încă se mai trăgea și în Humvee-uri abia dacă mai era loc pentru toți, așa că se așezaseră unii peste alții, în două, trei straturi. Soldatul Jeff Young, care își sucise rău glezna în timpul alergării, fu ridicat de unul dintre oamenii din Delta, care îl aruncă pe scaunul din spate al unui Humvee și apoi, fără prea multă ceremonie, se așează în poala lui. Soldatul George Siegler se repezise plin de speranță spre un APE, când o voce dinăuntru strigase:

— Mai avem loc numai pentru unul!

Locotenentul Perino era deja cu un picior înăuntru. Văzu cu coada ochiului disperarea de pe fața tânărului soldat. Își retrase piciorul și spuse, mascându-și bunătatea printr-un ordin nervos:

— Haide, soldat, haide!

Ar fi fost foarte simplu pentru locotenent să spună că nu-l văzuse. Siegler fu atât de mișcat de acel gest, încât chiar în clipa aceea și în acel loc se hotărî să se ofere din nou voluntar.

Nelson se trezi într-un Humvee care avea patru cutii pline de muniție de 0,60, așa că își folosi „porcul” pe tot drumul prin oraș, trăgând în tot ce vedea. Era atât de aproape să scape cu viață din dezastrul acela, și era hotărât să facă tot posibilul ca să se întâmple asta.

Pentru Steele, cel mai rău moment din întreaga luptă fu acela în care porniră de pe Național Street. Se uita în lungul șirului de APC-uri cu oameni la bord și îl văzu pe Perino lăsându-l pe Siegler în locul lui, după care, brusc, convoiul plecă. „Mai erau încă oameni acolo, Perino și ceilalți!” îl bătu frenetic pe umăr pe șoferul APC-ului, strigând la el:

— Am încă oameni acolo!

Șoferul malaiez avea pe cap o cască de tanchist și se prefăcu că nu-l aude pe Steele. Căpitanul trecu pe rețeaua de comandă.

— *Am plecat de pe Național Street... Dar suntem încărcăți la maximum și încă au rămas cincisprezece sau douăzeci de oameni pe jos. Trebuie să trimitem pe cineva înapoi acolo, ca să-i*

recupereze.

— *Recepționat. Înțeleg, spuse Harrell. Credeam că a fost încărcată toată lumea. Am primit vreo trei apeluri. Toate spuneau că oamenii s-au urcat în vehicule. Unde sunt ei pe Național Street?*

— *Romeo, aici Juliet. Nu văd nimic de aici. Trebuie ca soldații aceia să fie luați de pe Național Street cât mai rapid posibil!*

De fapt, Perino și ceilalți fuseseră luați, dar nu fără probleme. Locotenentul și alți șase oameni, rangeri și operatori Delta, rămăseseră singuri pe stradă, când se apropie ultimul vehicul. Soldații epuizați strigară și făcură semne cu mâna, dar șoferul malaiez nu le acordă nici o atenție, până când unul dintre băieții din Delta păși în față și îndreptă carabina spre el. Șoferul opri. Cei de afară se aruncară peste oamenii care erau deja îngrămădiți înăuntru.

Steele nu află asta decât după ce ajunse la stadion. Câteva Humvee-uri merseră direct la hangar, așa că numărătoarea dură o jumătate de oră, foarte stresant. În cele din urmă, cineva de la JOC îi citi o listă cu toți rangerii care se întorseseră. Abia atunci aruncă Steele o privire lungă în jur și înțelese amploarea celor ce se întâmplaseră acolo.

13

După ce-i predară pe morți și răniți, oamenii din Delta se urcară repede în elicoptere și fură duși înapoi la hangar. Sergentul Howe și oamenii lui trecură la treabă, pregătindu-se să se întoarcă imediat. Erau antrenați să reziste zile întregi fără să doarmă, așa că se aflau într-un loc familiar, pe care ei îl numeau „zona de zbârnăire”, un punct în care corpul depășește durerile minore și devine insensibil la arșiță și frig. În „zona de zbârnăire”, ei accelerau la un nivel superior al percepției, nonreflectiv, ca pe autopilot. Lui Howe nu-i plăcea acea senzație, dar se obișnuise cu ea.

Unii dintre rangeri și chiar și o parte dintre prieteni lui din unitate se purtau ca și cum fuseseră învinși, ceea ce-l enerva teribil. El știa că împreună cu oamenii lui produsese mult mai multe pierderi inamicului decât suferiseră ei. Ajunseseră într-un loc îngrozitor și nu numai că supraviețuiseră, dar și zdrobiseră inamicul. Nu cunoștea numărul estimativ de victime, dar era

sigur că tocmai purtaseră cea mai mare bătălie din istoria americană modernă.

Howe era surprins că era încă în viață. Gândul că se întorcea la luptă îl speria, dar teama era un lucru minor. În comparație cu loialitatea pe care o simțea față de oamenii rămași în oraș. Unii dintre ai lor erau încă acolo – Gary Gordon, Randy Shughart, Michael Durant și echipajul lui *Super Six Faur*. În viață sau morți, ei trebuiau să ajungă acasă. Lupta nu se termina până nu se întorceau cu toții.

14

Sizemore nu află că amicul lui Lorenzo Ruiz eră mort decât după ce se întoarce la hangar.

— Ai auzit de Ruiz, nu? îl întrebă specialistul Kevin Snodgrass.

Sizemore înțelese imediat ce se întâmplase și nu se putu abține să nu izbucnească în plâns. Mai înainte, după-amiaza, când îl urcaseră pe Ruiz în avion spre un spital din Germania, acesta era încă în viață. La scurt timp după ce plecase, primiseră vestea că murise. Ruiz încercase să-i dea lui Sizemore pachetul de scrisori pentru părinți și pentru cei dragi înainte de misiune, dar acesta refuzase. Acum, era mort. Lui Sizemore nu-i venea să creadă că Ruiz murise, și nu el. Ruiz avea soție și un copil. Lui Sizemore i se părea total nedrept. Sergentul Watson rămase alături de el ore întregi, consolându-l, discutând cu el. Dar ce putea fi spus?

Căpitanul Steele primi lista exactă cu victime la întoarcerea la hangar. Sergentul-major Glenn Harris îl aștepta la ușă și îl salută.

— Rangerii au fost primii, domnule.

— Tot timpul, spuse Steele, răspunzând la salut.

— Iată lista, domnule, spuse Harris, întinzându-i o foaie verde.

Steele era șocat. Foaia cuprindea o mulțime de nume. Nu muriseră numai patru oameni. Pe listă, numărul morților era de doisprezece. Șase dispăruseră de la locul prăbușirii celui de-al doilea elicopter și erau presupuși morți, dintre cei trei răniți grav care fuseseră trimiși la un spital din Germania – Griz Martin, Lorenzo Ruiz și Adalberto Rodriguez – Ruiz fusese deja raportat mort. Șaptezeci și trei de oameni fuseseră răniți. Dintre morți, șase erau din unitatea lui Steele – Smith, Cavaco, Pilla, Joyce, Kowalewski și Ruiz. Treizeci dintre cei răniți erau rangeri. Harris

Începuse o a doua coloană în partea de sus a foii, care ajungea aproape până la baza paginii. O treime din oamenii din compania lui Steele fuseseră fie uciși, fie răniți.

— Unde sunt ei? întrebă Steele.

— Majoritatea sunt la spital, domnule.

Steele își scoase echipamentul și se îndreptă spre spitalul de campanie. Căpitanul credea în menținerea unei fațade de stăpânire a emoțiilor, dar scena din spital fu mai tare ca el. Peste tot erau întinși soldați, pe paturi, pe podea. Unii erau încă bandajați în pansamentele pe care le găsiseră în timpul bătăliei. Adresă câteva cuvinte de încurajare fiecăruia, încercând să nu dea frâu liber durerii pe care o simțea. Ultimul soldat pe care-l văzu fu Phipps, cel mai tânăr dintre rangerii din elicopterul CSAR. Acesta arăta de parcă ar fi fost bătut cu o bâtă de baseball. Avea fața umflată, de două ori mai mare decât în mod obișnuit, și de o culoare neagră-albăstruie. Spatele și piciorul erau bandajate și se vedeau pete de la rănilor sângărânde. Steele îi puse o mână pe umăr.

— Phipps?

Soldatul tresări. Când deschise ochii, porțiunile normal albe erau acum roșii.

— Te vei face bine, spuse Steele.

Phipps întinse mâna și îl prinse de braț.

— Mă fac bine în câteva zile, domnule. Nu vă întoarceți acolo fără mine.

Steele aprobă din cap și plecă repede.

Soldatul David Floyd se miră cât de gol părea hangarul. Se târî până la patul lui și își scoase echipamentul. Dar, în loc să se simtă mai ușor, simți pe umeri greutatea imensă a durerii. În jurul lui, ceilalți stăteau de vorbă. Relatau evenimentele. Pentru fiecare dintre cei uciși sau răniți exista câte o poveste. Uneori, acestea erau diferite. Unul credea că Joyce mai trăise o vreme în partea din spate a camionului, în timp ce un altul insista că murise instantaneu. Cineva spuse că Diemer era cel care-l trăsesese pe Joyce din linia de foc, dar altul era sigur că era Telscher. Stebbins căzuse de patru ori. Nu, numai de trei ori, îl contrazicea altcineva. Vorbiră despre lupta lungă și inutilă de a-l menține pe Jamie Smith în viață.

Nelson, unul dintre ultimii la întoarcerea în hangar, îl găsi pe sergentul Eversmann plângând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nelson.

Apoi, știind că prietenul lui, Casey Jones, fusese în echipa lui Eversmann, întrebă:

— Unde e Joyce?

Eversmann îl privi surprins, apoi i se puse un nod în gât și nu mai putu să vorbească. Nelson alergă în hangar și îl căută pe locotenentul Perino, care îi spuse vestea proastă. Îi spuse și despre Pilla, partenerul lui de scheciuri. Nelson se prăbuși.

Îl îndurera mai ales moartea lui Joyce. Îi datora scuze acestuia. Sătul să stea de gardă în uniformă de luptă, completă. Nelson spusese oamenilor din echipa lui, cu câteva zile înainte, că puteau să ignore ordinul care stabilea asta. Le spusese să poarte vestele antiglonț și căștile peste pantalonii scurți și tricouri. În caz că apăreau probleme, puteau să dea vina pe el. Nu se gândise totuși, că, de fapt, aceste probleme aveau să cadă pe umerii lui Joyce, nu ai lui, căci acesta era superiorul lui direct. Joyce fusese muștrat cu severitate că nu putea să-și controleze oamenii.

După părerea lui Nelson, Joyce era cel mai decent om pe care-l cunoscuse, sincer până în adâncul inimii. Joyce își câștigase tresele de sergent primul, dar știa amândoi că Nelson avea să le primească și el curând pe ale lui. Joyce se simțea stingherit să fie superiorul lui Nelson. Erau prieteni buni.

— Ascultă, sunt la fel de sătul de porcăria asta cu echipamentul ca și tine, îi spusese Joyce lui Nelson. Dar fă-mi o favoare. Orice s-ar întâmpla, nu face nimic care să mi-i pună în cârcă pe sergentul-major Harris și pe sergentul de stat-major Eversmann. Hai să facem ceea ce trebuie ca să putem pleca de aici. Nu lăsa asta să intervină între noi.

Joyce nu-l luase la rost, așa cum ar fi avut tot dreptul să facă și cum ar fi procedat majoritatea. El exprimase o rugămintă, ca de la om la om, ca de la prieten la prieten. Normal ar fi fost ca Nelson să-i mulțumească, și cuvintele îi ajunseseră până pe vârful limbii, dar Nelson nu le spusese. Era încă furios din cauza regulii, pe care o considera inutilă și stupidă, și nu voia să-și calce pe mândrie. Nici măcar față de prietenul lui. Acum nu va mai avea niciodată ocazia să o facă.

Sergentul Watson se duse la morgă, ca să-l vadă pe Smith pentru ultima dată. Deschise sacul. Și se uită la fața neînsuflețită și palidă a prietenului lui. Apoi se aplecă și îl sărută pe frunte.

Cei care-l capturaseră pe Mike Durant îl întrebară dacă era de acord să înregistreze o casetă video.

— Nu, spuse Durant.

Era surprins că-l întrebaseră. Dacă voiau să înregistreze o casetă, puteau să o facă oricum. Dar, dacă întrebaseră... Durant învățase cum trebuia să se poarte în captivitate. Cum să evite să le dea vreo informație, dar fără să-i înfrunte. Pilotul știa că, dacă scăpa cu viață, acțiunile lui aveau să fie puse la microscop. Era mai sigur să nu se afle în poziția de a se adresa lumii din captivitate.

În acea noapte, apărură cu o echipă de filmare. Trecuseră mai mult de douăzeci de ore de când se prăbușise și fusese luat pe sus de o mulțime furioasă de somalezii. Îi era foame, sete, și era încă îngrozit. Fața lui era plină de sânge și umflată, după ce fusese izbit cu patul unei puști.

Echipa de filmare era formată din zece oameni. Aceștia fixară luminile. Unul dintre ei începu să-i vorbească, un tânăr care știa bine englezește. Durant știa că secretul de a trece de așa ceva era să le ofere minimum de informații, să fie evaziv, nu sfidător. Exista un cod de conduită care stabilea ce putea spune și ce nu, și Durant era hotărât să-l urmeze. Cei care-l interogau erau pricepuți. Îi pusese ră toată ziua întrebări, încercând să-l facă să spună mai multe despre cine era și despre ce încerca unitatea lui să facă în Somalia. După pornirea camerei de filmat, tânărul începu să-l piseze cu aceleași întrebări. Somalezii credeau că toți americanii din forța de atac erau rangeri.

— Nu, nu sunt ranger, spuse Durant.

Îi lămurii că era pilot.

— Ai ucis oameni nevinovați, insistă somalezul.

— Nu e bine să fie uciși oameni nevinovați, spuse Durant.

Asta a fost tot ce reușiră să scoată de la el. Acestea erau cuvintele pe care întreaga lume avea să le audă la televizor, în ziua următoare. Somalia fusese total neinteresantă pentru programele de știri, înainte de bătălie. Nici unul dintre ziarele și rețelele de televiziune nu avea un corespondent în Mogadiscio. Acum, acel oraș de coastă din Africa de Nord era centrul atenției. Fața lui Durant, însângărată și umflată, privirea sălbatică și înspăimântată din ochii lui, preluate de pe casetă, aveau să apară în scurt timp în ziarele și pe copertele revistelor din toată

lumea. Era imaginea neputinței americane.

Willi Frank se lăsa în patru labe în fața televizorului și se uită atentă. Încerca să vadă în colțurile ecranului. Era sigură că, dacă-l prinseseră pe Durant, probabil că aveau acolo și alți membri ai echipajului, poate și pe Ray. Probabil că el stătea chiar lângă Mike, afară din cadru!

Durant era mulțumit de cum se descurcase la interviu. După ce oamenii cu camera video plecară, veni doctorul. Era un om blând și vorbea bine englezește. Se scuză pentru resursele limitate pe care le avea la el, dar reuși să curețe capătul osului și țesutul din jur.

Era foarte dureros, dar pilotul îi fu recunoscător. Știa destule despre răni ca să-și dea seama că o infecție a femurului era ceva foarte obișnuit și mortal, chiar și în urma unei fracturi simple. A lui era complexă și stătuse întins pe o podea murdară toată noaptea. Durant întrebă despre echipajul lui și despre băieții din Delta, dar doctorul îi spuse că nu știa nimic.

După plecarea acestuia, pilotul fu mutat din camera în care fusese trezit în acea dimineață de zgomotele copiilor și păsărilor. Fu împins pe podea, în partea din spate a unei mașini, și puseră o pătură peste el. Era al naibii de dureros. Piciorul i se mișca în toate părțile. Se umflase rău și cea mai mică mișcare era o tortură.

Îl duseră într-un apartament mic și-l lăsară în grija unui bărbat stângaci și miop, pe care avea să ajungă să-l cunoască mai bine în următoarele zece zile. Era Abdullahi Hassan, un om căruia i se spunea „Firimbi”, ministrul Propagandei al conducătorului clanului, Mohamed Farah Aidid.

Pilotul nu știa, dar căpetenia războinică îi plătise răscumpărarea.

Acum, ca să-l obțină pe Durant, America trebuia să negocieze cu Aidid.

16

Garrison și forța de atac erau gata de luptă, dar Washington-ului îi trecuse cheful de așa ceva.

Pe 5 octombrie, fostul ambasador SUA în Somalia, Robert Oakley, participa la o petrecere, la ambasada siriană din Washington, când primi un telefon de la Casa Albă. Era Anthony

Lake, consilierul cu probleme de securitate națională al președintelui Clinton.

— Trebuie să stăm de vorbă mâine dimineață, la prima oră, spuse Lake.

— De ce, Tony? Întrebă Oakley. Sunt acasă de șase luni.

Oakley, un intelectual uscățiv și sincer, cu o carieră strălucită în diplomatie, fusese cel mai important civil al președintelui George Bush în Mogadiscio, în timpul misiunii umanitare care începuse în decembrie trecut. După încheierea foametei și venirea unei noi administrații la Washington, Oakley părăsise orașul în martie 1993, cam în același timp când vechiul lui prieten, amiralul Jonathan Howe, preluase slujba de vârf în cadrul ONU în Somalia.

De la întoarcerea în țară, Oakley privise cu dezamăgire cursul evenimentelor din Somalia. Urmărise cu o îngrijorare crescândă cum evenimentele și rezoluțiile ONU îl împingeau pe Aidid departe de procesul de pace și era de părere că ideea de a urmări pe conducătorul clanului ca pe un nelegiuit era sortită eșecului. Dar nimeni nu-i ceruse părerea.

— Poți să vii la micul dejun la șapte și jumătate? Întrebă Lake.

Acum aveau probleme. A doua zi după bătălia de pe 3 octombrie, secretarul Apărării Les Aspin și secretarul de stat Warren Christopher fuseseră interpelați de membrii furioși ai Congresului. Cum se întâmplaseră toate acestea? De ce mureau soldați americani în îndepărtata Somalie, când misiunea umanitară ar fi trebuit să se încheie de luni de zile? Cinci sute de somalezi fuseseră uciși și peste o mie răniți. Durant era încă prizonier. Publicul era șocat, iar Congresul cererea retragerea.

În Mogadiscio, escaladarea violenței dintre Habr Gidr și forțele ONU era privită drept un ansamblu de incidente individuale, nu ca acțiuni ale unei forțe inamice hotărâte. În Washington, oficialii de la Pentagon, Casa Albă și Congres erau șocați de amploarea, hotărârea și ferocitatea contraatacului lui Aidid de pe 3 octombrie.

Acea bătălie era o lovitură dată unei administrații deja nepopulare în fața militarilor. Îl făcea pe Clinton să pară dezinteresat de soarta soldaților Americii. Înainte, președintele era informat de toate misiunile Forței de Atac Rangers. Aceasta însă fusese organizată atât de rapid, încât el nu fusese anunțat. Clinton i se plânse cu amărăciune lui Lake. Considera că fusese legat la ochi și era furios. Voia răspunsuri la un număr mare de întrebări, de la probleme politice, la tactici militare.

Ședința de la micul dejun dură șase ore. Problema principală a discuțiilor a fost: Ce facem acum? Nu se putea pune problema să rămână în Mogadiscio, chiar dacă amiralul Howe și generalul Garrison doreau asta. Ei credeau că Aidid primise o lovitură mortală și că nu ar mai fi durat prea mult până la încheierea socotelilor cu el. Dacă rapoartele spionilor locali erau corecte, o parte dintre aliații cei mai puternici ai lui Aidid fugiseră din oraș. De teama contraatacului inevitabil al americanilor, arsenalele lor de tuburi RPG fiind serios afectate. Alții trimiteau mesageri ai păcii, oferindu-se să-l predea pe Aidid ca să evite alte vărsări de sânge. Dar, dacă ascultai discuția din acea dimineață de la Casa Albă, era clar că America își pierduse apetitul pentru o altă acțiune militară în Somalia.

America se retrăgea. Ședința se încheie cu decizia de întărire a Forței de Atac Rangers, pentru a da un spectacol de hotărâre militară, dar totodată să se abandoneze orice alte eforturi de prindere a lui Aidid sau a aghiotanților lui. După ce în Mogadiscio erau trimise suficiente tancuri, oameni, avioane și nave, ca să șteargă orașul de pe fața pământului, aceste forțe trebuiau doar să rămână în expectativă pentru o vreme. Urmau să fie făcute eforturi noi pentru negocierea unui guvern somalez stabil, care *să-l includă* pe Aidid, urmate de o retragere demnă, în martie 1994. Șeful de clan somalez nu știa încă, dar clanul lui tocmai repurtase o victorie importantă. Fără forța Statelor Unite, ONU nu avea cum să impună în Somalia un guvern fără cooperarea lui Aidid.

Oakley fu trimis în Mogadiscio ca să ducă acest mesaj și să încerce să obțină eliberarea lui Durant.

Eliberarea pilotului trebuia negociată cu Aidid. Oakley primi instrucțiuni să transmită un mesaj ferm: Președintele Statelor Unite voia ca Durant să fie eliberat. *Acum.*

17

Firimbi erau un bărbat solid, pentru un somalez. Înalt, cu brațe lungi și mâini mari. Avea o burtă lată și privea prin niște ochelari cu lentile groase, fumurii, cu rame negre. Era extrem de mândru de poziția lui în Alianța Națională-Somaleză (SNA), ramura politică a clanului. După ce Aidid îl cumpărase pe Durant de la bandiții care-l capturaseră, lui Firimbi i se spusese: „Orice rău i

se va întâmpla pilotului, ți se va întâmpla și ție”.

La sosirea lui Durant, în acea noapte, Firimbi văzu că americanul era furios, înspăimântat și că avea dureri mari. Întâmpină comportamentul posac al pilotului cu o ostilitate sinceră. America tocmai produsese o baie de sânge clanului lui Firimbi, și el îi considera răspunzători pe oamenii de genul celui pilot. Era greu să nu fie furios.

Durant nu știa unde fusese dus. În timpul drumului prin oraș, el fusese sub o pătură, în partea din spate a mașinii.

La sosire, Firimbi îl salută, dar pilotul nu răspunse, la început. Durant știa puțină spaniolă, iar Firimbi, ca majoritatea somalezilor cu educație, vorbea italiană. Limbile erau suficient de asemănătoare ca ei să poată comunica. După ce rămaseră singuri o vreme, începură să vorbească suficient de mult ca să pună bazele unei conversații limitate. Durant se plânse în legătură cu rănilor lui. În ciuda eforturilor doctorului care-l vizitase în celălalt loc, acestea se umflaseră și se infectaseră. Firimbi îl ajută să le spele și îl bandajează din nou. Apoi transmise că Durant avea nevoie de un doctor.

În noaptea aceea de luni, 4 octombrie, Durant și Firimbi auziră elicoptere americane zburând pe deasupra capului, emițând mesaje încurajatoare:

- Mike Durant, nu te vom părăsi.
- Mike Durant, suntem alături de tine.
- Să nu crezi că te-am părăsit, Mike.
- Ce spun? Întrebă Firimbi.

Durant îi spuse că prietenii lui erau îngrijorați pentru el și că îl vor căuta.

— Iar noi te tratăm atât de frumos, spuse temnicerul lui. Este o tradiție somaleză să nu rănești un prizonier.

Durant îi zâmbi, cu fața lui zgâriată și umflată.

18

Pentru John Smith, tatăl caporalului Jamie Smith. Coșmarul începuse în timpul unei întrevederi de luni după-amiază, în camera de ședințe a băncii în care lucra, în Long Valley, N.J. Ședința fu întreruptă când soția șefului deschise ușa și intra.

Ea își ceru scuze și apoi se întoarse spre Smith:

— Tocmai am primit un telefon de la Carol, zise ea. Sună

acasă.

Era evident că soția lui Smith, Carol, considerase că era ceva urgent. Ignoraseră telefoanele în timpul ședinței, așa încât Carol sunase la numărul de acasă al șefului, căutând un mod de a lua legătura cu soțul ei.

Smith sună acasă din biroul alăturat.

— Ce s-a întâmplat?

Nu avea să uite niciodată cuvintele pe care le auzi.

— Sunt doi ofițeri aici. John a fost ucis. Trebuie să vii acasă.

Când deschise ușa casei, Carol spuse:

— Poate că se înșală, Jim. Poate că Jamie este doar dispărut.

Dar Smith știa. Fusese căpitan de rangeri în Vietnam și își pierduse un picior în luptă. Știa că într-o unitate restrânsă ca rangerii. Anunțurile de acest gen nu se făceau decât dacă aveau corpul.

— Nu, îi spuse el încet soției, încercând să o facă să înțeleagă. Dacă ei spun că e mort, înseamnă că sunt siguri.

După câteva ore, începură să sosească echipele de televiziune. După ce toți cei din familia apropiată primiră vestea, Smith ieși în grădina din față ca să răspundă la întrebări.

Fu șocat de atitudinea reporterilor și de genul de întrebări puse de aceștia. *Cum se simțea?* Cum credeau ei că se simte? Le spuse că era mândru de fiul lui și că se simțea profund îndurerat. *Era de părere că fiul lui fusese bine antrenat și condus?* Da, fiul lui fusese superb antrenat și condus. *Pe cine dădea el vina?* Ce putea să spună, pe armata americană? Pe Somalia? Pe el însuși, pentru că încurajase interesul fiului lui față de rangeri? Pe Dumnezeu?

Smith le spuse că nu știa suficiente despre ce se întâmplase ca să acuze pe cineva, că fiul lui era soldat și că murise servindu-și țara.

Două zile mai târziu, sosi un mesaj oficial, semnat de un colonel pe care nu-l cunoștea.

„PRIN PREZENTA, CONFIRMĂM ANUNȚUL PERSONAL CARE V-A FOST FĂCUT DE CĂTRE UN REPREZENTANT AL SECRETARULUI ARMATEI, ȘI ANUME FAPTUL CĂ FIUL DUMNEAVOASTRĂ, SOLDAT JAMES E. SMITH, A MURIT ÎN MOGADISCIO, SOMALIA, PE 3 OCTOMBRIE 1993. ORICE ÎNTREBĂRI AVEȚI TREBUIE ADRESATE OFIȚERULUI DE ASISTENȚĂ. VĂ ROG SĂ ACCEPTAȚI SINCERELE MELE CONDOLEANȚE FAȚĂ DE PIERDEREA DUMNEAVOASTRĂ”.

Teama lui Durant că va fi executat sau torturat dispăru după câteva zile de captivitate. După ce se aflate în centrul acelei mulțimi înnebunite, în ziua în care se prăbușise, cel mai mult se temea acum că va fi descoperit de publicul somalez. Aceeași teamă o avea și Firimbi.

Ministrul Propagandei se atașase de el. Era un lucru obținut de Durant. O parte a antrenamentului lui de supraviețuire. Cei doi oameni petrecură împreună o săptămână întreagă, zi și noapte. Se aflau într-un apartament mic.

Firimbi încerca mereu să-l înveselească pe pilot:

— Ce dorești? întreba el mereu.

— Un bilet de avion pentru Statele Unite.

— Vrei un radio?

— Sigur, zise Durant și primi un radio de plastic, cu un volum atât de mic, încât trebuia să-l țină lipit de ureche.

Acel aparat radio deveni cel mai important obiect din viața lui. Putea să asculte BBC World Service și rapoartele despre captivitatea lui.

În zilele următoare, discutară și se tachinară reciproc în legătură cu vanitatea ce apărea în urma celor mai rele suferințe. Alteori stăteau tăcuți ore întregi. „Italiana” lor era tot mai bună.

Durant îl întrebă pe Firimbi câte neveste avea.

— Patru.

— Câți copii?

Firimbi minți.

— Douăzeci și șapte, spuse el.

— Cum le asiguri traiul la atât de mulți?

— Sunt om de afaceri, zise Firimbi. Înainte aveam o fabrică de făină și paste făinoase, spuse el, ceea ce era adevărat.

Mai avea și fii mari, care plecaseră din Somalia și îi trimiteau bani, mai spuse el. (De fapt, Firimbi avea numai nouă copii).

Durant îi spuse că el avea o nevastă și un copil.

Firimbi încercă să-i explice pilotului de ce erau somalezii atât de furioși pe el și pe ceilalți rangeri. Îi povesti despre atacul de la Abdi House, cum elicopterele ucisese mulți dintre prietenii lui și dintre membrii clanului. Se plânse în legătură cu toți oamenii nevinovați pe care-i ucisese americani, femei și copii. Erau sute, poate mii, zise el. Îi spuse că Aidid era un conducător important și strălucit în țara lui, nu un om pe care SUA și ONU să-

I poată eticheta drept nelegiuit. Firimbi îl considera pe Durant prizonier de război. Credea că, tratându-l uman pe prizonier, îmbunătățea imaginea Somaliei în America.

Firimbi se identifica atât de mult cu Durant, încât, atunci când acesta refuza mâncarea, o refuza și el. Când Durant nu putea dormi din cauza durerii, Firimbi nu putea dormi nici el. Îl puse pe Durant să-i promită că, la eliberare, avea să povestească cât de bine fusese tratat. Durant promise că va spune adevărul.

După cinci zile mizerabile în captivitate, americanul primi vizitatori. Camera fu curățată și așternuturile schimbate. Firimbi îl ajută pe pilot să se spele, să-și schimbe pansamentele, îi dădu o cămașă curată și îi înfășură partea inferioară a corpului și picioarele în *maawis*. Fusta largă purtată de femeile somaleze. Durant crezu că urma să fie eliberat.

În loc de asta, Firimbi aduse un vizitator. Era Suzanne Hofstadter, o norvegiancă ce lucra pentru Crucea Roșie Internațională. Durant o prinse de mână și i-o strânse tare. Tot ce îi adusesese ea erau niște articole ca să poată scrie o scrisoare. În scrisoare, Durant își descrie rănila și spuse că primise tratament medical. Transmise familiei că era bine și le spuse să se roage pentru el și pentru ceilalți. Încă nu cunoștea soarta echipajului lui și a celor doi operatori Delta, Shughart și Gordon.

Apoi, îl întreabă pe Firimbi dacă putea scrie o scrisoare și camarazilor lui, la hangar, iar paznicul lui îi spuse că da. Durant le scrisese că era bine și îi rugă să nu se atingă de sticla de „Jack Daniels” din rucsacul lui. Nu avu prea mult timp de gândire. La baza notei scrisese: „NSDQ”.

Mai târziu, oficialii de la Crucea Roșie șterseseră inițialele, temându-se că-și vor viola neutralitatea lor strictă, permițând transmiterea unui mesaj codat.

După plecarea lui Hofstadter, fură introduși doi reporteri: Briton Mark Huband de la *Guardian* și Stephen Smith de la ziarul francez *Liberation*. Huband îl găsi pe pilot întins pe pat, cu pieptul gol, rănit și având dureri. Durant era încă zguduit în urma discuției cu Hofstadter. O ținuse tot timpul de mână, până în ultima clipă, nevrând să o vadă plecând.

Huband și Smith aduseseră un casetofon, dar îi spuseră că nu era obligat să spună nimic. Încercară să-l liniștească. Huband spuse că făcuse multe reportaje în Somalia și că părerea lui era că oamenii aceia nu aveau să-i facă nici un rău.

Durant se gândi dacă să vorbească cu ei și decise că era mai

bine să comunice cu lumea de afară. Acceptă să discute numai lucrurile care se întâmplaseră cu el după prăbușire. Cu casetofonul pornit, le descrie pe scurt prăbușirea și capturarea lui. Apoi, Huband îl întrebă de ce avusese loc bătaia și de ce muriseră atât de mulți oameni. Durant răspunse, spunând ceva ce avea să regrete mai târziu:

— Sunt uciși prea mulți oameni nevinovați. Oamenii sunt furioși pentru că văd cum sunt uciși civili. Nu cred că cineva care nu trăiește aici poate înțelege ce este în neregulă. Americanii au intenții bune. Au încercat să ajute. Dar lucrurile au mers prost.

Acel „lucrurile au mers prost” îl bântui și după plecarea reporterilor. Cine era el, să pronunțe un verdict asupra misiunii americane? Ar fi trebuit să spună simplu: „Sunt soldat și fac ceea ce mi se spune”.

În ziua următoare, Durant auzi vocea soției lui, Lorrie, la BBC. Ea făcu o declarație presei. În finalul declarației, Lorrie spuse patru cuvinte care aduseră lacrimi în ochii soțului ei. Erau cele patru cuvinte ale căror inițiale le scrisese el la baza biletului – încă vizibile, în ciuda, ștergerii lor de către Crucea Roșie. Erau motto-ul unității lui, Regimentul de Aviație pentru Operațiuni Speciale nr. 160.

Lorrie zise:

— Așa cum spui tu mereu, Mike: *Night Stalker's Don't Quit*⁴.
Mesajul lui sfidător ajunsese acasă.

20

Willi Frank primi vești despre soțul ei exact la o săptămână după ce el fusese raportat dispărut. Fusese o săptămână îngrozitoare. Cei care nu aflaseră nimic despre soarta rudelor lor continuau să urmărească cu atenție fotografiile și benzile video de la știri.

Willi participa la serviciul funerar pentru Cliff Wolcott, când auzi pagerele începând să sune în mai multe locuri din biserică. Două dintre acestea se aflau la membrii unității ei de sprijin.

Aceștia o traseră deoparte. Willi crezu că o duceau ca să petreacă câteva minute cu Chris Wolcott. În loc de asta, ei îi spuseră că fusese identificat corpul lui Ray.

⁴ NISDQ – Cavalerii Noptii nu se dau bătuti niciodată, (n. tr.).

— De unde știți că e Ray? Întrebă ea. Avea părul cărunt?

Părul dispăruse, îi spuseră ei, dar îi descrieră restul. Corpul era îmbrăcat. Le ceru să-i descrie pantalonii scurți, lenjeria. Ray plecase atât de repede, încât nu avusese timp să-i usuce lenjeria militară, și i-o împachetase pe cea civilă. Când îi spuseră ce gen de lenjerie de corp purta, Willi nu mai avu nici o îndoială.

21

În a doua săptămână de captivitate, Durant fu mutat din nou, de data aceasta într-o reședință particulară, înconjurată de un zid. Primi cutii cu cadouri de la Crucea Roșie. Într-una dintre ele se afla o Biblie de buzunar.

Durant nu era un om deosebit de religios, dar găsi o folosință proprie Bibliei. Începu să reconstruiască evenimentele captivității sale pe marginile ei, folosind cuvinte de cod și începând cu prăbușirea. Scrise:

— *Buf* - amintindu-și senzația pe care o avusese când fusese lovit de o grenadă RPG.

— *Rotație*.

— *Orizont* - pentru amestecul de pământ și cer, când elicopterul se prăbușea.

Și așa mai departe. Continuă, reconstituind până la urmă captivitatea aproape oră cu oră. Marginile Bibliei erau aproape pline de mâzgăliturile lui.

Firimbi îl văzu pe pilot studiind și făcând notițe și presupuse că Durant era un om foarte credincios.

— Dacă te-ai converti la islamism, ai fi eliberat, îi spuse el.

— Tu te rogi la Dumnezeuul tău, eu la al meu, și poate că vom fi amândoi eliberați, glumi Durant.

La radio se transmiteau selecțiuni din muzica lui favorită.

22

La sosirea lui Robert Oakley în Mogadiscio, pe 8 octombrie, Aidid se ascundea încă. Aranjamentele durară câteva zile, dar în cele din urmă Oakley se întâlni cu clanul căpeteniei războinice. Le spuse conducătorilor lui Habr Gidr că operațiunea armatei

americane împotriva lui Aidid se terminase și că misiunea inițială a Forței de Atac Rangers se încheiase. Somalezii se arătară sceptici.

— O să vedeți singuri, în timp, că este adevărat, spuse Oakley.

Apoi le spuse că președintele Clinton voia ca Durant să fie eliberat imediat, fără condiții. Somalezilor nu le venea să creadă. Rangerii prinseseră șaiszeci sau șaptezeci de oameni din conducerea clanului lor. Oameni importanți, inclusiv cei doi prinși pe 3 octombrie, Omar Salad și Mohammed Hassan Awale, erau ținuți în lagărul de prizonieri improvizat pe insula de lângă coasta Kismayo. Eliberarea lui Durant trebuia să fie un schimb. Așa procedau somalezii.

— O să fac tot posibilul să obțin eliberarea acelor oameni, dar nu pot promite nimic, spuse Oakley. Subliniind că somalezii erau, teoretic, în custodia ONU. Îi voi vorbi președintelui despre asta, dar numai după ce îl eliberați pe Durant.

Apoi, fostul ambasador transmise un mesaj dur. Înțelesul era clar, deși avu grijă să spună:

— Nu e vorba de o amenințare. Nu am făcut nici un plan în acest sens și voi face tot posibilul să împiedic asta, dar ce se va întâmpla dacă vor trece câteva săptămâni și domnul Durant nu va fi eliberat? Nu numai că veți pierde tot creditul pe care-l aveți poate acum, dar noi vom hotărî că trebuie să-l salvăm. Vă garantez că nu avem de gând să plătim sau să facem vreun schimb pentru el, de nici un gen... Așa că vom decide că trebuie să-l salvăm și, indiferent dacă vom dispune de locul potrivit sau nu, va urma o luptă cu oamenii voștri. În momentul în care se vor auzi armele trăgând, orice reținere ale Statelor Unite vor dispărea. Uitați-vă la ce aducem aici, acum. Un portavion, tancuri, nave... După începerea luptei, va fi dezlănțuit haosul. Toată această parte a orașului va fi distrusă, bărbați, femei, copii, cămile, pisici, câini, țapi, măgari, totul... Va fi o adevărată tragedie pentru noi toți, dar asta se va întâmpla.

Somalezii îi duseră mesajul lui Aidid, în ascunzătoare, și acesta înțelese înțelepciunea sfatului lui Oakley. Se oferă să-l predea imediat pe pilot.

Având grijă să nu-l supere pe vechiul lui prieten, amiralul Howe, Oakley le spuse să aștepte câteva ore, pentru ca el să aibă timp să plece din țară. Le spuse să i-l predea pe Durant lui Howe și apoi luă avionul spre Washington.

Firimbi îi spuse lui Durant că urma să fie eliberat în acea zi. Ministrul Propagandei era foarte fericit să-i dea această veste, dar și foarte nervos. Era fericit pentru prietenul lui și pentru sine. Glumi, spunând că astfel aveau să fie eliberați amândoi. Firimbi avea să fie liber să se întoarcă la treburile lui obișnuite. Era de părere că eliberarea lui Durant fără nici un fel de condiții era o demonstrație uimitoare a generozității lui Aidid și a Habr Gidr. Considera că acest gest avea să atenueze lovitura dată de imaginile oribile ale mulțimii mutilând soldați americani morți, o scenă care-i stânenise pe Firimbi și pe alți membri educați ai clanului. Îl îndemna în mod repetat pe Durant să-l asigure că va spune lumii cât de bine fusese tratat în captivitate.

Decizia era atât de bună, încât Firimbi începu să se teamă că ceva va strica totul. Dacă o facțiune furioasă de somalezi era înfuriată de înțelegere și venea să-l caute pe Durant, ca să-l ucidă? Dacă americanii le întindeau o capcană? Americanii puteau să trimită pe cineva care să-l ucidă pe Durant, iar întreaga lume ar crede că Aidid și Habr Gidr o făcuseră.

În acea dimineață, Firimbi îl ajută pe Durant să se spele. De data aceasta, în loc să-l arunce în partea din spate a mașinii și să se așeze peste el, oamenii sosiră cu o targă ca să-l ia pe pilot și îl așezară în partea din spate a unui camion. Durant înțelese că se terminase. Avea să fie în continuare nervos până ajungea din nou în mâini americane, dar Firimbi era atât de fericit și agitat, încât știa că era adevărat.

Îl duseră la un complex înconjurat de ziduri și așteptară sosirea oficialilor Crucii Roșii. Un doctor al armatei veni cu echipa lui și îl examinează. Vru să-i dea pilotului o pastilă pentru dureri, dar Firimbi se opuse. Se temea ca doctorul să nu-l otrăvească pe Durant.

Pilotul fu predat fără ceremonie. Oficialii Crucii Roșii îi dădură o scrisoare de la Lorrie și de la părinții lui. Doctorul care-l examinase ieși din complex ca să spună reporterilor că pilotul avea un picior rupt, maxilarul și spatele fracturate și răni relativ minore la picior și umăr, dar că fusese tratat bine de cei care-l ținuseră în captivitate.

Apoi, Durant fu luat de oficialii Crucii Roșii. Strângea în mână scrisoarea și pe obraji îi curgeau lacrimi, în timp ce era transportat pe lângă reporteri și dus cu mașina înapoi la baza

rangerilor, de unde decolase cu unsprezece zile înainte.

Toți americanii care supraviețuiseră bătăliei de la Mogadiscio aveau să se întoarcă acasă în câteva luni. Majoritatea rămaseră nemulțumiți de decizia de întrerupere a misiunii lor. Dacă fusese suficient de importantă ca să ducă la moartea a optsprezece oameni și la rănirea a șaptezeci și trei, fără a mai menționa și morții și răniții somalezi, cum de fusese anulată a doua zi după luptă? La câteva săptămâni după eliberarea lui Durant, infanteriștii Marinei americane (la ordinul lui Oakley) îl escortară pe Aidid la noile negocieri de pace. Președintele Clinton acceptă rugămintea lui Oakley în favoarea liderilor somalezi. Câteva luni mai târziu, Omar Salad, Mohamed Hassa Awale și toți oamenii capturați de Forța de Atac Rangers fură eliberați.

Forța de atac reîntărită îl așteptă pe Durant, la sosirea convoiului Crucii Roșii, la aeroport. Veniră toți, peste o mie de oameni, îmbrăcați în costume de camuflaj kaki și cu bonete de deșert, fericiți să aibă în sfârșit un motiv să sărbătorească. Formară un coridor lung, care ducea de la alea bazei la platforma avionului de transport ce urma să-l ducă pe Durant în Germania, unde Lorrie îl aștepta deja. Oamenii aveau cu toții în mâini cești cu câte o gură de whisky, pretins a fi din acea sticlă de „Jack Daniels” pe care pilotul o avea în rucsac și în legătură cu care îi avertizase pe camarazii lui, în biletul scris în captivitate, să nu se atingă de ea.

Era o zi de sărbătoare și de ușurare, dar și una tristă. Durant află că era singurul dintre membrii echipajului lui *Super Six Faur* și cei doi bravi apărători ai lui care se întorcea viu. Zâmbi și își reținu lacrimile, în timp ce era transportat prin coridor pe o targa, cu un tub IV în braț, strângând în mână bereta roșie a unității lui.

Oamenii din jurul lui îl aclamară și apoi, când targa se apropie de avion, începură să cânte. Melodia începu mai întâi în unul sau două locuri, apoi se întinse, cuprinzând toate vocile.

Cântau: „*God Bless America*”.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI <i>ASALTUL</i>	3
1.....	3
2.....	9
3.....	17
4.....	18
5.....	20
6.....	23
7.....	29
8.....	34
9.....	35
10.....	38
11.....	39
12.....	40
13.....	43
PARTEA A DOUA <i>ELICOPTER DOBORÂT</i>	46
1.....	46
2.....	48
3.....	49
4.....	51
5.....	52
6.....	54
7.....	55
8.....	57
9.....	58

10.....	60
11.....	61
12.....	63
13.....	65
14.....	66
15.....	69
16.....	71
17.....	74
18.....	79
19.....	80
20.....	84
PARTEA A TREIA <i>COPLEȘIȚI</i>	90
1.....	90
2.....	93
3.....	96
4.....	97
5.....	100
6.....	102
7.....	107
8.....	110
9.....	112
10.....	115
11.....	116
12.....	122
13.....	123
14.....	127
15.....	129
16.....	131

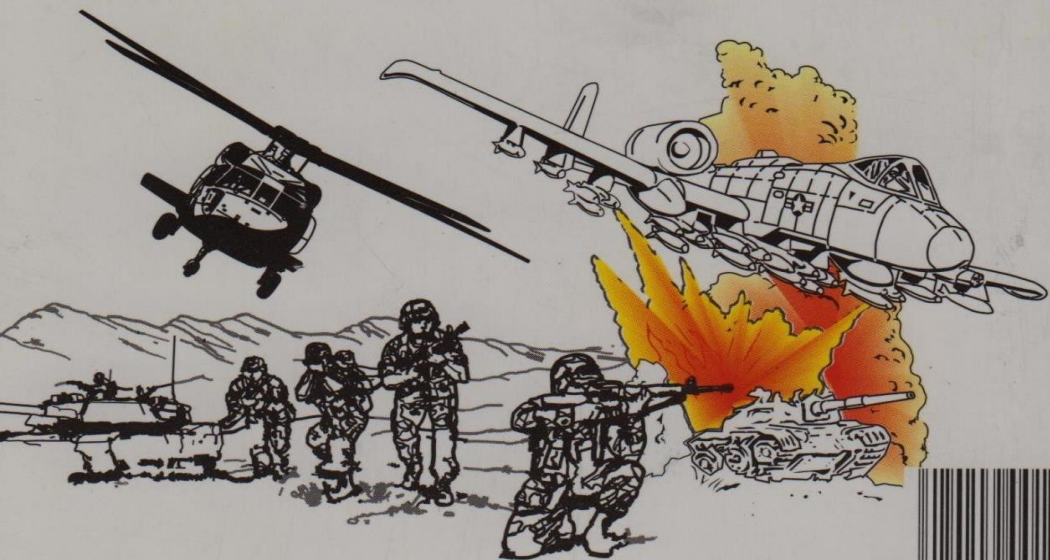
17.....	131
18.....	134
19.....	136
20.....	137
PARTEA A PATRA <i>ALAMO</i>	138
1.....	138
2.....	139
3.....	144
4.....	149
5.....	153
6.....	155
7.....	157
8.....	159
9.....	162
10.....	165
11.....	174
12.....	178
13.....	180
PARTEA A CINCEA <i>N.S.D.Q.</i>	183
1.....	183
2.....	185
3.....	190
4.....	192
5.....	195
6.....	196
7.....	199
8.....	199
9.....	203

10.....	205
11.....	206
12.....	208
13.....	210
14.....	211
15.....	214
16.....	216
17.....	218
18.....	219
19.....	220
20.....	223
21.....	223
22.....	224
23.....	225
CUPRINS.....	228

Cronici din luptă împotriva terorismului.

Black Hawk Down, una dintre cele mai bune cronici de luptă scrise vreodată, este relatarea palpitantă, minut cu minut, a raidului din 1993 din Mogadiscio, Somalia. Spre sfârșitul după-amiezii de 3 octombrie 1993, elicopterele americane debarcă 140 de soldați de elită ai SUA în vecinătatea unei piețe aglomerate, din inima orașului Mogadiscio. Misiunea lor era să răpească doi locotenenți importanți ai unui lord al războiului somalez și să se întoarcă la bază. Toată operațiunea trebuia să dureze aproximativ o oră.

A fost cea mai mare luptă - o bătălie încrâncenată care a durat cincisprezece ore - în care au fost implicate trupele americane după războiul din Vietnam. Jurnalistul Mark Bowden relatează istoria acestei înfruntări uimitoare prin ochii tinerilor din ambele tabere care au luptat în acea zi. Într-un adevărat tur de forță, Bowden a obținut acces la mii de pagini din relatările armatei referitoare la bătălie, inclusiv casete video secrete, transcrieri radio și casete audio. A fost singurul scriitor american care a vizitat Mogadiscio după acest eveniment. **Black Hawk Down** este o operă clasică a reportajului de război. Ea este cea mai precisă și mai detaliată descriere a unei lupte moderne scrisă vreodată.

6142020910010751